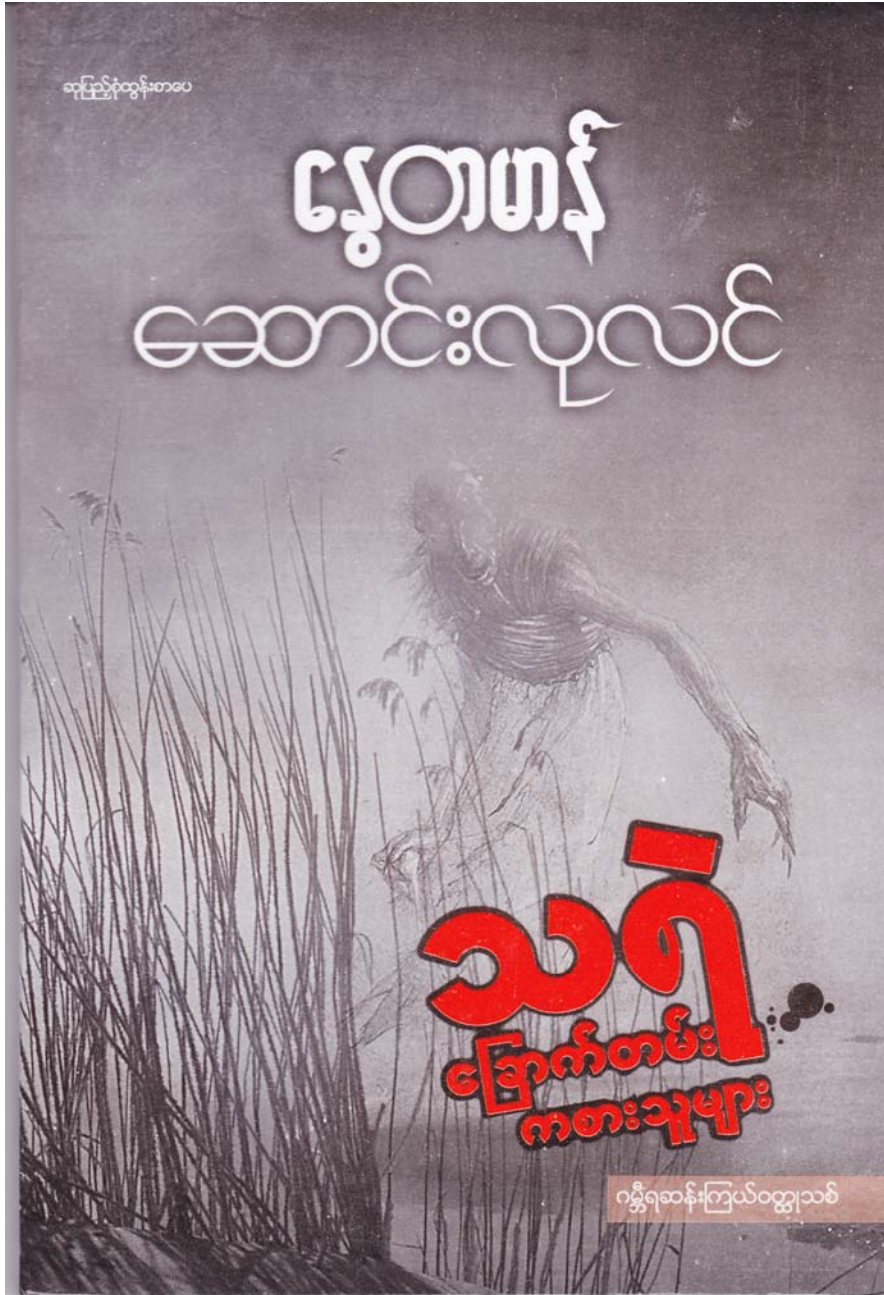

ဆောင်းလုလင်

တစ်ကျော့ပြန်ဝိညာဉ်

ဆောင်းလုလင် ၏ တစ်ကျော့ပြန်ဝိညာဉ် အမည်ရှိ ဤဝတ္ထုအား ... စာရေးဆရာ နွေတမာန် ၏ သရဲခြောက်တမ်းကစားသူများ ဝတ္ထုနှင့်တွဲဖက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖော်ပြထားသောမျက်နှာဖုံးပုံမှာ အဆိုပါ အတွဲလုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ဝေစဉ်က မျက်နှာဖုံးပုံဖြစ်ပါသည်။

ကြိုးတံတားပေါ်မှ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်သည်အခါ... ချောက်ကမ္ဘား၏အနက်အရှိုင်းမှာ ကြီးမားလွန်းသောကြောင့် မှောင်မည်းနေသော ချောက်၏အောက်ခြေကိုသာ မြင်ရလေသည်။

ယိမ်းလျှင်နေသောကြိုးတံတားကြောင့် အမြင့်မှငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ရိပ်ကနဲ အသည်းအေးစဖွယ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ချောက်က အတော်နက်တာပဲနော်”

ကျွန်တော်က လိုက်ပြသည်ဒေသခံတိုင်းရင်းသားကြီးဖက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေက မရဏချောက်ကြီးလို့ နာမည်ပေးခဲ့ကြတာပေါ့”

မရဏချောက်ကြီး၏ သမိုင်းရာဇဝင်အနည်းအကျဉ်းကို ကျွန်တော်သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ကြားခဲ့ဖူးသော အက္ခရာမတင်ရသေးသည့် ပုံပြင်ဆန်ဆန်ဖြစ်ရပ်များကြောင့်ပင် ဤနေရာသို့ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

အသူတစ်ရာမက နက်ရှိုင်းလှသောချောက်ကမ္ဘားကြီးအတွင်းမှ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ဖြစ်ရပ်များကို မျက်မြင်ခံစားနိုင်ရန် တောတောင် အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်ကျော်၍... ယခုခေတ်တိုင် နက်ခေါင်နေဆဲဖြစ်သောဒေသသို့ လာရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကြိုးတံတားကိုဆောက်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ဆရာ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလိုတံတားမျိုး တည်ဆောက်ဖို့ ဘယ်စိတ်ကူးရဲမှာလဲဆရာ၊ အခုတောင် ရိုးရိုးကွန်ကရစ်တံတားမျိုး ထိုးမဖြစ်လို့ ကြိုးတံတားနဲ့ပဲ ဖြစ်အောင်လုပ်ထားရတာကိုး”

ကျွန်တော့်အကြည့်က ချောက်ကမ်းပါး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားသော သံယက်မတိုင်ကြီးများဆီ ရောက်သွားလေသည်။ သံကူကွန်ကရစ်တိုင်ကြီးများကို ချောက်ကမ်းပါးနှင့်အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် တည်ဆောက်ထားရလေ၏။ ကြိုးတံတားကို သံယက်မတိုင်ကြီးများတွင် သံကြိုးများဖြင့် ဆိုင်းထားလေသည်။

ချောက်ကမ္ဘားအစပ်မှမြေမှာ မြေပျော့အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး အလွယ်တကူပဲ့ကျနိုင်သောမြေမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ချောက်၏အနက်အရှိုင်း မှာလည်း ကြိုးမားလှပေရာ တိုင်ဖြင့်ထောက်၍ တံတားတည်ဆောက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အမှန်စင်စစ်... ချောက်ကမ္ဘား၏ တစ်ဖက်ထိပ်နှင့် အခြားတစ်ဖက်မှာ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာပါသည်။ သို့ရာတွင်... ချောက်၏ နက်ရှိုင်းမှုက မဝေးလှသောမြေသားထုနှစ်ခုကို သီးခြားစီဖြစ်အောင် ဖန်တီးပစ်ခဲ့သည်။

မည်မျှထိ သီးခြားဖြစ်သနည်းဆိုသော် ချောက်၏သည်မှာဖက်သည် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံပိုင်နက်ဖြစ်ပြီး အခြားသောတစ်ဖက်မှာ အခြားနိုင်ငံတစ်ခု၏ပိုင်နက်ဖြစ်နေသည်ထိ သီးခြားဖြစ်စေခဲ့သည်။ ချောက်တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်နေထိုင်ကြသည့်လူများ၏ လူနေမှု၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ကိုးကွယ်ရာ၊ အသားအရောင်တို့မှာ ကမ္ဘာဦးအစကပင် ကွဲပြားခြားနားခဲ့ရလေ၏။

ယခုတည်ဆောက်ထားသောကြိုးတံတားမှာ နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံ၏ နယ်စပ်နယ်နိမိတ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ရှေးတုန်းက ကျောက်ပျံကြီးပျံတက်လာတဲ့နေရာဟာလည်း ဟောဒီနေရာပဲလို့ အဆိုရှိပါတယ်ဆရာ”

ကျောက်ပျံကြီး။

ကျောက်ပျံကြီးသည် ဤဒေသရှိ ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများအတွက် ရာဇဝင်ရှိသောနိမိတ်ပုံတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်ပျံကြီးသည် ရှေးခေတ်က ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများအတွက် ကိုးကွယ်ရာလည်း ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက်လည်းဖြစ်သည်။ နှစ်တစ်နှစ်အတွင်း ဘာတွေဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်ဟောပြောနိုင်သော ရှေ့ဖြစ်ဟောနိမိတ်ပုံတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။

“ကျောက်ပျံကြီးဟာ မရဏချောက်ကြီးအောက်ကနေ တစ်နှစ်တစ်ခါ ပျံတက်လာတယ်လို့ဆိုပါတယ်ဆရာ၊ ကျောက်ပျံကြီးပေါ်မှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းပစ္စယတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်စေ တင်ပြီးပါလာတတ်ပါတယ်။ ကျောက်ပျံကြီးနဲ့အတူပါလာတဲ့ တိရစ္ဆာန် သို့မဟုတ် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်လို့၊ ပန်းပွင့်လို့ ပစ္စည်းများကိုကြည့်ပြီး လာမယ်နှစ်မှာ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေကြုံရမယ်ဆိုတာကို အသက်အရွယ် ကြီးရင့်တဲ့ ရွာလူကြီးတွေက နိမိတ်ဖတ်ကြပါတယ်။ နိမိတ်ဖတ်တဲ့အတိုင်းလည်း ဖြစ်လာကြတယ်လို့ဆိုပါတယ်”

ကျွန်တော်မျက်စိထဲ၌ ချောက်ကမ္ဘာထဲမှ တရွေ့ရွေ့မြင့်တက်လာသော ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာမည်ရက်ကို ကြိုတင်တွက်ချက်ထားပြီးဖြစ်သော ရွာသူရွာသားများက ရိုးရာဗုံများ၊ သားရေကျက်ထားသောစည်များ၊ သစ်သားကို ထွင်းဖောက်၍ ကြိုးတပ်ထားသောတူရိယာများကိုတီး၍ ကြိုဆိုနေကြသည်။ ယခုနှစ်တွင် ပျံတက်လာမည့် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ နိမိတ်ကောင်းသောပစ္စည်းပါလာပါစေကြောင်းကို ရွာသူကြီးနှင့်အတူ ရွာသူရွာသားများက မိုးကောင်းကင်ပေါ်လက်များမြောက်၍ ဆုတောင်းနေကြသည်။

ရှေးအခါက ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာသည်နေ့တွင် ကျင်းပသောပွဲသဘင်သည် ကျွန်တော်မြင်ယောင်ကြည့်သည် မြင်ကွင်းအတိုင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်... ထိုအဖြစ်အပျက်များမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ကအဖြစ်အပျက်များသာဖြစ်ပါသည်။ တိကျသော မှတ်တမ်းမှတ်ရာ မရှိချေ။ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထက်မှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ပြောဆိုရာမှ သိလာရသော အဖြစ်များဖြစ်ပါသည်။

ယခုခေတ်တွင်... မရဏချောက်ကြီးအတွင်းမှ ကျောက်ဖျာကြီးမှာ ပျံတက်လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

“ကျောက်ဖျာကြီးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈၉နှစ်အထိ မြေကြီးနဲ့တညီတည်းဖြစ်သည်အထိ ပျံတက်လာသေးတယ်လို့ဆိုပါတယ်။ တိတိကျကျ ကတော့ ၁၉၁၈ခုနှစ်အထိပေါ့ဆရာ၊ ၁၉၁၈ခုနှစ်မှာ ကျောက်ပျံကြီး ပျံတက်လာတာကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရပြီး နောက်နှစ်များမှာ မတွေ့ရတော့တာ အခုအချိန်အထိပါပဲ”

“၁၉၁၈က နောက်ဆုံးပျံတက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ကျောက်ပျံကြီးကိုမြင်တွေ့ဖူးတဲ့လူတွေဟာ အခုဘယ်ရှိတော့မလဲ”

“မှန်ပါတယ်။ သက်ရှိလူသားထဲမှာ ကျောက်ပျံကြီးကို တွေ့မြင်ဖူးတဲ့သူ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်တို့ရွာသားတွေက ကမ္ဘာတည်ကတည်းက နှစ်စဉ်ပျံတက်ခဲ့တယ်လို့ယူဆခဲ့တဲ့ ကျောက်ပျံကြီးကို ချောက်ကမ္ဘာအောက်ခြေမှာ အခုထိမြင်နိုင်ပါသေးတယ်”

“ဪ...”

“ရှေးလူကြီးများကတော့ ချောက်ကမ္ဘာအောက်ခြေကနေ လေးလံတဲ့ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ချပ် ပျံတက်လာတာကို နတ်သိကြားများက ဖန်ဆင်းလွှတ်လိုက်တာလို့ ယူဆကြတာပေါ့ဆရာ၊ ဒါပေမယ့်... ခုခေတ် သိပ္ပံပညာအယူအဆအရဆိုရင် ချောက်အောက်ခြေက ကျောက်ဖျာကြီးဟာ ရာသီဥတုနဲ့လေလမ်းကြောင်းအရ ချောက်ကမ္ဘာအတွင်းမှာ လေဟာနယ်ဖြစ်ပြီးကြွတက်လာတာဖြစ်တယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း တစ်နှစ်ပတ်လည်လို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်မှာ ကျောက်ဖျာကြီးဟာ မြေပြင်နဲ့တညီတည်းဖြစ်သည်အထိ ပျံတက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့၈၉နှစ်ကစပြီး ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်မလာတာကရော”

“ဒါလည်း ရာသီဥတုနဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ၁၉၁၈ဆိုတဲ့ နှစ်ဆယ်ရာစုကာလမှာ လူသားတွေက ခေတ်မီတိုးတက်လာပြီလေ၊ လူဦးရေ တွေလည်း များလာကြပြီ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးအတတ်တွေတတ်မြောက်ပြီး ယာဉ်ရထားတွေကိုလည်း တီထွင်ပြီးတဲ့အချိန်ရောက်နေပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ လောင်စာအတွက်ရော အခြားကိစ္စများအတွက်ပါ တောတောင်တွေကို ခုတ်ထွင်ပြီး အသုံးချလာကြတယ်။ သယံဇာတတွေကို လည်း ဖော်ယူလာကြတယ်၊ ပြီးတော့... တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ဆည်တွေ တာတမံတွေတည် ဆောက်တာရယ်၊ မြစ်ရေလမ်းကြောင်းကို ဖွဲ့ယူပြီး စိုက်ပျိုးရေးအတွက် အသုံးပြုကြတာတွေရယ်ကြောင့် ကမ္ဘာ့ရာသီဥတုဟာ ပြောင်းလဲလာပါတယ်။ မရဏချောက်ကြီးဟာလည်း ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲဒဏ်ကိုခံရပြီး သဘာဝတရားတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် နှစ်စဉ် မြေပြင်နဲ့အညီ ပျံတက်လာနေကျ ကျောက်ဖျာကြီးဟာ ပျံတက်မလာတော့တာပါ။ ဒါကတော့ သိပ္ပံနည်းကျတဲ့အယူအဆပါဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဤဒေသတွင်နေထိုင်သောရှေးလူများသည် ချောက်ကမ္ဘာကြီးအတွင်းမှ ကျောက်ဖျာကြီးတရွေ့ရွေ့ပျံတက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ စတင်မြင်တွေ့ကာစက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြသည်။ နှစ်စဉ်အချိန်မှန်မြင်တွေ့လာသည့်အခါတွင် နတ်သိကြားတို့က နိမိတ်ပြသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြလေသည်။ ကျောက်ဖျာကြီးသည် လူမျိုးစုတို့ကိုးကွယ်ရာဟု ယုံမှတ်ခဲ့ကြလေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာမည့် နှစ်တစ်ပတ်လည်မည့်အချိန်ကို ကြိုတင်တွက်ချက်တတ်လာသည်။ ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာသည်ကို ဆိုင်းသံဗုံသံများဖြင့်ကြိုဆိုကြသည်။ ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာအတွင်း ကျောက်ဖျာကြီးထံ ဆုတောင်းပတ္တနာပြု

ကြသည်။ အမျိုးမျိုးသောဆုကိုတောင်းကြသည်။ အထူးသဖြင့်တောင်းဆိုသောဆုမှာ သားကောင်းရတနာမွေးဖွားစေရန်ဆုတောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ဖျာကြီးသည် ဆောင်းဦးရာသီ၏ ပထမဆုံးလပြည့်နေ့တွင် ချောက်ကမ္ဘားအောက်ခြေမှ တရွေ့ရွေ့ပျံတက်လာလေ့ရှိရာ နေ့လည် ၁၂နာရီတိတိအချိန်တွင် မြေပြင်နှင့်အညီသို့ရောက်ရှိ၏။ ဒေသခံတို့၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ‘စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်’ အထိကြာမြင့်စွာ ချောက်ကမ္ဘားထိပ်တွင် တည်ငြိမ်စွာရပ်တည်နေတတ်၏။ ထို့နောက်မှ ပျံတက်လာသည်နှုန်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ချောက်အောက်ခြေသို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်သွားလေသည်။

“စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်” ဆိုသည်မှာ... သားရေဖြင့်ကျက်ထားသောစည်တိုကို ထုနှက်လိုက်သည်အခါ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ တောင်ကြောတွင် ပဲ့တင်သံဖြစ်ပေါ်သည်။ ထိုပဲ့တင်သံ ပြန်လာရန် ကြာမြင့်သည့်အချိန်ကို ဆိုလိုသည်။

စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်မျှကြာအောင် ကျောက်ဖျာကြီး လေထဲ၌ရပ်တည်နေစဉ်တွင် လိုသောဆုများကို အပြီးအစီးတောင်းကြရလေသည်။ တောင်းသောဆုများသည်လည်း ပြည့်ဝကြသည်သာဖြစ်လေ၏။

ကျောက်ပျံပေါ်တွင် တင်၍ပါလာသောအရာဝတ္ထုသည်လည်း ဤဒေသတွင် တစ်နှစ်အတွင်းဖြစ်ပေါ်မည် အဖြစ်အပျက်များအတွက် နိမိတ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ပျံပေါ်၌ သစ်ရွက်သစ်ခက်လို၊ သစ်ညသစ်ဖုလို ပစ္စည်းမျိုးများပါလာတတ်သလို၊ တိရစ္ဆာန်အကြီးအငယ်များလည်း ပါလာတတ်သည့်အလေ့ရှိပေသည်။

တစ်ခုသောနှစ်တွင် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ မိချောင်းတစ်ကောင်ပါလာခဲ့သည်။ မိချောင်းကြီးသည် ကျောက်ဖျာကြီးအထက်၌ပါ လာရင်း ဆုတောင်းပွဲပြုလုပ်နေကြသည့်ရွာသူရွာသားများအား မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့်ကြည့်လျှက်ရှိလေသည်။ ရွာသူရွာသားများက မိချောင်းကြီးကို နတ်မိချောင်းကြီးဟုမှတ်ယူကြသည်။

မိချောင်းကြီးသည် ချောက်၏အလည်တည်တည်တွင် လေထုထဲ၌ရပ်တည်နေသောကျောက်ဖျာအထက်တွင် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်လျှက်ရှိပေ၏။ ကျောက်ဖျာသည် ချောက်၏ကမ်းပါးအစွန်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့်ထိစပ်မှုမရှိပဲ ချောက်ကမ္ဘားအလည်တည်တည် လေဟာနယ်ထဲ၌ ရပ်တည်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်ကြာသည်ထိ ကျောက်ပျံကြီးသည် ချောက်ကမ္ဘားအစပ်မြေကြီးနှင့်တစ်တန်းတည်းတည်နေပေ၏။ စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်စေ့သည်နှင့် ကျောက်ဖျာကြီးသည် တအိအိဖြင့် အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

မိချောင်းကြီးပါလာသည်နှစ်တွင် ဒေသခံတို့၏ရွာသို့ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သူများရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သူများမှာ တောင်အောက်နေမြေပြန့်သားများဖြစ်ပြီး နယ်မြေချဲ့ထွင်ရန် လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဒေသခံတို့၏ရွပ်ရွပ်ခွံခွံပြန်လည်တိုက် ခိုက်မှုကြောင့် မြေပြန့်သားများ အကျအဆုံးများစွာဖြင့်ဆုတ်ခွာသွားရလေသည်။

ယင်းအဖြစ်ကို မိချောင်းကြီး ကျောက်ပျံနှင့်အတူပါလာသဖြင့် မိချောင်း၏ အားမာန်သတ္တိများရရှိကာ ရန်သူကိုအောင်နိုင်ခြင်းဟု မှတ်ယူကြလေသည်။

တစ်ခုသောနှစ်တွင်မူ ကျားသစ်တစ်ကောင်သည် ကျောက်ပျံကြီးကိုစီးနင်းရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ နတ်ဆရာများက ဤနှစ်တွင် မွေးဖွားမည့်ကလေးများသည် ကျားသစ်ကဲ့သို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းမည်။ ကျားသစ်ကဲ့သို့ရဲရင့်မည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျောက်ပျံကြီးပေါ်တွင် မိချောင်းနှင့်ကျားသစ်ပါလာခြင်းမှာ အထူးခြားဆုံးအဖြစ်များဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက်... တစ်ခုသောနှစ်တွင်မူ ကျောက်ပျံပေါ်၌ သားပိုက်ကောင်တစ်စုံပါလာခဲ့ပြန်သည်။ အမိသားပိုက်ကောင်အမကြီးက သားငယ်လေးကို ၎င်း၏ဝမ်းမှိုက်မှအိတ်ပိုထဲတွင် ထည့်သွင်းထားလျက်ရှိ သည်။

နတ်ဆရာများက အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ရွာအကြီးအကဲ၏ဇနီးတွင် သားသမီးမွေးဖွားမည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ကြလေ၏။

ရွာသူကြီးဇနီးမောင်နှံတွင် သားသမီးရရှိမည်ဆိုသည်အတိတ်နိမိတ်ကြောင့် တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ရွာသူကြီးသည် အသက်ငါးဆယ်တိုင်သော်လည်း သားသမီးရတနာတစ်ဦးတစ်ယောက်မှမထွန်းကားသေးသည့်အတွက် ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ မျိုးရိုးခေလေ့ထုံးတမ်းအရ သူကြီးသည် အကြီးဆုံးသားယောက်ျားလေးများကို သူကြီးအာဏာကို အပ်နှင်းခဲ့ရမည် ဖြစ်သည်။ သားသမီးရှိရုံဖြင့်မရသေး။ သားယောက်ျားလေးပါဝင်ဖို့လည်းလိုသေးသည်။

ဆောင်းလုလင် - တစ်ကျော့ပြန်ပိညာဉ်

သူကြီးတွင် သားသမီးတစ်ဦးမှမထွန်းကားရာ သူကြီးရာထူးကို ဆက်ခံရန်အတွက်အခက်အခဲတွေ့နေကြလေသည်။ နတ်ဆရာနှင့်ရွာ အကြီးအကဲများက သူကြီးအား နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုရန်တိုက်တွန်းကြသော်လည်း သူကြီးကား ငယ်ပေါင်းဇနီးအပေါ်တွင် သစ္စာမဖောက် ရက်ပဲရှိနေလေသည်။

ရွာသူရွာသားများမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သော သူကြီးဇနီးမောင်နှံကိုကြည့်၍ သူကြီးရာထူးဆက်ခံရေးအတွက် ရင်လေး နေချိန်ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ပျံကြီးပေါ်တွင် သားပိုက်ကောင်တစ်စုံပါလာခဲ့ခြင်းကား သူကြီးအတွက် သားသမီးရတနာရရှိမည်နိမိတ်ဆိုသည့်အတွက် ရွာသူရွာသားအားလုံးဝမ်းသာနေကြသည်။ သူကြီးကိုယ်တိုင်လည်း မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းပနေခဲ့လေသည်။

သို့ဖြင့် တစ်ရွာလုံးသည် ကျောက်ပျံကြီး အောက်သို့ပြန်မဆင်းမီအချိန်တွင် သူကြီး၌ သားရတနာရပါစေကြောင်း သံပြိုင်ဆုတောင်း ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနှစ် ကျောက်ပျံနတ်အား ပူဇော်ပသပွဲအပြီး မကြာမီမှာပင် သူကြီးကတော်ကြီး၌ ကိုယ်ဝန်စွဲကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းသတင်းက တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

နောက်တစ်နှစ် ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲမကျင်းပမီ တစ်လအလို၌ သူကြီးကတော်ကြီးသည် သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်လေသည်။

ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲအချိန်ဖြစ်သည့် ဆောင်းရာသီ၏ပထမလပြည့်နေ့ နေ့လည်အချိန်တွင် မွေးကင်းစသားငယ်လေးကိုချီပိုးကာ ကျောက်ပျံနတ်အားပူဇော်ရန် လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျောက်ပျံကြီးတက်ရောက်လာချိန်တွင် ကျောက်ပျံပေါ်၌ပါလာသောအရာဝတ္ထုကိုကြည့်၍ လူအားလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

ကျောက်ပျံကြီးပေါ်၌ သိန်းစွန်ငှက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သိန်းစွန်ငှက်ကလေးသည် အတောင်ပေါက်စ ဖြစ်ကာ ကျောက်ဖျာကြီးမြင့်တက်လာသည်နှင့်အတူပါလာရင်း ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်မှ ပျံတက်ရန်ကြိုးစားနေလေသည်။ အင်္ဂါမစုံလင်သေးသော အတောင်လေးကိုခတ်၍ပျံကြည့်လိုက် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်ပြန်ကျသွားလိုက်နှင့်ရှိနေ၏။

ကျောက်ဖျာကြီးတရွေ့ရွေ့မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ သိန်းစွန်ငှက်ပေါက်ကလေး၏ ပျံတက်လိုက် ပြုတ်ကျလိုက်မြင်ကွင်းကို တစစ ထင်ရှားအောင် မြင်နေရလေသည်။ သိန်းစွန်ငှက်ကလေး ချောက်ကမ္ဘားထဲပြုတ်ကျသွားမည်စိုးကာ လူအားလုံးသည် ရင်တမမဖြင့်ကြည့်နေကြ လေ၏။

ချောက်ကမ္ဘားထိပ်နှင့် တစ်ညီတည်းနေရာရောက်၍ ကျောက်ပျံကြီးတည်ငြိမ်စွာရပ်တန့်နေသည့်အချိန်တွင် နတ်ဆရာက ကျောက်ပျံ နတ်ထံ သူကြီး၏သားငယ်ကိုအပ်နှံခြင်းအဖြစ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေသည်။ လူအများကလည်း ကျောက်ပျံနတ်ကိုတိုင်တည်ကာ လိုသောဆု ကိုတောင်းကြလေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ကျောက်ဖျာပေါ်မှသိန်းစွန်ငှက်ကလေးသည် အစွမ်းကုန်ထပျံလိုက်ရာ လေထဲ၌ အတန်ကြာဝဲနေလေသည်။

ထိုခဏမှာပင် “စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်”ပြည့်သွားကာ ကျောက်ဖျာကြီးက အောက်သို့တရွေ့ရွေ့နိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။ သိန်းစွန်ငှက် ကလေးကား ဝဲနေဆဲ။ လေထဲ၌ဝဲနေဆဲမှာပင် အောက်သို့နိမ့်လိုက် အမြင့်ကို အားယူပျံတက်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။

ယခုအခါတွင် ငှက်ကလေးအဖို့ အောက်သို့ပြန်ပြုတ်ကျလျှင် ခိုနားဖို့ရာ ကျောက်ဖျာကြီးမရှိတော့ပေ။ ကျောက်ဖျာကြီးကား ချောက် အောက်ခြေခပ်ဝေးဝေးထိ နိမ့်ဆင်းသွားပေပြီ။ အတောင်မခိုင်၍ ညောင်းညာလာပါက ချောက်အနက်ထဲသို့ပြုတ်ကျသွားဖွယ်သာရှိပေသည်။

လူအားလုံးက သိန်းစွန်ငှက်ကလေး၏အသည်းယားဖွယ်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ရင်တမမရှိနေကြလေ၏။ စင်စစ်... သိန်းစွန်ငှက်ကလေး သည် သာမန်ငှက်ကလေးသာဖြစ်သော်လည်း ကျောက်ပျံကြီးနှင့်အတူ ပါလာသည့်အတွက် သူတို့တစ်ရွာလုံး၏ တစ်နှစ်စာအဆိုးအကောင်း ကို နိမိတ်ပြမည့်ငှက်ကလေးမဟုတ်ပါလော။ ငှက်ကလေး မတော်တဆ ပြုတ်ကျသေဆုံးသွားပါက မကောင်းသောနိမိတ်ဆိုးဖြစ်ပေတော့မည်။

အားလုံးသည် သိန်းစွန်ငှက်ကလေးအဖြစ်ကို ရင်ခုန်စွာစောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ ချောက်ကမ္ဘား၏ရေယာအတွင်းရောက်နေသော ငှက်ကလေးကို ကယ်တင်ရန်လည်း မတတ်နိုင်ပေ။

ငှက်ကလေးကလည်း နိမ့်ဆင်းလိုက် ပျံတက်လိုက်နှင့် အားမလျှော့ပဲကြိုးစားပျံဝဲလျက်ရှိပေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် လူအုပ်စုရှိသော ဤမှာဖက်ကမ်းသို့ဦးတည်၍ ပျံဝဲလိုက်ရာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်နားအထိရောက်ရှိလာလေသည်။

သို့သော်... ချောက်၏ကမ်းပါးအစွန်တွင်ပြုတ်ကျပြန်လေသည်။ တော်ပေသေးသည်။ ချောက်အစွန်တွင် တင်နေကာ ချောက်ထဲသို့ပြုတ်ကျ မသွားပေ။

ဖွဲ့ရှိသောသိန်းစွန်ငှက်ကလေးက နောက်တစ်ကြိမ်အားယူပျံ တက်လိုက်ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်တော့ လူထုရှိသည်ကုန်းတွင်းပိုင်း အထိ ပျံဝဲလာနိုင်ကာ လူအုပ်စုရှေ့ရောက်မှ တစ်ဖန်ပြုတ်ကျပြန်လေသည်။

သိန်းစွန်ငှက်ကလေးပြုတ်ကျရာကား လူအုပ်စုရှေ့ဆုံးတွင် ချထားသော သူကြီး၏မွေးကင်းစသားကလေးဘေးတွင် ကျသွားခြင်းဖြစ် လေသည်။

“ဟေး- ဒါနိမိတ်ကောင်းပဲ၊ သိန်းငှက်ကလေးဟာ ကျုပ်သားရဲ့ဖွားဖက်တော်ပဲဗျို့၊ ဘဲနဲ့လဲနတ်ဆရာ၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ နိမိတ်တစ်ခုပဲမဟုတ်လားဗျာ”

သူကြီးက မြေပေါ်မှသိန်းစွန်ငှက်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲကောက်ယူပွေ့ပိုက်ကာ နတ်ဆရာကိုမေးလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်သူကြီးမင်း၊ နိမိတ်ကောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်၊ သူကြီးမင်းရဲ့သားဟာ သိန်းစွန်ငှက်ကဲ့သို့ ရဲရင့်ပါလိမ့်မယ်၊ ရပ်သူရွာသား တွေအပေါ်မှာလည်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ ကာကွယ်အုပ်ချုပ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ သားတော်ဟာ သိန်းစွန်ငှက်ကဲ့သို့ စူးရှသောအမြင်ရှိပြီး ရန်အပေါင်းကိုလည်း နှိမ်နင်းကျော်လွှားနိုင်ပါလိမ့်မယ်သူကြီးမင်း၊ ဒါကြောင့်လည်း... ခေါ်ဝေါ်စရာအမည်နာမ မသတ် မှတ်ရသေးတဲ့ သူကြီးမင်းရဲ့သားကို ကျွန်တော်မျိုးက အမည်နာမတစ်ခုနဲ့ ကင်ပွန်းတပ်ပါရစေ”

“ကျုပ်ခွင့်ပြုတယ်နတ်ဆရာ၊ ဆိုပါဦး၊ သားတော်မောင်ရဲ့ အမည်နာမကို ဘယ်သို့ပေးချင်သတုံး”

“စွန်ရဲ”

“စွန်ရဲ ... ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ စွန်ကဲ့သို့ရဲရင့်ထက်မြက်မယ့်နိမိတ်ကောင်းနဲ့ စွန်ရဲဆိုတဲ့အမည်ကို မှည့်ခေါ်ပါရစေခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်လက်ခံတယ်၊ ကျုပ်သားအမည်ဟာ စွန်ရဲ၊ အားလုံးပဲကြားကြရဲ့နော်၊ ကျုပ်သားရဲ့အမည်နာမက စွန်ရဲ...တဲ့”

“စွန်ရဲ”

“စွန်ရဲ”

“စွန်ရဲ”

“ကျောက်ပျံကြီးပေါ်မှာ ပါလာသမျှအရာဝတ္ထုတွေဟာ ရွာအတွက် တစ်နှစ်စာ နိမိတ်ပုံတွေဖြစ်နေတာချည်းပဲလားဦးထုလွမ်း၊ နတ် ဆရာဟောသလို အမြဲပဲ မှန်ကန်နေတတ်သလား”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပြသော ဒေသခံတိုင်းရင်းသားကြီးဦးထုလွမ်းကိုမေးလိုက်သည်။

“မှန်တယ်လို့ပဲ ပါးစပ်ရာဇဝင်နဲ့မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့အဖြစ်တွေဟာ အကွာရာစာပေပေါ်မီ ကအဖြစ်တွေပါ၊ မှတ်တမ်းမှတ်ရာအတိအကျမရှိသေးပါဘူး၊ သားဆက် မြေးဆက်မှတ်သားလာတဲ့ပါးစပ်ရာဇဝင်အရ ပြောရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူတို့ရဲ့သဘာဝအရ မှားယွင်းတဲ့ဟောပြောချက်တွေကိုတော့ မေ့ပစ်ခဲ့ပြီး ထူးခြားတဲ့အဖြစ်တွေကို လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ကျောက်ပျံကြီးနဲ့ပါလာတဲ့အရာဝတ္ထုတိုင်းဟာ နိမိတ်ကောင်းကိုချည်း ဆောင်ယူလာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နိမိတ်ဆိုးကိုသယ်လာတဲ့ အရာများလည်း ရှိပါသေးတယ်ဆရာ”

ကျွန်တော်က ဦးထုလွမ်းဆက်ပြောမည်စကားကို ငုံ့လင့်နေလိုက်သည်။

“အစာရေစာငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမယ်လို့ နိမိတ်ရတဲ့နှစ်မှာ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်ပြီး သီးနှံမထွက်လို့ အငတ်ဘေးနဲ့ကြုံခဲ့ရတာမျိုးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအန္တရာယ်နဲ့ကြုံဆုံရမယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်ထားတဲ့နှစ်မှာလည်း ချောက်ကမ္ဘားအောက်ခြေတောရိုင်းထဲက တိရစ္ဆာန်အရိုင်းများ ရွာထဲထိဝင်လာပြီး ဒုက္ခပေးတာကိုကြုံခဲ့ရတယ်လို့ အဆိုရှိခဲ့ပါတယ်ဆရာ”

“နတ်ဆရာများဟာ နိမိတ်ဖတ်ဖို့အတွက် ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားတာလား၊ နိမိတ်ဖတ်ပညာကို နတ်ဆရာများဘယ်လိုတတ်ကျွမ်းကြပါသလဲဦးထုလွမ်း”

“နတ်ဆရာများဟာလည်း မျိုးရိုးအလိုက်ဖြစ်လာကြတာပါ။ နတ်ဆရာအဖြစ်တင်မြှောက်ခံထားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ရဲ့သားမြေးများထဲက သင့်လျော်သူကို ပညာကုန်သင်ပေးရင်း နတ်ဆရာမျိုးဆက်ကို မပြတ်အောင်ထိမ်းသိမ်းခဲ့တာမျိုးပါ။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ခါတရံမှာ နတ်ဆရာဟာ မိန်းမဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဆရာ ဟိုတုန်းကနတ်ဆရာတွေဟာ ရွာအကြီးအကဲရဲ့အလိုကျ ဟောပြောတာမျိုးကိုမလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ပညာအရ တွက်ချက်အာရုံယူလို့ရတဲ့အတိုင်း မကောင်းရင် မကောင်းတဲ့နိမိတ်ဆိုဖြစ်ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဟောပြောခဲ့ကြတယ်တဲ့”

“အခုရော နတ်ဆရာတွေရှိပါသေးသလားဦးထုလွမ်း”

“ကျောက်ပျံကြီးပျံတက်မလာတော့တဲ့နောက် ရှေ့ဖြစ်နိမိတ်ဖတ်စရာမရှိတော့တဲ့အတွက် နတ်ဆရာမျိုးရိုးဟာလည်း တိမ်ကောသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့်... လူများရဲ့ခလေ့ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဖြစ်ဟောမှ၊ ပူးဝင်ပြောဆိုမှုတွေကိုတော့ စိတ်ဝင်စားကြမြဲမို့ နတ်ဝင်သည်လို့ ဆိုရမယ့် နတ်ကတော်လိုလူမျိုးတွေတွေ့ရှိနေကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ရှေးက နတ်ဆရာများရဲ့အဆက်အနွယ်တွေမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“နတ်ဝင်သည်၊ နတ်ကတော်တွေကရော ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကို ဟောပြောတာလဲဦးထုလွမ်း”

“အများအားဖြင့်တော့ ရွာဦးနတ်ကိုတိုင်တည်ပြီး ပူးဝင်ဟော ပြောတာမျိုးပါ။ တစ်ခါတစ်လေလည်း ပူးဝင်ခြင်းမရှိပဲ ရွာဦးနတ်က ဟောပြောတာကိုကြားရသယောင်နဲ့ အကြားအမြင်သဘောမျိုး အဟောထုတ်တာမျိုးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... ဆရာသိတဲ့အတိုင်း အခုခေတ်မှာက သစ္စာတရားတွေပျက်ယွင်းလာပြီမို့ နတ်ဝင်သည်တွေနှုတ်ကထွက်တဲ့စကားကို ရှေးနှစ်ပေါင်းရာထောင်တုံးကလို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ဖို့ တော့ ခက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မယုံကြည်မိဘူး။ နတ်ဝင်သည်တွေဟာ သူတို့စားပေါက်ချောင်အောင် လိမ်လည်ပြောဆိုတယ်လို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်မိပါတယ်”

ဦးထုလွမ်း၏အထင်အမြင်မှာ သူတို့နယ်မြေ၏ရိုးရာအစွဲအလမ်း ကိစ္စအပေါ် ဒေသခံလူကြီးတစ်ဦး၏ ဝေဖန်စကားဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်တော်က ထောက်ခံခြင်း၊ ပြန်လည်မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ပါပေ။

ဦးထုလွမ်းစကားထဲမှ “ရွာဦးနတ်”ဆိုသောအသုံးအနှုန်းကိုမူ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမိပေသည်။ ရွာစောင့်နတ်၊ ရွာတော်ရှင်... စသည်အသုံးအနှုန်းများနှင့်ကွဲပြားနေသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ဒေသအတော်များများ၌ မြို့စောင့်နတ်၊ နယ်စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ မြို့တော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်ဟုသာ... သုံးနှုန်းလေ့ရှိကြပေသည်။ ဦးထုလွမ်းပြောသော ရွာဦးနတ်အသုံးအနှုန်းမှာ ထူးခြားနေသည်ဟုထင်မိ၏။

“ရွာဦးနတ်ဆိုတာဘာလဲ ဦးထုလွမ်း၊ ရွာစောင့်နတ်မဟုတ်ဘူးလား”

“ရွာစောင့်နတ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေသကိုစောင့်ကြပ်တဲ့ ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အာကာသစိုးတွေက သီးခြားရှိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ရွာဦးနတ်က ကျွန်တော်တို့ရွာတစ်ခုတည်းနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ဒေသခံနတ်ပါ။ ရွာဦးနတ်လို့ပဲခေါ်ကြပါတယ်။ ရွာဦးနတ်ဟာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဟိုက တံတားအခြေမှာမြင်နေရတဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေပါ”

“ဪ...”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံဖက်ခြမ်းမှ တံတားအခြေတွင် ထုလုပ်ထားသော ကျောက်ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကို ပြန်၍ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ တံတားပေါ်အတက်တွင် ထိုအရုပ်ကြီးနှစ်ခုကို သတိထားမိသော်လည်း နတ်ရုပ်ဖြစ်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ချေ။

“ဆရာ့ကိုဖိတ်ကြားခဲ့တာလည်း အဲဒီရွာဦးနတ်များရဲ့အကြောင်းကိုပြောပြချင်လို့ လက်တွေ့လေ့လာနိုင်အောင် ဖိတ်ကြားလိုက်တာပါ ဆရာ၊ ရွာဦးနတ်ရာဇဝင်မှာ လွမ်းမောစရာ၊ ရင်နင့်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ၊ သံဝေဂယူစရာအဖြစ်တွေ ပါဝင်နေပါတယ်။ ဆရာစာရေးမှတ်တမ်း တင်ချင် တင်လို့ရအောင် ရွာဦးနတ်ရာဇဝင်ကိုပြောပြချင်ပါတယ်ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးတံတားပေါ်မှဆင်းသက်ခဲ့ကြသည်။

ရွာကလေးကို တံတားအခြေမှ ဖာလုံခန့်အကွာတွင် မြင်နေရ၏။ ထိုရွာကလေးကား ရှေးအတီတေကတည်းက ဒေသခံတောင်ပေါ် သားတို့တည်ထားခဲ့သည့်နေရာတွင် ယခုတိုင်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ချောက်ကမ္ဘား၏တစ်ဖက်ကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင်... စိမ်းလန်းသောတောအုပ်၊ တောအုပ်ကိုလွန်သော် မိုင်းညိုညိုတောင် တန်းတစ်သွယ်ကို မျက်စိနှင့်ကြည့်၍မဆုံးအောင် ပိတ်ကာလျှက်မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုတောင်တန်း၏ဟိုမှာဖက်ခြမ်းတွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံ၏ ကျေးရွာဒေသများ တည်ရှိသည်ဟုဆိုလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ဦးထုလွမ်သည် ကျောက်နတ်ရုပ်များရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

နတ်ရုပ်နှစ်ရုပ်မှာ တစ်ခုက ယောကျ်ားရုပ်တုဖြစ်ကာ၊ တစ်ခုက မိန်းမရုပ်တုဖြစ်လေသည်။ ယောကျ်ားရုပ်တုနှင့်မိန်းမရုပ်တုကို တွဲရက်ထုလုပ်ထားခြင်းမဟုတ်ပဲ သီးခြားစီထုလုပ်ထားပေ၏။

ယောကျ်ားရုပ်တုသည် ကိုယ်အထက်ပိုင်းဗလာကျင်းလျှက်ရှိကာ ယောကျ်ားပီသသောခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ကြွက်သားအထစ်အဖုများ နှင့်ရှိနေပေသည်။ ကျောက်သားကိုထုလုပ်ထားပုံမှာ အသေးစိတ်ကာပညာပါလှ၍ ရှေးလက်ရာဖြစ်သည်ကို အံ့ဩမိပေသည်။ ယောကျ်ား၏ သန်မာဖုထစ်နေသောပခုံးကြွက်သားကြီးပေါ်၌ သိန်းငှက်တစ်ကောင်ရှိနေပေသည်။ သိန်းငှက်သည် ပခုံးထက်၌နားနေခြင်းမဟုတ်ပဲ အတောင်ပံကိုဖြန့်ကာ ဝဲပျံတော့မည်ကဲ့သို့ထုလုပ်ထားပေ၏။ နတ်ယောကျ်ား၏မျက်လုံးများနှင့် သိန်းငှက်မျက်လုံးများနေရာတွင် မည်သည့် ကျောက်အမျိုးအစားမျိုးကို ထည့်သွင်းထားသည်တော့မသိ။ လူနှင့်ငှက်တွင် မျက်လုံးများအရောင် တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေပုံမှာ သက်ရှိ သဖွယ် ထင်မှတ်ရလေသည်။

မိန်းမရုပ်တုသည်လည်း သားကောင်းမိခင်ကြန်အင်လက္ခဏာများနှင့်ပြည့်စုံနေကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို သင်တိုင်းဖြင့်လွှမ်းခြုံထားသည် သဖွယ် ထုလုပ်ထားပေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ မိန်းမနတ်ရုပ်၏လည်တွင် ပုဝါအစစ်များရစ်သိုင်းထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ပုဝါရောင်စုံ၊ အဆင် အသွေးစုံများက မိန်းမနတ်ရုပ်တု၏လည်တွင် သိုင်းခြုံကာ လေအဝှေ့တွင် တလူလူလွင့်လျှက်ရှိပေသည်။

မိန်းမနတ်ရုပ်တွင်လည်း မျက်လုံးနေရာ၌ ကျောက်များထည့်သွင်းထားပေသည်။

အရုပ်များ၏မျက်လုံးနေရာတွင်ထည့်သွင်းထားသော ကျောက်အမျိုးအစားချင်းတူညီသော်လည်း မျက်လုံးများတောက်ပနေပုံခြင်းက တော့ မတူပါပေ။

ယောကျ်ားရုပ်မှာ ယောကျ်ားပီသအောင်မာန်ပါပါထုလုပ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းများမှာတင်းတင်းစေ့လျှက်ရှိပေသည်။ ပိယိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း၊ ပါးမြိုင်းမွေးရေးရေးများကြောင့် တည်တံ့နေသောအရုပ်မှ မျက်လုံးများမှာ တည်ကြည်စွာတောက်ပနေပုံမျိုးဖြစ်ပေ၏။

မိန်းမနတ်ရုပ်တွင်မူ... မိန်းမပီသစွာပြုံးယောင်ယောင်နှုတ်ခမ်းများဖြင့်တန်ဆာဆင်ထားရာ မျက်လုံးသည် သဘောသကာယ ကောင်းမွန်သောမိန်းမမြတ်တစ်ဦး၏အကြင်နာပါသောတောက်ပပုံမျိုးနယ် တောက်ပနေပေသည်။

“ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ရွာဦးနတ်မောင်နှံပါပဲဆရာ”

ဦးထုလွမ်ကပြောလိုက်သည်။

“ဒီနတ်ရုပ်တွေကိုထုလုပ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဦးထုလွမ်”

“ရွာရဲ့အကြီးအကဲမောင်နှံကို နတ်အဖြစ်ရောက်ရှိသွားတယ်လို့ ယူဆခဲ့ကြတာက ၁၆ရာစုကာလလောက်ကလို့ ခန့်မှန်းရပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒီကာလကတည်းက ရွာဦးနတ်မောင်နှံကိုရည်ရွယ်ပြီးထုလုပ်ခဲ့တာဖြစ်လို့ နှစ်ပေါင်း၅၀၀ကျော်ကလက်ရာလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

“အို...”

ကျွန်တော်သည်ရှေးနှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချီကြာမြင့်ချိန်ကထုလုပ်ခဲ့သောရုပ်တုများ... ဤမျှလက်ရာမြောက်ပြီး ဤမျှကြာရှည်တည်တံ့နေ သည်ကို အံ့ဩသွားမိသည်။

“နတ်မောင်နှံကို လူ့ဘဝကရုပ်ရည်ကိုယ်နေဟန်ထားအတိုင်း တသွေမတိမ်းတူအောင် ထုလုပ်ထားတာလို့ဆိုပါတယ်ဆရာ”

ကျွန်တော်က ပကတိလူသားထက် တစ်ဆခွဲခန့်ကြီးမားပြီး ကျောက်ခုံပေါ်တွင်တင်ထားသည့်အတွက် ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားမားမားမတ် မတ်ရှိနေသောရုပ်တုကြီးများကိုမော်ကြည့်နေမိသည်။

အရွယ်အစားနှင့်လက်ရာက မြင်ရသူရှိန်သွားအောင် အဟန့်ကြီးမားလှပေ၏။

“နတ်ယောကျာ်းရဲ့လည်ဂုတ်ပေါ်မှာ သိန်းငှက်ပါနေတာ ကရော...”

“သိန်းငှက်ဟာလည်း နတ်နှစ်ပါးရဲ့အဆောင်အယောင်တစ်ခုပါ။ နတ်မောင်နှံရဲ့ဘဝမှာ သိန်းငှက်ဟာလည်း အရေးပါတဲ့အစိတ်အပိုင်းက ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ့ကိုကျွန်တော်ပြောပြခဲ့တဲ့အကြောင်းအရာထဲမှာ သိန်းစွန်ငှက်ကလေးရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိပါပြီးပါပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို ဒီနတ်ဟာ သူ့ကြီးရဲ့သား စွန်ရဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပျက်ပုံက ဒီလိုပါဆရာ”

ဦးထုလွမ်းက ဒဏ္ဍာရီဆန်လှသော ရွာဦးနတ်မောင်နှံအကြောင်းကို ကျွန်တော့်အားပြောပြခဲ့ပေသည်။

မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် ရွာဆီမှ မရဏချောက်ကြီးထိပ်သို့ ပြေးလာလျက်ရှိ၏။ မိန်းမပျို၏ဆံပင်များသည် ဖားလျားကျနေကာ လေထဲ ခွံလွင့်ပျံလျက်ရှိပေသည်။ လည်တွင်သိုင်းထားသောပဝါဖြူလေးသည်လည်း လေခွံတလွင့်လွင့်လျှပ်ဝဲလျှက်ရှိပေသည်။

မျက်ရည်စီးကြောင်းများသည် မိန်းမပျိုလေးအား သောက ဝေဒနာခံစားနေရသော အပူသည်တစ်ဦးအဖြစ် သိသာစေလေသည်။

အဘွားအိုတစ်ဦးက မိန်းမပျိုနောက်မှာ ပြေးလိုက်လာလျက်ရှိသည်။

“သမီးငယ် ရွယ်ရွယ် ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ။ အမိဆီပြန်လာခဲ့ပါရွယ်ရွယ်ရယ်”

အဘွားအိုကတောင်းပန်သော်လည်း ရွယ်ရွယ်ဆိုသောမိန်းမပျိုကား မရဏချောက်ကြီးဆီသို့ ပြေးလွှားလျက်ပင်။ အဘွားအိုသည်လည်း မိန်းမပျိုနောက်မှထပ်ချက်လိုက်ပါလျက်ရှိပေသည်။

သို့ရာတွင်... ပျိုရွယ်သူနှင့်အိုမင်းသူတို့ကွာခြားချက်အတိုင်း မိန်းမပျိုကသာ ရှေ့သို့ဦးစွာရောက်ရှိသွားသည်။ အဘွားအိုမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ပြတ်ကျန်ခဲ့လေ၏။

အဘွားအိုသည် သမီး၏အကြံအစည်ကိုရိပ်မိသည်အလား တစာစာခေါ်ငင်လျက်ရှိပေသည်။

“သမီးငယ်ရွယ်ရွယ်၊ မမိုက်မဲပါနဲ့၊ စဉ်းစားပါဦး၊ စဉ်းစားပါဦး သမီးငယ်”

ရွယ်ရွယ်သည် မရဏချောက်ကြီး၏ကမ်းပါးထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားပေပြီ။

ရွယ်ရွယ်က ချောက်ကမ်းပါးအနီးတွင်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့၊ ရှေ့ဆက်မတိုးပါနဲ့သမီးငယ်၊ ချောက်ထိပ်က မြေဟာ ရွံ့မြေပျော့ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်သို့ဆုတ်ပါလှည့်၊ အမိရှိရာပြန်လှည့်ခဲ့ပါလှည့်”

မိခင်ကြီးက သနားစဖွယ်အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ရွယ်ရွယ်သည် ချောက်ထိပ်တွင်ရပ်ရင်းမှ မိခင်ဖြစ်သူကို လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွယ်ရွယ်၏လည်တွင်သိုင်းပတ်ထားသောပဝါဖြူစလေးက ချောက်ကမ္ဘားအတွင်းမှပင့်တက်တိုက်ခတ်လာသောလေကြမ်းကြောင့် အထက်သို့လွင့်ကာ တလွန်လွန်လူးလျက်ရှိပေသည်။

“အမိ၊ အို... အမိ၊ ကျွန်မကို မတားမြစ်ပါနှင့်အမိ၊ အမောင် စွန်ရဲမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မအသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့ပြီ၊ ကျွန်မကို မရဏကမ္ဘာသို့သွားခွင့်ပြုပါတော့အမိ”

“မှားပါလိမ့်မယ်သမီးငယ်၊ ဘဝဆိုတာ အချစ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ပြီးစီးသည်မဟုတ်ပါ။ သမီးငယ်အသက်ဟာ ငယ်ရွယ်ပါသေးတယ်၊ အထီးကျန် ကျန်ရစ်မယ့် အမိကိုလည်း ငဲ့ညှာပါဦးသမီးငယ်၊ သမီးငယ် ကွယ်သွားရင် အမိဘယ်သူနဲ့နေရပါ့၊ အို... သမီးငယ်၊ ပြန်လှည့်ခဲ့ပါလှည့်၊ သမီးငယ်နောက်ပြန်မလှည့်ရင်ဖြင့် အမိလာရောက်ဆွဲခေါ်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဟင်အင်း... ဟင်အင်း... သမီးကိုခွင့်ပြုပါအမိ၊ အမောင် စွန်ရဲမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ သမီးမနေပါရစေနဲ့တော့အမိရယ်”

စွန်ရဲသေဆုံးသွားပြီဆိုသောသတင်းက ရွယ်ရွယ်ကိုအားကိုးရာမဲ့စေခဲ့သည်။

စွန်ရဲ။ သူ့ကြီးသားစွန်ရဲ။ စွန်ရဲကား ရွယ်ရွယ်ကိုအသက်နှင့် ထပ်တူချစ်ခဲ့သည်။ မိဘများဖြစ်သောသူကြီးလင်မယားသဘောမတူသည်ကြားမှ ရွယ်ရွယ်နှင့်ပေါင်းဖက်ဖို့ ဤရွာမှထွက်ခွာပြေးရန်အထိ စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်အတွက် စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ အချစ်အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့သည်စွန်ရဲ။ ရာထူးဂုဏ်သိန်ကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့သည်စွန်ရဲပါပင်။

ရာထူးဂုဏ်သိန်ဆိုသည်ကား အခြားမဟုတ်။ စွန်ရဲ၏ဖခင် သူကြီးမင်းက မကြာခင်တွင် စွန်ရဲအား သူကြီးမင်းအာဏာကိုအပ်နှင်းကာ သူကြီးရာထူးကို လွှဲအပ်ပေးတော့မည်ဖြစ်သည်။

သူကြီးမင်းလင်မယားက မုဆိုးမ၏သမီး တစ်ပါးသူအိမ်ရာများတွင် အစေအပါးလုပ်ရသူရွယ်ရွယ်ကို သူတို့သားနှင့်သဘောမတူ။ စွန်ရဲကို သူကြီးရာထူးလွှဲပေးကာ ရွယ်ရွယ်လိုသူဆင်းရဲမကို စွန့်လွှတ်ဖို့နှင့် သူတို့သဘောတူသော မြေပြန့်ရွာမှမိန်းကလေးနှင့်လက်ဆက်ဖို့ မက်လုံးပေးခဲ့လေသည်။

ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စွန်ရဲက မမက်ပါ။ စွန်ရဲက အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကိုသာ မက်မောသည်။ သစ္စာတရားကိုသာကိုးကွယ်သည်။ အချစ်အတွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရဲသည်။ စွန့်စားရဲသည်။

ဂုဏ်ခန့်နှင့်ပကာသနကိုမက်မောကာ စွန့်လွှတ်ရဲသောသတ္တိမရှိသူများက စွန်ရဲ၏မိဘများပင်ဖြစ်လေသည်။ သူကြီးမင်းလင်မယားက ရွယ်ရွယ်လို မိဘမစုံမလင် မုဆိုးမသမီး သူဆင်းရဲမကို လက်ဆက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့သား ဂုဏ်ငယ်သွားမည်ဟု ယူဆနေကြပေသည်။

စွန်ရဲကို တရားချ၍ မရသည်အဆုံး သူတို့သဘောတူသည် မြေပြန့်ရွာမှမိန်းကလေးကို မနွေကပင် ရွာအထိ အပါခေါ်လာခဲ့ကြပြီး လေပြီ။

ယနေ့နေ့လည်မှာဖြင့် စွန်ရဲတစ်ယောက် မရဏချောက်ကြီးထဲသို့ခုန်ဆင်းကာ သေကြောင်းကြံစည်လိုက်ပြီဆိုသည်သတင်းက ရွာထဲတွင်ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ရွာထဲကအိမ်တစ်အိမ်တွင် မောင်းထောင်းအကူလိုက်နေသော ရွယ်ရွယ်နားထဲသို့ ထိုသတင်းအရောက် ရွယ်ရွယ်သည် သည်းအူပြတ်မျှ ခံစားရကာ သူမကိုယ်တိုင်ပင် အမောင်စွန်ရဲခုန်ဆင်းသွားသော မရဏချောက်နက်ထဲသို့ခုန်ဆင်းတော့မည်ဆိုသည်ပိုင်းဖြတ်ချက်ဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

အမိဖြစ်သူက ရွယ်ရွယ်နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာပြေးလိုက်လာကာ တားမြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးငယ်၊ အို... သမီးငယ်၊ အမိကိုးညွှာပါဦးသမီးငယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့၊ အမိလာခေါ်မယ်နော်သမီး၊ သမီးငယ်က လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ ဒီရွာမှာ သမီးမနေလိုတော့ရင် အမိနဲ့အတူ အဝေးရပ်ကို ထွက်ခွာသွားကြပါဖို့ရဲ့သမီးငယ်၊ သေကြောင်းတော့မကြံစည်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ အမိကိုးညွှာပါလှည့်၊ အမိ သမီးကိုလာခေါ်မယ်နော်”

မိခင်ကြီးသည် ရွယ်ရွယ်ကို ချော့မော့ပြောဆိုကာ ရွယ်ရွယ်ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးသွားလျှက်ရှိသည်။ ရွယ်ရွယ်ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်လျှင်ပင် ချောက်နှုတ်ခမ်းထိပ်မှ ချော့မွတ်သောရွှံ့မြေပျော့များကိုနင်းမိကာ ချောက်ထဲသို့ကျသွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

မိခင်ကြီးက သမီးကိုချော့မော့ဆွဲခေါ်ရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နှုတ်မှ တရားချစကားများကို တဖွဖွရွတ်ဆိုရင်း ရွယ်ရွယ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျှက်ရှိပေသည်။

“အို... အမိ၊ မလာပါနှင့်၊ ရှေ့သို့မတိုးပါနှင့်၊ ကျွန်မဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မ မရဏကမ္ဘာသို့သွားပါရစေတော့အမိ”

ရွယ်ရွယ်က နှုတ်မှလည်းပြောကာ ရှေ့သို့လည်း ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်လေသည်။ ရွယ်ရွယ်လည်မှ ပဝါဖြူလေးက ကြမ်းတမ်းသော လေထဲဝယ် တဟုတ်ဟုတ်မြည်အောင် လွင့်ပါးလျှက်ရှိပေ၏။

“အို... သမီးရွယ်ရွယ်”

ချောက်ကမ္ဘားထိပ်မြေပျော့ပေါ်နင်းမိသွားသောရွယ်ရွယ်၏ ခြေထောက်များက ရွှံ့မြေထဲနစ်ဝင်သွားကာ ယိုင်ကနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ မိခင်ဖြစ်သူက အလန့်တကြားအော်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

ရွယ်ရွယ်ကိုယ်တိုင်ပင် ရွှံ့မြေထဲတစ်တစ်နစ်ဝင်သွားပြီး ချောက်နှုတ်ခမ်းဆီသို့ မိမိခန္ဓာကိုယ် တအိအိကျဆင်းနေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်အခါ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ စိတ်ဇောအဟုန်ဖြင့် ချောက်ထဲခုန်ဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားမိသော်ငြား တကယ်တန်းသေရတော့မည်ဆိုသည်အခါ လူပီပီထိတ်လန့်မိခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ သို့သော်... ရွယ်ရွယ်သည် သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်မည်မဟုတ်ပါ။ စွန်ရဲသည် သူမအား မရဏကမ္ဘာမှ စောင့်ကြိုနေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ်... သိန်းစွန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ရွာဆီမှ တဟုန်ထိုး ပျံလာလေ၏။ သိန်းစွန်ငှက်ကြီးကိုမြင်သည်နှင့် ထိုသိန်းငှက်ကြီးမှာ စွန်ရဲ မွေးမြူထားသော ဖွားဖက်တော်ငှက်ကြီးဖြစ်တာကို ရွယ်ရွယ်က သိလိုက်လေသည်။

“အလို... သိန်းငှက်ကြီး၊ အကျွန်မသည်လည်း အသင့်သခင်နည်းတူ မရဏကမ္ဘာသို့သွားရောက်ပါတော့မည်။ သိန်းငှက်ကြီး... အသင်သည်လည်း သခင်မဲ့သောဘဝဝယ် အကျွန်မကဲ့သို့ ခံစားနေရပြီထင်”

ရွယ်ရွယ်က ပျံသန်းလာနေသောစွန်ငှက်ကြီးကိုကြည့်ရင်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

သိန်းငှက်ကြီးကို စွန်ရဲနှင့်ခွဲ၍မတွေ့ရတတ်ပါ။ ယခုတော့... သိန်းငှက်ကြီးလည်း သူချစ်သောသခင်စွန်ရဲနှင့် တကွတပြားဖြစ်ရရှာ ပေပြီ။

“သမီးရွယ်ရွယ်”

မိခင်က အော်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဂီး...”

မိခင်ထံမှအသံနှင့်တပြိုင်တည်း သိန်းငှက်ကြီးထံမှအသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရွယ်ရွယ်ရော၊ မိခင်ပါ သိန်းငှက်ကြီး၏ထူးခြားသောအပြုအမူကို အံ့ဩစွာမော်ကြည့်မိကြသည်။

သိန်းငှက်ကြီးက ရွယ်ရွယ်ခေါင်းပေါ်တွင် တဝဲဝဲလည်ကာ ပျံလျက်ရှိပေသည်။ “ဂီး... ဂီး...”ဆိုသည်အသံကြီးဖြင့်လည်း အဆက် မပြတ် အော်မြည်လျက်ရှိသည်။ သိန်းငှက်ကြီးသည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို လာရောက်ပြောကြားနေသည်သို့မဟုတ်ကား။

ရွယ်ရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း မြေပျော့ထဲကျွံဝင်ကာ ချောက်ကမ်းပါးအစပ်မှ တရွေ့ရွေ့လျှောက်ကျလျက်ရှိပေပြီ။ မကြာခင်အချိန် မှာပင် ရွယ်ရွယ်သည် ခုန်ချစရာမလိုပဲ ချောက်ထဲသို့ အလိုအလျောက် လျှောက်ကျသွားပေတော့မည်။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင်... ရွာဆီမှ တဟုန်ထိုးပြေးလာနေသောလူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူသည် နှုတ်မှလည်း ရွယ်ရွယ်အမည်ကို အော်ခေါ်လျက်ရှိပေသည်။

“ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်၊ မှားမယ်၊ မှားမယ်၊ အမောင်မသေဘူး၊ စွန်ရဲမသေဘူး၊ ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်”

ရွယ်ရွယ်ရော မိခင်ဖြစ်သူပါ ကြောင်အသွားကြလေတော့သည်။

ရွာဆီမှပြေးလာနေသောလူငယ်မှာ စွန်ရဲကိုယ်တိုင်ပါတကား။

“ရွယ်ရွယ်၊ အမောင်မသေပါဘူး၊ အမောင်သေတယ်ဆိုတာ သတင်းမှားပါ။ ရွယ်ရွယ်၊ ချောက်ထဲကိုခုန်မချနဲ့၊ အမောင်လာပြီ”

ရွယ်ရွယ်ထက် ရွယ်ရွယ်၏မိခင်မှာ အားတက်ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ချောက်ထဲခုန်ချရန်ပြင်နေသောသမီးကို ကယ်တင်နိုင်တော့ မည်ကော။

ရွယ်ရွယ်ကတော့ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်နားလည်သဘောပေါက်ကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားမိလေပြီ။ သူမရပ်နေသောရွံ့မြေကား သူမကို ချောက်နက်ထဲသို့ခွဲခေါ်နေပေပြီ။ အနေအထားပြင်ရန်ခြေနှုတ်လိုက်သည်နှင့် ချောက်ထဲသို့ အလျင်အမြန်ကျဆင်းသွားပေတော့မည်။

စွန်ရဲက သူ့ကိုယ်စား သိန်းငှက်ကြီးကို ကြိုတင်စေလွှတ်သတင်းပို့ခိုင်းခြင်းအား အချိန်နှောင်းမှနားလည်လိုက်ရလေပြီ။

“ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်၊ အမောင်လာပြီ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်၏အနေအထားကို ရိပ်မိကာ အလျင်အမြန် ပြေးလာရင်းမှ သတိပေးလျက်ရှိပေသည်။

သို့သော်... နောက်ကျသွားပေပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ကံကြမ္မာက အချိန်မပေးတော့ပါတကား။

“အမောင်၊ အမောင်ရေ... အမောင်စွန်ရဲ၊ မှားပါပြီကော၊ မှားပြီကော အမောင်ရယ်”

ရွယ်ရွယ်သည် ကြေကွဲစွာရွတ်ဆိုရင်းမှ လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

ရွယ်ရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်မှလွတ်ထွက်သွားကာ ချောက်ကမ္ဘာအနက်ထဲသို့ တဟုန်ထိုးကျဆင်းသွားလေသည်။ ရွယ်ရွယ် ၏လည်မှပဝါဖြူလေး ပြေကျသွားသည်။

ရွယ်ရွယ်သည် ချောက်ကမ္ဘာထိပ်မှ ရုတ်ကနဲပျောက်ကွယ်သွားကာ ပေါ့ပါးသောပဝါဖြူလေးကသာ လေထဲတွင်ဝဲရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

ပဝါဖြူလေးသည် လေထဲ၌လေပွေနှင့်အတူ ခေတ္တဝေဝဲနေသေးသည်။ ရွယ်ရွယ်ကိုယ်စား မိခင်နှင့်ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်နေသယောင် ပါတကား။

ထို့နောက်... ပဝါလေးသည်လည်း ချောက်အနက်ထဲသို့ တအိအိကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ရွယ်ရွယ်... ရွယ်ရွယ်... ဖြစ်ရလေရွယ်ရွယ်ရယ်”

ချောက်ထိပ်မှ ရွယ်ရွယ်ကျဆင်းပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် စွန်ရဲသည် ချောက်ကမ္ဘားထိပ်သို့ရောက်လာလေ၏။ ရွယ်ရွယ် ချောက်ထဲ သို့ကျသွားသည်မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရသည်အခါ အရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

နောက်မှလိုက်ပါလာသောရွာသားများသည်လည်း မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ကြလေ၏။ ရွာသားများ အလျင်အမြန်ပြေးလာကြသည်။

စွန်ရဲသည် လဲရာမှကြိုးထကာ ရွယ်ရွယ်ကျသွားသောချောက်ထိပ်သို့သွားရန်ကြိုးစားသေးသည်။ ရွယ်ရွယ်မိခင်က စွန်ရဲ၏လက်များ ကို တုံ့ဆွဲထားခဲ့သည်။

“မသွားပါနဲ့၊ မကြည့်ပါနဲ့တော့ သားငယ်”

“ရွယ်ရွယ်နောက်ကိုလိုက်သွားမယ်၊ အကျွန်လည်း ရွယ်ရွယ် နောက်ကိုလိုက်သွားပါရစေတော့အရီးရယ်”

“တစ်သက်က နှစ်သက် မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မောင့်မိဘများ အရီး ရင်ကွဲသလို မကွဲပါစေနဲ့တော့ကွယ်၊ သတိပြုပါသားငယ်၊ အရီး တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွယ်ရွယ်မိခင်က စွန်ရဲကိုဆွဲထားဆဲတွင် နောက်မှလိုက်လာသောရွာသားများ အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။ စွန်ရဲကို ဝိုင်း၍ချော့ မော့ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ရသည်။

“အားလုံးလွဲကုန်ပြီ၊ အားလုံးလွဲကုန်ပါပြီဗျာ၊ ဒါ ကစော်သမား မောင်ပိန်ကြောင့်၊ ကစော်သမားမောင်ပိန် အသုံးမကျလို့ဖြစ်ရတာ၊ အမလေးဗျာ၊ ဘယ်လိုကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးပါလိမ့်၊ ရွယ်ရွယ်ရေ... ရွယ်ရွယ်”

စွန်ရဲက ချောက်နက်ထဲသို့ကြည့်ကာ မြည်တမ်းရေရွတ်လိုက်သည်။

“မောင်သေပြီဆိုတာသိရလို့ သူလည်း မောင့်လို ချောက်ထဲခုန်ဆင်းမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာတာပဲသားငယ်၊ မောင်သေပြီဆိုတဲ့သတင်း ဟာ ဘာကြောင့်ဘယ်လိုထွက်လာတာလဲ၊ အလို... ခုတော့ အရီးရဲ့သမီး အသက်ဆုံးပါပေါ့”

မိခင်ကြီးက အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်း ရင်ပတ်ကိုစုထုကာ ငိုယိုလိုက်ပြန်သည်။

စွန်ရဲကို မရဏချောက်ကြီးထဲသို့ခုန်ဆင်းသေကြောင်းကြိုလိုက်ပြီဟု မည်သူကသတင်းလွှင့်လိုက်ပါသနည်း။ ဆန်းကြယ်သော ကံကြမ္မာဆိုးကို မည်သူကဖန်ဆင်းလိုက်ပါသနည်း။

မရဏချောက်ကမ္ဘားကြီးတလျှောက် စည်တိုသံ၊ မောင်းသံ၊ ကျွဲချိုသံများဖြင့် စီစဉ်လျှက်ရှိလေသည်။

ရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားများအားလုံးသည် မရဏချောက်ကြီးရှိရာသို့ထွက်ခွာလာလျက်ရှိသည်။

ယနေ့သည် ကျောက်ပျံကြီးတက်ရောက်လာမည့် ဆောင်းရာသီ၏ပထမလပြည့်နေ့ဖြစ်ပေသည်။ နေမွန်းတည့်ချိန်ရောက်လုနီးသော် လည်း တောင်ပေါ်ဆောင်းကာလတွင် မြူနှင်းများက မကွဲသေးပါ။ နှစ်စဉ်ကျင်းပနေကျကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲကို နွဲ့ပျော်ရန် တစ်ရွာလုံးရှိ လူကုန် ထွက်လာကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

သူတို့အရပ်မှ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်ကျင်းပသောနတ်ပူဇော်ပွဲကား ထူးခြားလှပေ၏။ အခြားအရပ်မှ ပွဲတော်များလို မိမိသဘောဖြင့် ရက် သတ်မှတ်ကျင်းပခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက တစ်နှစ်တစ်ခါ လေအဟုန်ဖြင့်ကြွတက်လာသော ကျောက်ဖျာကြီး ပျံတက်လာ သည့်ရက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာစောင့်ကြည့်မှတ်သားကာ ကျင်းပကြခြင်းဖြစ်၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာစောင့်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျောက်ဖျာကြီးသည် ဆောင်းကာလ၏ ပထမလပြည့်နေ့တိုင်းတွင် လေအဟုန်ပင့်တက်မှု နှင့်အတူ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်အထိ တက်ရောက်လာတတ်ကြောင်းကို မှတ်သားသိရှိခဲ့ရသည်။

ဒေသခံရွာသားများက ချောက်အနက်ထဲမှကျောက်ဖျာကြီးတွင် နတ်ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းနေသည်ဟုယူဆကြသည်။ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် တင်၍ပါလာသော သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထုများကလည်း တစ်နှစ်အတွင်းကြိုဆိုရမည် ဖြစ်ရပ်များအတွက် နိမိတ်ပြနေသည်ဟု ယုံစားကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာမည်ရက်ရောက်တိုင်း ရွာရှိလူကုန်ထွက်လာကြကာ ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲကို တက်ရောက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုနှစ်တွင် ကျောက်ပျံကြီးပေါ်၌ မည်သည့်အရာဝတ္ထုပါလာလေမည်လဲ။ သက်ရှိသတ္တဝါလား၊ သက်မဲ့ပစ္စည်းလား ဆိုသည်ကိုစိတ်ဝင်စားကြသည်။ အတိတ်နိမိတ်ကောင်းသောအရာဝတ္ထု ဖြစ်ပါစေရန်လည်း ကြိုတင်ဆုတောင်းကြလေသည်။

ယခုနှစ်ကား ထူးခြားလှပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကြီး၏တစ်ဦးတည်းသောသားတော်မောင်စွန်ရဲသည် ယခုနှစ်တွင် အသက်၁၈နှစ်ပြည့်ပေပြီ။ သူကြီးမင်းကိုယ်တိုင်ပင် သားတော်မောင်၏အနာဂတ်ကိုစိတ်ဝင်စားလျှက်ရှိပေ၏။ ယခုနှစ် ကျောက်ပျံနှင့်အတူပါလာမည်အရာကား သားတော်မောင်စွန်ရဲအတွက် အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆလျှက်ရှိပေသည်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း စွန်ရဲကို တစ်ချိန်တွင် မိမိတို့ရွာ၏ အကြီးအကဲဖြစ်လာမည်သူအဖြစ် အထင်အမြင်ကြီးကြသည်။ ချစ်ခင်ကြည်ညိုကြသည်။

စွန်ရဲကား တစ်ရွာလုံး၏ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ခံယူခဲ့ရသောလူငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သောသူကြီးမင်းသည် စွန်ရဲအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ချိန်တွင် စွန်ရဲကို သူကြီးမင်းရာထူးလွှဲပြောင်းပေးမည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲတွင် ရွာသူရွာသားများနှင့်အတူ စွန်ရဲပါရောက်ရှိနေပေသည်။

စွန်ရဲနှင့်အတူ သူ၏သိန်းငှက်ကြီး“သတ္တိ”ကိုလည်းမြင်တွေ့နေရပေသည်။ စွန်ရဲက သူ၏ဖွားဖက်တော်သိန်းငှက်ကြီးကို “သတ္တိ”ဟု အမည်ပေးထားပေသည်။ သတ္တိကား စွန်ရဲလူမမယ်အရွယ် ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲတွင် ကျောက်ဖျာပေါ်တွင်တင်၍ပါလာသော အမွှေးအတောင်မစုံလင်သေးသည့် အပျံသင်္ဃန်းစွန်ငှက်ကလေးဖြစ်ပေသည်။ သူကြီးမင်းက ကမ်းပါးအစပ်ထိ အားယူပျံသန်းလာသောစွန်ငှက်ကလေးကို သားတော်မောင်၏ဖွားဖက်တော်အမှတ်ဖြင့် ကောက်ယူမွှေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

စွန်ရဲနှင့်သတ္တိသည် အတူကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်။ စွန်ရဲသွားလေရာတွင် သတ္တိပါသည်။ သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိပျံသန်းလာသည်ကိုတွေ့လျှင် နောက်မှာစွန်ရဲပါလာသည်ကို တစ်ရွာလုံးက နားလည်ပြီးဖြစ်လေ၏။ စွန်ရဲက မိမိသွားမည့်နေရာကို သတ္တိအားကြိုတင်ပြောဆိုစေလွှတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

စွန်ရဲလေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသောကြောင့် သတ္တိသည် အမဲလိုက်တတ်နေပြီ။ သားကောင်၏ခြေရာကိုရှာဖွေတတ်နေလေပြီ။ သတ္တိကား လူစကားနားလည်သော လူနှင့်နီးစပ်သည့်သတ္တိတစ်ကောင်ဖြစ်နေလေပြီ။

စွန်ရဲသည် ကျောက်ပျံကြီးတက်မလာမီ ခပ်စောစောကပင် ကြိုတင်ရောက်ရှိနေကာ နတ်ပူဇော်ပွဲကျင်းပမည့်ချောက်နုတ်ခမ်းဘေးကွင်းပြင်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလျက်ရှိသည်။ ရွာသူရွာသားများလည်း တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိလာလျက်ရှိပေ၏။

နတ်ပူဇော်ပွဲသို့ ရွာသူမိန်းကလေးများလည်း အများအပြားပါလာကြလေသည်။ စွန်ရဲနှင့်အသက်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းရှိသောမိန်းကလေးများ၏အကြည့်က စွန်ရဲထံမှ မခွာနိုင်ပဲရှိနေကြလေသည်။

စွန်ရဲသည် ရိုးရာထုံးစံအတိုင်း အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းလျက်ရှိပေသည်။ ဖုထစ်ရုန်းကြွနေသောကြွက်သားအမြောင်းအမြောင်းကြီးများက အချိုးအစားကျနစွာဖြင့် မြင်ရသူမိန်းမပျိုအပေါင်းကို ရင်ဖိုလိုက်မောစေလေသည်။ ပါးမြိုင်းမွှေးသန့်သန့်မာမာများက ပါးပြင်တစ်လျှောက်မှ မေးစေ့အထိ သွယ်တန်းပေါက်ရောက်နေသည်။ လေးထောင့်ကျသောမျက်နှာပြင်တွင် ပါးမြိုင်းမွှေးများက ယောကျ်ားပီသသည်ဟန်ကို ထပ်ဆင့်ဖော်ဆောင်ပေးနေပေသည်။

အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်းထားသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ် ကျနပုံကိုလည်း တမင်လှစ်ပြထားသကဲ့သို့ရှိပေ၏။ ရှုပ်ဟိုက်၍ ကြွက်သားမြောင်းကြီးများထနေသောဝမ်းမိုက်ပြင်တစ်လျှောက်တွင် ရင်ပတ်မွှေးများက အသည်းယားစဖွယ်ရစ်ခွေလိမ်ယှက်နေပေသည်။ မိန်းမပျိုတို့၏မျက်လုံးသည် စွန်ရဲကိုကြည့်မိသည်နှင့် ရုတ်တရက်မခွာနိုင်ပဲရှိကြ၏။ မိန်းမတို့စောင့်ထိန်းရမည်ထူကြွေကြောင့် မျက်လွှာချမျက်နှာလွှဲလိုက်ရသော်လည်း စွန်ရဲ၏ယောကျ်ားပီသအချိုးအစားကျနလှသောသဏ္ဍာန်က သူမတို့မျက်လုံးမှတစ်ဆင့် အသည်းနှလုံးထိအောင် စိမ့်ဝင်မြင်ယောင်နေမိကြမြဲဖြစ်လေသည်။

ရိုးသားအေးဆေးသောတောင်ပေါ်ရွာကလေးတွင် မိန်းကလေးတို့သည် ဣန္ဒြေသိက္ခာကိုစောင့်ထိန်းရမြဲဖြစ်လေရာ... မိန်းမပျိုတို့အဖို့ စွန်ရဲအိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားချိန်များတွင်သာ အိမ်ထဲမှချောင်းမြောင်းကြည့်ရင်း ကြေနှပ်ကြရပေ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင်... သိန်းငှက်ကြီးကိုပုခုံးထက် တင်၍ ဝင်ကြွားစွာလျှောက်သွားတတ်သော စွန်ရဲ၏ဟန်ကိုသာ သူမတို့ လှစ်ကနဲ တွေ့ရတတ်ပေသည်။

ယခုလို... တစ်ရွာလုံးနွဲ့ပျော်သောပွဲမျိုးတွင်မှ စွန်ရဲကို အားပါးတရ ကြည့်ရှုမြင်တွေ့ခွင့်ရလေရာ မိန်းကလေးတို့၏အကြည့်သည် စွန်ရဲထံမှ မခွာနိုင်ဖြစ်နေကြရတော့၏။

စွန်ရဲသည် သူကြီးလောင်းပီပီ နတ်ပူဇော်ပွဲသဘင်ကိုကြီးကြပ်ရင်း ဟိုမှဒီသို့ သွားလာလှုပ်ရှားလျှက်ရှိပေသည်။

ရွာရှိလူကုန်လည်း စုံလင်လှပေပြီ။ နေသည်လည်း အထက်သို့တဖြည်းဖြည်းတက်လာရာ ကျောက်ပျံကြီး ပျံတက်လာမည် မွန်းတည့် အချိန်သို့ရောက်လုနီးပေပြီ။

စွန်ရဲသည် ရွာသူရွာသားများအား နေရာချထားပေးရင်းမှ ပွဲခင်းနောက်ဖက်သို့လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ် ပွဲခင်းထဲသို့ နောက်ကျမှရောက်လာသောသားအမိကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုသားအမိကား ရွာ၏နေအိမ်များတွင် လက်တိုလက်တောင်းအလုပ်များကိုကူလုပ်ပေးနေရသည့် မုဆိုးမမိခင်ကြီးနှင့် သူမ၏သမီးလေးတို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ရွယ်ရွယ်ပါလား”

စွန်ရဲသည် မုဆိုးမကြီးဒေါ်ဇံနှင့် သူ့သမီးလေးရွယ်ရွယ်ကို သိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင်... ရွယ်ရွယ်ကိုရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရ သည့်စဉ် စွန်ရဲအသက်ရှူမှားသွားရလေသည်။ ရွယ်ရွယ်သည် ယခင်ကနှင့်မတူ အထူးပင်လှပချောမောနေပါပြီကော။

မိမိထက် အသက်နှစ်နှစ်ကျော်မျှငယ်ရွယ်၍ ကလေးရွယ်အဖြစ်သာ သဘောထားမိခဲ့သော ရွယ်ရွယ်။ မြီးကောင်ပေါက်စရွယ်တွင် သဘာဝအလျှောက်ထွားကြိုင်းလာသောရွယ်ရွယ်၏အလှကား အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပြောင်းလဲနေပါပြီကော။ သူသည် ရွယ်ရွယ် ဤမျှထွားကြိုင်းပြီး အပျိုဖော်ဝင်လာသည်ကို သတိမပြုမိခဲ့ပေ။

စွန်ရဲက ပွဲခင်းထဲဝင်လာသော ရွယ်ရွယ်တို့သားအမိကို မင်တက်မိစွာရပ်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ရွယ်ရွယ်က ရွှန်းရွှန်းစားစားပြန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် စွန်ရဲ ရင်များခုန်သွားရလေသည်။ ရွယ်ရွယ်သည်လည်း မိမိကိုစိုက်ကြည့်နေ သောစွန်ရဲကိုအမြင်တွင် ရှက်ရွံ့မှုဖြင့် မျက်လွှာကိုချလိုက်လေ၏။

“အရီး၊ ရှေ့ကိုကြွပါ။ အသက်ကြီးသူတွေက ရှေ့မှာနေရာယူရပါတယ်”

စွန်ရဲက မုဆိုးမကြီးဒေါ်ဇံကို ကြင်နာစွာဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်အခါ ဒေါ်ဇံအံ့ဩသွားလေသည်။ မိမိတို့လို သူတစ်ပါးအိမ်ရာများတွင် အခစားလုပ်ကိုင်ရသူများအား သူကြီးလောင်းလျာလေးကိုယ်တိုင်က ကောင်းမွန်စွာဖိတ်မန္တကပြုလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

စွန်ရဲက ဒေါ်ဇံနှင့်ရွယ်ရွယ်ကို ရှေ့နားတွင်နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ နေရာမှလှည့်မထွက်မီ ရွယ်ရွယ်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ရွယ်ရွယ် နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေသည်။

စွန်ရဲသည် တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။ မိမိသည် ရွယ်ရွယ်ကိုချစ်မိလေပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမပေါ် ပေါက်ဖူးသေးသော ရင်ခုန်ဖွယ်ခံစားချက်များ သူ့ရင်မှာပေါက်ဖွားလာသည်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

စွန်ရဲက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ရဲဝံ့စွာချလိုက်လေသည်။

မိမိ၏ဖူးစားရှင်ကြင်ဖက်သည် ရွယ်ရွယ်သာလျှင်ဖြစ်ရမည်ဟူ၍...

ထိုစဉ်မှာပင်... နတ်ဆရာကြီး၏ ဆော်ဩသံက ပွဲခင်းအနှံ့ ပျံ့လွင့်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကျောက်ပျံကြီးတက်လာဖို့ အချိန်ကျပြီ၊ ဆုတောင်းပူဇော်ဖို့ အသင့်ပြင်ကြပါ”

ပရိတ်သတ်များအားလုံးငြိမ်ကျသွားလေသည်။

တီးမှတ်နေသာတူရိယာသံများသည်လည်း ရုတ်တရက်တိကနဲ ရပ်သွားလေ၏။

စွန်ရဲ၏ပုခုံးထက်မှသိန်းငှက်ကြီးက ရုတ်တရက်ထပျံလိုက်သည်။ သိန်းငှက်ကြီးသည် လူစကားကိုနားလည်စွာပင် ချောက်ကမ္ဘား အထက်သို့ ပျံသန်းသွားလေသည်။ ချောက်၏အလည်တွင် အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာပျံသန်းရင်း အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

သိန်းငှက်ကြီးထံမှ “ဂီး” ကနဲအော်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအသံကား ကျောက်ပျံကြီး အထက်သို့တက်လာနေပြီကို မြင်သည့်အတွက် အသိပေးသည့်အသံပင်ဖြစ်ပေသည်။ သိန်းငှက်ကြီးသည် အတောင်ပေါက်စဘဝက မိမိပါလာခဲ့သောကျောက်ဖျာကြီးကို မှတ်မိနေပေသည်။ ဘရနစ်လုံးလုံး ကျောက်ဖျာနတ်ပူဇော်ပွဲကို စွန့်ရဲနှင့်လိုက်ပါရင်းမြင်တွေ့နေရပေရာ သိန်းငှက်ကြီးက ကျောက်ပျံကြီးအကြောင်းကို သိနေပြီးဖြစ်ပါ၏။ နှစ်စဉ်ပင် ကျောက်ပျံကြီးပျံတက်လာသည်မြင်ကွင်းကိုချောက်နှုတ်ခမ်းဝအထိပျံသန်းကာ ငုံ့ကြည့်၍ လူများကိုအသိပေးတတ် မြဲဖြစ်လေသည်။

မရဏချောက်၏နှုတ်ခမ်းအစပ်မှာ ရွှံ့မြေပျော့များဖြစ်လေရာ ကမ်းပါးအစပ်သို့မည်သူမျှမသွားဝံ့ကြချေ။ ကမ်းပါးအစပ်တွင် ရပ်မိသည်နှင့်ချောက်အတွင်းသို့ ချော်ကျသွားမည်ဖြစ်လေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးအစပ်တွင်သွားရပ်မိသောကြောင့် ချောက်ထဲသို့လိမ့်မိကျသွားသော ကျွဲနွားများလည်း မနည်းတော့ပါပေ။

သိန်းငှက်ကြီးကား ငှက်သတ္တဝါဖြစ်နေသည့်အတွက် လူနှင့် အခြားတိရစ္ဆာန်တို့ထက်သာလွန်ကာ ကျောက်ပျံကြီးတက်လာမလာကို ကြိုတင်ကြည့်ခွင့်ရနေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

သိန်းငှက်ကြီးအချက်ပြလိုက်၍ ရွာသူရွာသားများသည် ပေါ်ထွက်လာမည်ကျောက်ပျံကြီးကို ရင်ခုန်စွာငံ့လင့်နေကြလေသည်။ သူတို့ရင်ထဲတွင်ကား ကျောက်ပျံကြီးပေါ်တွင် ယခုနှစ် မည်ကဲ့သို့သော အရာဝတ္ထုများပါလာလေမည်လဲဟူသည့်အတွေးများပေါ်ပေါက်နေလေ၏။

ကျောက်ပျံကြီးပေါ်ထွက်လာလေပြီ။

ကျောက်ပျံကြီးပေါ်တွင်ကား...

“အို...”

လူအများ၏ကြေနှပ်ဝမ်းမြောက်သောအော်ဟစ်သံများက ချောက်ကမ္ဘားတလျှောက်တွင်လွှမ်းသွားလေတော့သည်။

ကျောက်ပျံပေါ်တွင်ကား သတ္တဝါနှစ်ကောင်ပါလာခဲ့လေသည်။ ထိုသတ္တဝါနှစ်ကောင်ကား ငှက်မျိုးအနွယ်ဝင်ဖြစ်ကာ ထူးခြားသော သဘာဝရှိသည့်ငှက်များပင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လည်ချင်းယှက်ကာ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်တွင် ချစ်တင်းနှောနေသော ဟင်္သာဖိုမတစ်စုံဖြစ်ပါလေ၏။

“အို... သူကြီးမင်းနှင့်တကွ ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ ယခုနှစ် ကျောက်ပျံကြီးပေါ်တွင်ပါလာသောအရာများကား ကောင်းသော နိမိတ်ဆောင်သောသတ္တဝါများဖြစ်ပါပေသည်၊ ဝမ်းမြောက်ကြပေလော့”

နတ်ဆရာ၏အသံအဆုံးတွင် လူအများ၏“ဟေး”ကနဲအော်လိုက်သံကြီးနှင့်အတူ... ရပ်နားထားသောတူရိယာများကိုတီးခတ်လိုက်သောကြောင့် ဗုံသံ၊ ကျွဲချိုသံ၊ ဗျတ်စောင်းသံများက သံစဉ်ညီစွာဆူညံ သွားကြလေတော့သည်။

မြေတွင်ထိုင်နေသောလူအများက လက်များကိုဦးခေါင်းပေါ်တင်၊ မြေတွင်ပျပ်ဝပ်စွာငုံ့၍ ကျောက်ဖျာကြီးကိုဦးခိုက်ကာ နှုတ်မှလိုသော ဆုကိုတောင်းဆိုကြလေသည်။

ကျောက်ပျံကြီး မြေသားပြင်နှင့်အညီတည်ရှိသောအချိန်ကား တဒင်္ဂမူသာကြာမြင့်ပေ၏။ သူတို့၏သတ်မှတ်ချက်အရ စည်တိုတစ်သံ ပြန်ချိန်မျှသာကြာမြင့်ပေသည်။

ဟင်္သာမောင်နှံကိုတင်ဆောင်လာသော ကျောက်ဖျာကြီးသည် စည်တိုတစ်သံပြန်ချိန်ဆုံးသည်နှင့် အောက်သို့ပြန်လည်နိုင်ကာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကျဆင်းသွားလေတော့သတည်း။

ကျောက်ဖျာကြီးမျက်စိအမြင်မှပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် သူကြီးမင်းက နတ်ဆရာကြီးဖက်သို့လှည့်၍မေးလိုက်လေသည်။

“ယခုနှစ် ကျောက်ပျံနတ်မင်းပြသတဲ့ ဟင်္သာမောင်နှံရဲ့နိမိတ်ပုံဟာ ဘယ်လိုကောင်းကျိုးများဖြစ်ထွန်းလာမယ်ဆိုတာ နိမိတ်ဖတ်ပါဦးနတ်ဆရာ”

“မှန်ပါ့သူကြီးမင်း၊ ကျောက်ပျံနတ်မင်းကြီးက ဟင်္သာမောင်နှံကိုတင်ဆောင်လို့ ကောင်းသောနိမိတ်များပြသခဲ့ပါတယ်၊ ဟင်္သာငှက်တို့ မည်သည် အဖိုနို့အမမြဲတစေတွဲလျက်ရှိနေတတ်ကြသည့်အမျိုးဆိုတာ သူကြီးမင်းလည်း သိပြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဟင်္သာငှက်တို့မည်သည် တစ်ကောင်သေလျှင် တစ်ကောင်က အလိုလိုရင်ကွဲနာကျသောအမျိုးပင်ဖြစ်တော့သည်၊ သူကြီးမင်း... ဟင်္သာမောင်နှံနိမိတ်ပုံကြောင့် ဤရွာမှာ ယခုနှစ်အတွင်း ချစ်မှုချစ်ရာတွင် သူမတူအောင် ချစ်ရည်မျှကြသော ချစ်သူမောင်နှံများပေါ်ထွက်လာပါလိမ့်မည်”

နတ်ဆရာ၏ဟောပြောချက်ကို သူကြီးမင်းနှင့်တကွ ရွာသူရွာသားများအားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေကြလေသည်။

“အထူးသဖြင့်... အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူကြီးမင်း၏ သားတော်မောင်စွန်ရဲသည် ယခုနှစ်တွင် သူကလည်းချစ်ခင်စုံမက်၍ သူ့ကိုလည်းချစ်ခင်စုံမက်သော ဟင်္သာငှက်တို့ချစ်ခြင်းဖြင့်ချစ်အပ်သည့် ချစ်သူကို ရှာဖွေ၍တွေ့ပါလိမ့်မည်”

“ဟယ်...”

အားလုံးနှုတ်မှအာမေဋိတ်သံများက တပြိုင်တည်းထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စွန်ရဲသည် ရုတ်တရက် ရွယ်ရွယ်ထိုင်နေရာသို့ လှည့်ကြည့်မိရက်သားဖြစ်သွားလေသည်။

ရွယ်ရွယ်သည်လည်း စွန်ရဲကိုကြည့်နေသည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်မိလေရာ စွန်ရဲရင်၌လိုက်ဖိုသွားသလို ရွယ်ရွယ်သည်လည်း ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုစွာဖြင့် မျက်လွှာကိုချလိုက်လေသည်။

ကောင်းသောနိမိတ်ပါကလား။ စွန်ရဲက ဟင်္သာဖို၏အချစ်ကဲ့သို့ မိမိချစ်ခင်ရမည်ဟင်္သာမလေးမှာ ရွယ်ရွယ်သာဖြစ်ရမည်ဟု သံဓိဋ္ဌာန် ချမှတ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ ဝမ်းသာပီတိ အတိုင်းမသိ ဖြစ်မိပါတယ်နတ်ဆရာ၊ ကောင်းစွ၊ ကောင်းစွ”

သူကြီးမင်းက ပီတိဖြစ်စွာ ကျူးရင့်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွယ်ရွယ်တို့သားအမိ သူကြီးမင်းအိမ်၌ မောင်းထောင်းအကူလာလုပ်ပေးရာ စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်ထံ စကားသွား ပြောလိုက်လေသည်။

“ရွယ်ရွယ်၊ မနေ့က ကျောက်ပျံနတ်ဆီမှာ ဘယ်လိုဆုများ တောင်းလိုက်သလဲ”

“အကျွန်မရဲ့အမိကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့်ရပါစေလို့ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် အမောင်စွန်ရဲ”

“အလို... ရွယ်ရွယ်က သမီးလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ပေပဲ၊ အမိရဲ့ကျေးဇူးကိုသိတတ်ပါဘိ”

“သိတတ်ရမှာပေါ့အမောင်စွန်ရဲရယ်၊ အကျွန်မရဲ့အမိဟာ တခြားသောအမိများနှင့်မတူပါ။ မုဆိုးမဘဝနဲ့ အကျွန်မကိုလုပ်ကျွေးပြုစု လာတာ အကျွန်မတစ်သက်ရှိပြီကော၊ အကျွန်မကလည်း တစ်လှည့်လုပ်ကျွေးခွင့်ရချင်စမ်းပါဘိတော့တယ်၊ အမိကို အိမ်ဦးခန်းမှာ မပင်မပန်း ထားချင်စမ်းပါဘိတော့အမောင်”

“သည်တော့လည်း ရွယ်ရွယ်က ယောက်ျားကောင်းကောင်းတစ်ယောက်ကိုရှာဖွေပြီးအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေါ့”

“ဘဲနဲ့ပြောလိုက်ပါလိမ့်အမောင်စွန်ရဲ၊ အမိကိုလုပ်ကျွေးလိုတာနဲ့ ယောက်ျားယူတာ ဘာများဆိုင်လို့တုန်းအမောင်”

“ဆိုင်ပါသော်ကောရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်ယူတဲ့ယောက်ျားက ရွယ်ရွယ်အတွက်အားကိုးရာရတော့ ရွယ်ရွယ်အမိအတွက်ပါ အေးအေး ဆေးဆေးနေရရောမဟုတ်လား”

“အို... အမောင်နွယ်၊ အားကိုးရာမရပဲ သူ့ကိုတစ်ပြန်လုပ်ကျွေး ပြုစုနေရမှဖြစ်ရှင်၊ ကစော်သမားနဲ့ရလို့ လင်အတွက် ကစော်ဖိုး ရှာပေးနေရရင် ဘဲနဲ့လုပ်မတုံး၊ အမိမှာ အေးအေးမနေရတဲ့အပြင် သမီးအတွက် သောကတိုးနေရဦးမှာပ”

“ရွယ်ရွယ်က ကစော်သမားကို လင်သားအဖြစ်ရွေးမှာမို့လို့လား”

“အလို... အမေးရှိလို့ ဥပမာပေးရတာပဲ၊ ကစော်သမားလည်း မရွေး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်းမရွေး၊ အကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အိမ်ထောင် ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ စေ့စေ့မှမတွေးဘူးပါအမောင်၊ အမိကိုဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမယ်ဆိုတာသာ အချိန်ပြည့်တွေးနေပြီကော”

“အချစ်ရေးကိုမတွေးသေးဘူး ဟုတ်လား၊ ရွယ်ရွယ်မှာ ချစ်ရမယ့်သူမရှိဘူးလားကွယ်”

“အို... သွားပါရှင်၊ နားရှက်စရာပါအမောင်၊ အကျွန်မအရွယ်ဟာ ငယ်ငယ်ရှိပါသေးတာကော”

“နတ်ဆရာကြီးက ကျောက်ပျံနတ်ပေးတဲ့ ဟင်္သာငှက်နိမိတ်အတိုင်း ဒီရွာမှာ ချစ်သူမောင်နှံတွေ ပေါများမယ်လို့ ဟောချက်ထုတ် ထားတယ်မဟုတ်လားရွယ်ရွယ်”

ရွယ်ရွယ်က အလုပ်လုပ်နေရာမှ စွန်ရဲကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဆိုင်လို့တုန်းအမောင်”

“ရွယ်ရွယ်က ကစော်သမားကို ဖူးစာဖက်ရွေးမှာမှမဟုတ်ပဲ၊ ရွယ်ရွယ်ကိုချစ်တဲ့သူရှိလာတော့ အဲဒီလူဟာ ကစော်သမားမဟုတ်ရင် ရွယ်ရွယ်လက်ခံမှာလား”

“အကျွန်မဖြင့် အမောင်စကားများကို နားမလည်နိုင်ပေါင်”

“တည့်တည့်ပြောရရင်တော့ ကျုပ်က ရွယ်ရွယ်ကိုချစ်နေပါတယ်ကွယ်၊ ကျုပ်အချစ်က ဟင်္သာဖိုရဲ့အချစ်လိုပဲ၊ ရွယ်ရွယ်ကို သေတပန် သက်တဆုံးချစ်သွားမယ့်အချစ်ပါကွယ်”

“အလို... အကျွန်မကို ချစ်ကြိုက်စကား ဆိုနေတာပါကော၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့အမောင်၊ အကျွန်မတို့က ဆင်းရဲသားတွေပါရှင်”

“ဆင်းရဲသားမှာလည်း အချစ်ရှိရမယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ နှလုံးသားရှိသူတိုင်း ချစ်တတ်တာပဲ၊ ကျုပ်က ရွယ်ရွယ်ကို ဆင်းရဲသူဘဝ က ရွေးထုတ်ပြီး ကျုပ်အိမ်ထောင်ဖက်လုပ်လို့ ချမ်းသာအေးဆေးနေစေချင်တာပဲ”

“တော်ပါတော့အမောင်ရယ်၊ အမောင်အမိ သူကြီးကတော်ကြီးကိုကြောက်လှချေရဲ့၊ အမောင်အတွက် ကျုပ်ထက်သာတဲ့မိန်းမပျိုတွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

“အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားကသာဆုံးဖြတ်တယ်၊ ပကာသနက မဆုံးဖြတ်ပါဘူးရွယ်ရွယ်”

“ဒီအထိနားထောင်လာတာပဲကြောက်လှပြီပဲ၊ သွားပါတော့ အမောင်၊ အကျွန်မနဲ့အမောင်ဟာ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရတဲ့ဘဝတွေ ပါ၊ အခြေအနေချင်းခြားနားလှပါတယ်၊ အကျွန်မကိုသနားရင်ဖြင့် ဒီစကား ဒီတွင်ရပ်ပါတိအမောင်”

“မရပ်နိုင်ဘူး၊ ရွယ်ရွယ်ရဲ့အချစ်ကိုမရသမျှ ကျုပ်ကတော့ ချစ်ရေးဆိုနေမှာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ဖူးစာဖက်ဟာ ရွယ်ရွယ်ပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် ကဆုံးဖြတ်ထားတယ်ရွယ်ရွယ်၊ ကျုပ်အချစ်ဟာ ဟင်္သာဖိုကြီးအချစ်လို ခိုင်မြဲတဲ့အချစ်ဆိုတာ ယုံလိုက်ပါရွယ်ရွယ်”

“အမောင်၊ အမောင်စွန်ရဲ့ ဟောဟိုမှာ အမောင်ရဲ့အမိ သူကြီးကတော်ကြီး သည်ဖက်ကိုလှမ်းကြည့်နေလေရဲ့၊ သွားပါတော့ အမောင်ရယ်၊ အကျွန်မကြောက်လှချည်”

“ရွယ်ရွယ်လေးရယ် ကျုပ်ကိုငြင်းဆန်နေပုံကိုက ချစ်စရာကောင်းလှချည်၊ ကျုပ်ကတော့ ရွယ်ရွယ်အချစ်ကိုမရမချင်း ကြိုးစားမှာပဲ ဟေ့- သတ္တိ၊ ငါ့ကို ဟောဒီက ရွယ်ရွယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ သဘောတူရဲ့လားဟေ့”

စွန်ရဲက ပခုံးထက်တွင်နားနေသော သိန်းငှက်ကြီးကိုလှည့်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“ဂီး...”

သိန်းငှက်ကြီးက ဂီးကနဲအော်လိုက်လေသည်။

“ဟော- တွေ့လားရွယ်ရွယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဖွားဖက်တော်ရောင်းရင်းကြီးက ရွယ်ရွယ်ကိုကျုပ်နဲ့သဘောတူတယ်တဲ့”

“ခက်ပါတိအမောင်ရယ်၊ သူကြီးကတော်ကြီးအနားရောက်လာရင် ဒုက္ခရောက်ရပါလိမ့်မယ်၊ သွားပါတော့အမောင်”

စွန်ရဲသည် အခွင့်အရေးရတိုင်း ရွယ်ရွယ်ကိုချစ်ရေးဆိုခဲ့လေသည်။

ရွယ်ရွယ် ဘယ်အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိအား စုံစမ်းခိုင်းလေ့ရှိသည်။ သတ္တိကလည်း တစ်ရွာလုံးအနှံ့ ပျံသန်းကာ ရွယ်ရွယ်ကိုရှာဖွေတတ်၏။ ထို့နောက်... စွန်ရဲကိုလမ်းပြကာ ရွယ်ရွယ်ရှိသည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားတတ်ပေသည်။

ရွယ်ရွယ်သည် စွန်ရဲကိုချစ်သော်လည်း စွန်ရဲ၏အသိုင်းအဝိုင်းကိုကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ စွန်ရဲကား အချိန်တန်လျှင် ဤရွာ၏သူကြီး မင်းဖြစ်လာမည်သူပင်။ ရွယ်ရွယ်နှင့်စွန်ရဲကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်... ရွယ်ရွယ်က စွန်ရဲအချစ်ကို လက်မခံရဲပဲငြင်းပယ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...အပြင်ပန်းအရသာငြင်းဆန်လို့ရပေမည်။ နှလုံးသားကိုတော့ လိမ်ညာလို့မရပါပေ။ စွန်ရဲအချစ်ကိုငြင်းဆန်နေရင်းကြားမှ စွန်ရဲကိုချစ်ခင်အားကိုးသည်အရိပ်အယောင်များက ရွယ်ရွယ်မျက်လုံးထဲတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေသည်။

ဒါကို စွန်ရဲကလည်း ရိပ်မိသိရှိပေ၏။

အချစ်ကိုလိမ်ညာခြင်းကား အင်အားအစိုက်ထုတ်ရဆုံးသော မုသားဖြစ်သည်ကို ကြာသော် ရွယ်ရွယ်နားလည်လာခဲ့လေပြီ။ အပျိုဖော်ဝင်စ ချစ်သွေးကြွနေသောရွယ်ရွယ်သည် ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် ကြာကြာညာမနေနိုင်တော့ပါပေ။

တစ်ချိန်တွင်တော့ ရွယ်ရွယ်၏ခံစားချက်နှလုံးသားများက ပွင့်ထွက်လာခဲ့လေပြီ။

ထိုတစ်ချိန်ကား... တောထဲသို့ဟင်းရွက်ခူးရန်ထွက်ခဲ့သော မနက်ခင်းတစ်ခုတွင်ဖြစ်တော့သည်။

သစ်ပင်အမြင့်ထက်မှ “ဝီး”ကနဲအော်သံကြားလိုက်၍ ဟင်းရွက်ခူးနေရာမှ ရွယ်ရွယ်မော်ကြည့်လိုက်ရာ သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

“အို...”

သိန်းငှက်ကြီးကား မိမိရှိရာသို့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်လိုက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရွယ်ရွယ်က ရိပ်မိသိရှိလိုက်ပေသည်။

ရွယ်ရွယ်အထင်မှန်ပေသည်။ မကြာခင်အချိန်မှာပင်... စွန်ရဲသည် ရွယ်ရွယ်ဟင်းရွက်ခူးနေရာတောထဲသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

သတ္တိကား စွန်ရဲကိုလမ်းပြပြီးနောက် စွန်ရဲ၏ပခုံးပေါ်တွင် နားလိုက်လေသည်။

“ရွယ်ရွယ်၊ တောထဲမှာတစ်ယောက်တည်းဟင်းရွက်ခူးနေတာ မကြောက်ရော့သလား”

“အလို... ဘာကြောက်စရာရှိလို့ပါလိမ့်၊ ကြောက်စရာက ယခုမှ ရောက်လာပြီဟာ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲရွယ်ရွယ်”

“အမောင့်ကိုဆိုလိုတာပဲ၊ အမောင်က အကျွန်မကို ချစ်စကားပြောတော့မယ်မဟုတ်လား၊ အဲ့သဟာကို ကြောက်မိတာပဲအမောင်”

“အချစ်ဆိုတာ ကြောက်စရာလားနဲ့မရယ်”

“အကျွန်မလို သူဆင်းရဲမအတွက်တော့ ကြောက်စရာပဲ၊ အမောင့်လို သူကြီးအလောင်းအလျာနဲ့ မအပ်စပ်တဲ့အတွက် ပိုပြီးတောင် ကြောက်မိပါသေးရဲ့အမောင်”

“ဪ... ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်၊ ကျုပ်အချစ်ကိုခုထိမယုံသေးပဲကိုး”

စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်ကို မချင့်မရဲကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ- ရွယ်ရွယ်၊ မလှုပ်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်ပါရွယ်ရွယ်”

စွန်ရဲက ရုတ်တရက်သတိပေးလိုက်ရာ ရွယ်ရွယ်အံ့ဩသွားလေ၏။

“ဟေ့- သတ္တိ၊ မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လားကွဲ့၊ မင်းရဲ့သတ္တိကိုပြလိုက်ပါဦး ရောင်းရင်းကြီးရေ”

စွန်ရဲက သူပခုံးထက်တွင်နားနေသောသိန်းငှက်ကြီးကို တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်လေသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနော်ရွယ်ရွယ်၊ မလှုပ်လိုက်နဲ့”

သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိသည် အထက်သို့ ရုတ်ကနဲပျံတက်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် အောက်သို့ပြန်ထိုးစိုက်ဆင်းလိုက်ကာ ရွယ်ရွယ်နောက်မှအရာကို လျင်မြန်စွာထိုးသုတ်လိုက်လေ၏။

“အို... အမလေး”

သိန်းငှက်ကြီး နောက်တစ်ခေါက်ပြန်တက်သွားသံကြားကြားချင်း ရွယ်ရွယ်က မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... သိန်းငှက်၏လက်သည်းများကြားတွင် ရုန်းကန်ရင်း ပါသွားသောမြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

အလန့်တကြားဖြင့် ရှေ့မှစွန်ရဲ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ အားကိုးတကြီး တိုးဝင်လိုက်မိလေတော့သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ရွယ်ရွယ်ရယ်၊ သတ္တိလျင်မြန်လွန်းလို့သာပေါ့”

နောက်တစ်ကြိမ်မော်ကြည့်လိုက်သည်အခါတွင်ကား သတ္တိသည် သစ်ပင်ကြီးအထက်၌နားကာ... မြွေပွေးကြီးခေါင်းကို နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်သတ်နေသည့်မြင်ကွင်းအား အသည်းယားစဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်လေသည်။ မြွေပွေးကြီး၏အခြီးပိုင်းကား လန်းလန်း-လန်းလန်းဖြင့် တွန့်လိမ်လျက်ရှိပေ၏။

“ရွယ်ရွယ်နောက်မှာ ရွယ်ရွယ်ကိုပေါက်ဖို့ပါးပြင်းထောင်နေတဲ့ မြွေပွေးကြီးကိုမြင်လိုက်လို့ ကျုပ်ကသတိပေးလိုက်တာပါရွယ်ရွယ်”

“လန့်လိုက်တာ၊ အကျွန်မဖြင့် လန့်သွားတာပဲအမောင်ရယ်”

“မလန့်ပါနဲ့တော့လေ၊ ရွယ်ရွယ်အနီးမှာရှိနေသမျှ ကျုပ်နဲ့ သတ္တိက ရွယ်ရွယ်ကိုကာကွယ်ပေးနေမှာပါကွယ်”

“အို...”

အလန့်ပြေသွားမှပင် ရွယ်ရွယ်သည် စွန်ရဲရင်ခွင်ထဲ၌ရောက်နေသည်ကိုသတိထားမိကာ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ သို့သော်... စွန်ရဲက သန်မာသောလက်မောင်းကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်တွယ်ထားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ရုန်းထွက်လို့မရပဲရှိနေတော့သည်။

“ဖယ်ပါ၊ လွှတ်ပါအမောင်”

“မဖယ်ချင် မလွှတ်ချင်တော့ဘူးရွယ်ရွယ်ရယ်၊ အခုလိုပဲ... ရွယ်ရွယ်အနားမှာ အန္တရာယ်တွေကာကွယ်ပေးရင်းနဲ့ နေပါရစေတော့ နှမရယ်”

“အို...”

ရွယ်ရွယ်သည်လည်း စွန်ရဲရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းဖယ်ထွက်ရန် အင်အားမရှိပါလေတော့။ သန်မာသောရင်အုပ်ကြီးထဲတွင် ထွေးပွေခံထားရခြင်းအား အန္တရာယ်အပေါင်းမှလုံခြုံမှုရသလို ခံစားရပေသည်။

စွန်ရဲနှုတ်မှချစ်စကားများက ဒရစပ်ထွက်ကျလာလေသည်။

ရွယ်ရွယ်တွင် ကားဆီးထားသော အသိတရားများသည်လည်း ပြိုလဲသွားလေပြီ။ နှလုံးသား၏အလိုကို ဆန့်ကျင်နိုင်စွမ်းမရှိပါလေတော့။

“ဂီး...”

သစ်ပင်ထက်မှသိန်းငှက်ကြီးက ချစ်သူနှစ်ယောက်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

ချစ်သူတို့ဘဝတွင် စွန်ရဲနှင့်ရွယ်ရွယ်သည် တောထဲ၌သာ ချိန်း တွဲခဲ့ကြပေ၏။

မနက်တိုင်း ဟင်းရွက်ခူးရန်အကြောင်းပြကာ ရွယ်ရွယ်က တောထဲသို့ရောက်လာတတ်သည်။ စင်စစ် ထိုတောစပ်မှလွန်လျှင် အောက်သို့နိမ့်ဆင်းသွားသောဆင်ခြေလျှောက်ကြီးဖြစ်နေကာ ကျောက်ပျံကြီးတက်လာသော ချောက်၏အောက်ခြေအထိ ပေါက်ရောက်နိုင်ကြောင်း လူကြီးသူမများက ပြောပြထားပေ၏။ သို့သော်... တောနက်အတွင်း၌ သားရဲတိရစ္ဆာန်အရိုင်းအစိုင်းများရှိ၍ မည်သူမျှမသွားကြပါ။

ရံဖန်ရံခါ တောထဲသို့ စွန်ရဲက အရင်ရောက်နှင့်နေပါလျှင် သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိသည် ရွယ်ရွယ်အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာကာ သုံးလေးပတ်ပျံဝဲပြရင်း တဂီးဂီးအော်မြည်၍ တောစပ်တွင် စွန်ရဲရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလေ့ရှိပေသည်။ ရံဖန်ရံခါတော့ သတ္တိနှင့်ရွယ်ရွယ်တို့ လမ်းမှာပင်ဆုံမိတတ်ကြ၏။

ဟင်းရွက်လည်းခူးရင်း နေမမြင့်မီ ချစ်သူနှင့်ချစ်ခွန်းတို့တင် စကားပြောကြရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ နှင်းများ ထာဝရကျနေသောတောင်ပေါ်အရပ်တွင် နှင်းမှုံထုက ချစ်သူနှစ်ဦးကို ကွယ်ကာပေးလျက်ရှိပေသည်။ ချစ်သူ၏နွေးထွေးသောရင်ခွင်တွင် နားခိုမှေးစက်ရခြင်းကလည်း အေးမြသောသဘာဝတရားကို အံ့တုရခြင်း တစ်မျိုးပါတကား။

ချစ်သူနှစ်ဦးချိန်းတွေ့နေစဉ်... သတ္တိက တောစပ်တွင်ပျံဝဲကာ လူစိမ်းများဝင်လာမလာကို စောင့်ကြည့်နေတတ်ပေသည်။ တောထဲသို့ သူစိမ်းရောက်လာပါက ချစ်သူနှစ်ဦးရှိရာ ပျံသန်းကာ တဂီးဂီးအသံပြု သတိပေးတတ်ပြန်သေးသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဆိတ်ကွယ်ရာဟူ၍မရှိလေရာ... စွန်ရဲနှင့် ရွယ်ရွယ်တို့ အချစ်ခန်းဖွင့်နေကြသည်ကိုစွဲမကြာခင် သူကြီးမင်းနား သို့ပေါက်ကြားသွားလေတော့သည်။

“ဖြစ်ရလေသားမောင်ရယ်၊ နောင်အချိန် သူကြီးမင်းဖြစ်မယ့် ငါ့သားက သူဆင်းရဲမ၊ မုဆိုးမသမီးကိုမှ ချစ်ကြိုက်စုံမက်ရတယ်လို့ ကြားလို့မှမလျော်ပါလားသားမောင်၊ အေးလေ... လူငယ်ဘာဝ ချစ်ရေးချစ်ရာကိုစွဲအတွေ့အကြုံရအောင် စမ်းသပ်ကြည့်တာလို့ အဖက သဘောထားပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မုဆိုးမသမီးကို အဆက်ဖြတ်ပေးတော့ သားမောင်”

“အကျွန် ရွယ်ရွယ်ကို မေတ္တာစစ်ဖြင့်ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းဖြစ်ပါတယ်အဖ၊ ရွယ်ရွယ်ကို အကျွန် လက်ထပ်ပြီး ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးပါပြီ၊ အဆက်ဖြတ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အကျွန်နှင့်ရွယ်ရွယ်ကိုလက်ဆက်ထိမ်းမြားပေးပါတော့အဖ”

“သယ်... ရိုင်းလိုက်လေ၊ မုဆိုးမသမီးသည် အဖတို့နှင့်အဆင့်အတန်းမတူ၊ အဖသဘောမတူနိုင်၊ သားမောင်အတွက် ရွေးချယ်စရာ သတိုးသမီးများ ပေါ်ပါဘိတော့၊ ရွာတွင် သားမောင်ဆွတ်လျှင် ညွတ်မည့် ပန်းကလေးများ များစွာရှိပေသည်၊ သားမောင် စိတ်ကူးမမှားစေနှင့်”

“အကျွန်မမှားပါအဖေ၊ အချစ်ရေးတွင် မှားသည်ဟုမရှိပါ။ မိမိအချစ်ကို မိမိနှလုံးသားအလိုဆန္ဒအတိုင်းသာ ရွေးချယ်သင့်သည်မဟုတ်လော၊ နတ်ဆရာကလည်း မိန့်ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်အတွက် သစ္စာရှိသောချစ်သူကို ယခုနှစ်အတွင်း တွေ့ရမည်ကို ကျောက်ဖျာနတ်မင်းကိုယ်တိုင်က ဟင်္သာမောင်နှံကိုပို့လွှတ်၍ နိမိတ်ပြခဲ့ပြီးပါပြီအဖေ၊ အကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝကြင်ဖော်ဟာ ရွယ်ရွယ်သာဖြစ်တယ်ဆိုတာ အကျွန်ုပ်နှလုံးသားက သိနေပါတယ်အဖေ”

“ပြောလေခက်လေပါလား၊ မိန်းမဆိုသဟာမျိုးဟာ မရိုးခင် မအီခင်အထိတော့ စွဲလမ်းတပ်မက်ဖွယ်ကောင်းတယ် ထင်ရတာချည်းပဲ သားမောင်၊ အင်း... ဒါတွေကို သားမောင်က အတွေ့အကြုံမရှိတော့ နားလည်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာချစ်စရာမိန်းမတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးရှိပါရဲ့ကွယ်၊ အင်း... ဒါတွေကို မင်းသိအောင် အဖေ လုပ်ရမှာပဲ”

သူကြီးမင်းက အလျော့ပေး၍ အချို့သတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် သူကြီးမင်းက စွန့်ခွာအား သူ၏မိခင်နှင့်အတူ မိခင်၏ဇာတိ မြေပြန့်ရွာသို့ အလည်အပတ်စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

သူကြီး၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြေပြန့်ရွာမှမိန်းကလေးများထဲမှ စွန့်ခွာအတွက် ဖူးစာဖက်ရှာရန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ သူကြီးကတော်ကြီးမှာ မြေပြန့်ရွာဇာတိဖြစ်ပေရာ အချောအလှပေါလှသောမြေပြန့်ရွာတွင် သားမောင်နှစ်သက်မည်မိန်းမကိုတွေ့လိုမိမည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

သူကြီးက ဇနီးဖြစ်သူကိုလည်း သားတော်မောင်နှင့်လိုက်ဖက်မည် ဂုဏ်ရည်တူမိန်းကလေးကို ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းရှာဖွေရန် အမှာပါးလိုက်လေသည်။

စွန့်ခွာသွားအမိ ရွာမှထွက်သွားသည်နှင့် သူကြီးမင်းသည် ရွယ်ရွယ်မိခင် ဒေါ်ဇံကို လာရောက်ရန်ဆင့်ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်... မုဆိုးမမိဇံ၊ မယ်မင်းရဲ့သမီးဟာ ကျွန်ုပ်သားနှင့် နှစ်သက်ရည်ငံနေတယ်လို့ကြားရတယ်၊ မယ်မင်းသိပါစ”

ဒေါ်ဇံလည်း မသိကြောင်းကွယ်ဝှက်ရမည်ကိုကြောက်ရွံ့မိကာ သိရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရလေ၏။

“ဟယ်... မုဆိုးမ၊ သင်သည်မိုက်မဲလေစွ၊ စွန့်ခွာနှင့်သင့်သမီး ကြိုက်နှစ်သက်နေသည်ကိုသိပါက သင့်သမီးကိုတားမြစ်ရမှာ သင့်တာဝန်ဖြစ်သည်ကို မသိသလော၊ သင်တို့အဆင့်အတန်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဆင့်အတန်း ကွာခြားလှသည်ကို မသိသလော၊ မုဆိုးမ၊ သင်သည် ကျွန်ုပ်သားကို သင့်သမီးနှင့်မျှား၍ သင့်သမီး သူကြီးကတော်ဖြစ်ရန်ကြံနေသလော၊ ထို့... ရိုင်းလေစွ”

“အဲသည်လိုမဟုတ်ရပါသူကြီးမင်း၊ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှကြခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်၊ အကျွန်မဆန္ဒ မပါပါ”

“တားမြစ်ရမည်က သင့်တာဝန်ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်၏သားကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သဘောတူသူနှင့်သာပေးစားမယ်၊ သင့်သမီးနှင့်သဘောမတူနိုင်၊ အဆင့်အတန်းချင်းလည်း ကွာခြားလှပါဘိ၊ သင်သည် ယနေ့မှစ၍ သင့်သမီးကိုထိန်းသိမ်းလော့၊ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့လည်း မည်သည်အခါမျှ အလုပ်လာရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုနှင့်၊ ဒါဟာ သင်တို့အတွက် အသက်ညှာဆုံးသောစီရင်ချက်ဖြစ်သည်၊ မနာခံပါက သင်တို့အား ဤရွာမှနှင်ထုတ်မည်၊ စွန့်ခွာနှင့်သင့်သမီးဆက်သွယ်သည်ကြားပါက အသင်တို့ သားအမိနှစ်ဦးလုံးကို မရဏချောက်ထဲသို့ အရှင်လတ်လတ်ပစ်ချမည်၊ ကြားပါစမုဆိုးမမိဇံ”

“မှန်-မှန်လှပါ၊ အကျွန်မသမီးကို အကျွန်မထိန်းသိမ်းပါ့မယ် သူကြီးမင်း”

ဒေါ်ဇံသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငိုရှိုက်ရင်းပြန်သွားရလေသည်။

အိမ်ရောက်သော် သမီးဖြစ်သူအား အကြောင်းစုံကိုပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲလားအမိရယ်၊ အကျွန်မဖြင့် အမောင်စွန့်ခွာလွဲရမယ့်ဘဝမှာ အသက်ရှင်ရက်ရှိရဖို့ဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှချည်ရဲ့၊ အသက်ရှင်ရက်လွဲရမှာကိုတော့ အကျွန်မဖြင့် မခံရပ်နိုင်ပါဘိ၊ မကြုံဆုံရဲပါဘိ အမိရယ်”

“ဘဲနဲ့ပြောလိုက်တာလဲသမီးငယ်၊ အားလုံးကိုမေ့ပစ်ပြီး အမိတို့ တခြားရွာကို ပြေးကြပါစို့သမီးရယ်”

“အမိ၊ အကျွန်မ စွန့်ခွာအချစ်ကိုယုံတယ်၊ စွန့်ခွာကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်တာကို နာခံပါရစေ၊ အမောင်စွန့်ခွာက အကျွန်မကို မပေါင်းသင်းနိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ အမိပြောသလို ဒီရွာက ထွက်သွားကြတာပေါ့၊ အမောင်စွန့်ခွာပြန်လာအောင် စောင့်ပါရစေ”

“သူကြီးမင်းက စွန်ရဲနဲ့သမီးကို မတွေ့ရလို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်သမီး၊ စွန်ရဲက လာတွေ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် အမိတို့ ပြစ်ဒဏ်ခံရပေလိမ့်မယ်၊ သူကြီးရဲ့အာဏာစက်ဟာ သိပ်ပြင်းတာကို သမီးလည်း အသိပဲ”

“မှန်ပါတယ်အမိ၊ အကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် အမိမှာ ဒဏ်ခံရမှာကို အကျွန်မမလိုလားပါ၊ အကျွန်မရဲ့ကိစ္စကို အကျွန်မကိုယ်တိုင်သာ ပြီးပြတ်အောင်ဖြေရှင်းပါ့မယ်၊ အမိ စိတ်ချမ်းသာစွာနေပါ”

ရွယ်ရွယ်က တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် တိကျပြတ်သားစွာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

မကြာတင်သောရက်တွင် စွန်ရဲတစ်ဦးတည်း ရွာသို့ပြန်ရောက်လာလေသည်။ စွန်ရဲမိခင် သူကြီးကတော်ကြီးမှာမူ ပြန်ပါမလာသေး။ စွန်ရဲက ရွာသို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိကိုလွှတ်ကာ ရွယ်ရွယ်ကိုရှာခိုင်းလိုက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သိန်းငှက်ကြီးကို ရွယ်ရွယ်မြင်အောင်ပျံဝဲခိုင်းပြီး သူပြန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အသိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ရွယ်ရွယ်သည် သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိ မိမိတို့တဲရှေ့သို့ လာရောက်အော်မြည်နေသည်ကိုတွေ့သည်နှင့် တောထဲသို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။ စွန်ရဲ ရောက်လာပါက သူကြီးမင်းသိသွားမည်ဖြစ်ပြီး အပြစ်ရမည်စိုး၍ လူသူကင်းဝေးရာ တောစပ်ဆီသို့ထွက်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သတ္တိက ရွယ်ရွယ်ထွက်လာသည်တောစပ်အထိလိုက်ကြည့်ကာ တဂီးဂီးအော်ဟစ်ရင်း ရွာထဲသို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် တွေ့ဆုံနေကျနေရာသို့ စွန်ရဲရောက်ရှိလာလေသည်။

စွန်ရဲမျက်နှာကား ပြုံးရွှင်နေပေသည်။

စွန်ရဲသည် သူခရီးထွက်နေစဉ် ရွယ်ရွယ်အမိဒေါ်ဖေကို သူကြီးမင်းက ဆင့်ခေါ်၍ သတိပေးစကားပြောကြားထားသည်ကို သိသေးပုံမပေါ်ပေ။

“လွမ်းလှချည်ရဲ့နှမရယ်၊ တစ်ပတ်ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ ချစ်သူတွေအတွက်တော့ တစ်ကမ္ဘာလောက်ထင်ရပါကလားနော်”

စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်နှင့်ဆုံသည်နှင့် ရွယ်ရွယ်အားရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ လွမ်းရကြောင်းကိုပြောလိုက်သည်။

ရွယ်ရွယ်သည် ခရီးရောက်မဆိုက် သူကြီးမင်းခေါ်ပြီးသတိပေးသည်အကြောင်းကို စွန်ရဲအား ပြောမထွက်ပဲဖြစ်နေသည်။

“ဟောဒီမှာကြည့်ပါဦးနဲ့မရဲ့၊ နှမအတွက် အမောင်ဝယ်လာတဲ့ ပဝါကလေး”

စွန်ရဲက ပဝါဖြူကလေးကိုထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“အို... ပဝါလေးက လှလှချည်၊ အဖြူရောင် အထည်ပါးပါးလေးဟာ နှင်းမှန်လေးတွေကိုယက်ထားတဲ့အတိုင်းပါလားနော်၊ အို... အမောင်၊ အကျွန်မလို ကျေးတောသူနဲ့ ပဝါဖြူနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူးအမောင်ရယ်”

“ကျေးတောသူ၊ ဟုတ်လား၊ ကျေးတောသူပေမယ့် ဟောဒီ အမောင်ရဲ့နှမလေးက မြို့ကြီးသူများထက် သာပါတယ်ကွယ်၊ ကျေးတောသူဖြစ်ပေမယ့် နှမဟာ ဒီရွာရဲ့ထိပ်ခေါင်တင် သူကြီးကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာရမှာမဟုတ်လား၊ အမောင်က နှမကိုလက်ဆောင်ပေးချင်လွန်းလို့ အသပြာစအများအပြားပေးပြီး ဝယ်လာခဲ့တာပါနဲ့မရယ်”

“အမောင်၊ အမောင်၊ ဘာမှမသိသေးပါလားနော်၊ အမောင်ရယ်... အကျွန်မဟာ ဘယ်သောအခါမှ သူကြီးကတော်ဖြစ်လာစရာ မရှိပါဘူးအမောင်၊ အမောင်အဖ သူကြီးမင်းက အကျွန်မရဲ့အမိကိုခေါ်ပြောထားတယ်အမောင်ရဲ့၊ ခေါ်ပြောတာထက် အမိန့်ထုတ်တာပါလေ”

ရွယ်ရွယ်က စွန်ရဲမရှိစဉ် မိမိတို့သားအမိကို သူကြီးမင်းကနဲ့သတ်လိုက်သောအမိန့်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အို... ဒီလိုနဲ့ရရိုးလား၊ အဖက အမောင်ကိုသိပ်ချစ်တာပါ၊ အမောင်ဆန္ဒမှန်သမျှလိုက်လျော့တဲ့အဖပါ နှမရဲ့၊ နှမတို့ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်တာဖြစ်မှာပါ၊ အမောင်ကိုယ်တိုင်က နှစ်သက်တယ်ဆိုရင် အဖက မပေးစားပဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“အမောင်ရယ်၊ အမောင်အဖက အမောင်ကိုအဲဒီလိုချစ်လို့ပဲ အကျွန်မနဲ့သဘောမတူတာပေါ့အမောင်၊ မိဘတွေဟာ ကိုယ့်သားသမီးကို အကောင်းဆုံးအညွန့်ဆုံးသာ ဖြစ်စေချင်ကြတာပါအမောင်၊ အကျွန်မလို မုဆိုးမသမီးဆင်းရဲသူမနဲ့သဘောမတူတာ တကယ်တော့မဆန်းပါဘူး၊ မိဘမေတ္တာကိုး”

“တော်ပါတော့ကွယ်၊ တော်ပါတော့၊ တကယ်လို့ အဖက အတင်းတားမြစ်နေမယ်ဆိုရင် အမောင်တော့ နှမနဲ့အတူ ဒီရွာကလွတ်အောင်ထွက်ပြေးမှာပဲ၊ နှမလိုက်ရဲ့လားဟင်”

“အမောင်နဲ့ဆိုရင် လိုက်ရဲပါတယ်။ သို့သော် အမောင်စိတ်ကူးအတိုင်းဆို အမောင်ဟာ သူကြီးမင်းရာထူးကို စွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ် အမောင်”

“သူကြီးရာထူးကို အမောင်မမက်ပါဘူးကွယ်၊ ချစ်သူနဲ့နေရဖို့သာအဓိကပါ”

“အကျွန်မအတွက် သည်လောက်မစွန့်စားပါနဲ့အမောင်၊ နောင်မှ နောင်တရနေပါ့မယ်”

“အမောင်က အားလုံးကိုစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါဗျ၊ အဖကသဘောမတူရင် အမောင်နဲ့နမ ဟိုဖက်ကမ်းကိုထွက်ပြေးကြမယ်”

“ဟိုဖက်ကမ်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မရဏချောက်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းပေါ့နမရဲ့”

“မရဏချောက်ကြီးရဲ့တစ်ဖက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကူးမှာလဲ အမောင်၊ ကြောက်စရာကောင်းလှချည်”

“မရဏချောက်ရဲ့တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးဖို့မခက်ပါဘူးနမရဲ့၊ အမောင်လမ်းသိပါတယ်၊ အမောင်ကို မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်က ပြောပြထားပြီးသားပါ၊ ဒီတောစပ်အတိုင်းဝင်သွားရင် တောဟာ ဆင်ခြေလျှော့ဖြစ်ပြီး နိမ့်ဆင်းသွားတယ်မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ တောတန်းအဆုံးဟာ မရဏချောက်ကြီးရဲ့ကြမ်းပြင်အထိရောက်သတဲ့၊ ဟောဟိုဖက်ခြမ်းကိုကူးရင် ချောက်အောက်ခြေကနေ လမ်းလျှောက်သွားရုံပဲတဲ့၊ ဟိုဖက်ခြမ်းမှာလည်း လူတွေနေကြတာပါပဲတဲ့နမရယ်၊ အမောင်က ဟိုဖက်ကမ်းမှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ပြီး နမကိုရှာကျွေးမှာပေါ့”

“သူကြီးလောင်းလျာတစ်ယောက်အတွက် စွန့်လွှတ်ရာကျလွန်းပါတယ်လေ၊ ပြီးတော့အမောင်... ချောက်အောက်ခြေကနေကူးလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမှမသွားမလာကြတာဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ ရှိလို့မဟုတ်လား၊ သွားလို့မတော်ပါဘူးအမောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ အကျွန်မ ကြားဖူးတာဖြင့် ဟိုဖက်ကမ်းကလူတွေဟာ အသားအရေမဲနက်တဲ့လူသားတွေဆို၊ အကျွန်မတို့နဲ့အမျိုးမတူဘူးဆို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေပါပဲကွယ်၊ နမရယ်... တကယ်တော့ အမောင်တို့က စိတ်ကူးယဉ်နေတာသာရှိပါတယ်၊ အမောင်နဲ့နမကို အဖသဘောတူအောင်လုပ်နိုင်ရင် ဒီလိုစွန့်စားစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး၊ အဖကိုသဘောတူအောင် ပြောရမှာပေါ့”

“ဟင်း...”

ရွယ်ရွယ်က သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

စွန်ရဲက လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောနေသော်လည်း ဤကိစ္စသည် ဤမျှမလွယ်ကြောင်း ရွယ်ရွယ်က သိနေသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့နမရယ်၊ ပျော်ပျော်နေပါကွဲ့၊ ကြည့်စမ်း... ဟောဒီပဝါဖြူလေးနဲ့ဆိုတော့ နမက ပိုလို့တောင်လှသွားသေးတယ်”

စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်၏ဦးခေါင်းတွင် ပဝါလေးကိုရစ်သိုင်းပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ရွယ်ရွယ်ကတော့ မရေရာသည့်ရှေ့ရေးကိုတွေးကာ ပင့်သက်ကိုသာရှိုက်မိလေတော့သည်။

စွန်ရဲက မိမိအချစ်အတွက် အရာရာကိုစွန့်လွှတ်ရန် စဉ်းစားနေချိန်တွင် သူ၏မိဘများကလည်း စွန်ရဲအား ရွယ်ရွယ်နှင့်လွှဲစေရန် သူတို့သဘောတူနိုင်မည့် သတိုးသမီးကိုရှာဖွေလျှောက်ရှိပေ၏။

နောက်တစ်ပတ်အကြာ၌ မြေပြန့်ရွာသို့ခရီးထွက်နေသော သူကြီးကတော်ကြီးပြန်ရောက်လာလေသည်။ သူကြီးကတော်ကြီးက တစ်ဦးတည်း ပြန်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ လှပချောမော၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောမိန်းမပျိုတစ်ဦး သူကြီးကတော်နှင့်အတူ ပါလာလေသည်။

“ကြည့်ပါဦးမောင်ကြီးရဲ့၊ ဟောဒီမိန်းကလေးဟာ မချောပေ မလှပေဘူးလား၊ သားတော်မောင်စွန်ရဲနဲ့မလိုက်ဖက်ပေဘူးလား”

“သူကလေးက ဘယ်သူလဲသူကြီးကတော်ကြီးရဲ့၊ လှပါတိ၊ ချောပါတိ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတိတော့တယ်”

“သားတော်မောင်စွန်ရဲနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့သတိုးသမီးလေးမို့ အကျွန်မ တစ်ပါတည်းအပေါ်လာခဲ့ပါတယ်၊ အကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်းသမီးလေးပါ၊ မျိုးရိုးလည်းသန့်ပါရဲ့၊ ဓနုဥစ္စာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါပေရဲ့၊ သူ့မိဘများကိုပြောဆိုပြီး တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့တာပဲ”

“ကောင်းပါတိ၊ ကောင်းပါတိ၊ သူကြီးကတော်ကြီးက သားတော်မောင်အတွက် အမျိုးကောင်းသမီးကိုရှာတတ်ပါတိတော့တယ်”

“သားတော်မောင်နှစ်သက်ရင်ဖြင့် သူ့မိဘတွေကိုအခေါ်တော်ရှိပြီး လက်ထပ်ပေးစားရုံပါပဲ”

“သားတော်မောင်က ဘာကြောင့် မနှစ်သက်ပဲရှိရမလဲသူကြီးကတော်ကြီးရဲ့၊ ဒါလောက်လှပချောမောတဲ့မိန်းကလေးကိုမြင်ရရင် မုဆိုးမသမီးကို သူမေ့သွားမှာပါကွယ်၊ ပြောနေကြတာတယ်၊ စွန်ရဲကိုအခေါ်ရှိပြီး ဒီသမီးလေးနဲ့တွေ့ပေးလိုက်ကြစို့သူကြီးကတော်ကြီးရေ”

စွန်ရဲကိုခေါ်၍ တစ်ရွာသူမိန်းမပျိုလေးနှင့်တွေ့ဆုံပေးလိုက်လေသည်။

“သားမောင်၊ ဟောဒါက အမိရဲ့သူငယ်ချင်းရဲ့သမီးလေး နူးနူး တဲ့ကွယ်၊ သားမောင်နှစ်သက်နိုင်တဲ့မိန်းကလေးမို့ အမိက တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့တယ်ကွဲ့”

နူးနူးဆိုသောမိန်းမပျိုက စွန်ရဲကိုမြင်လိုက်သည်အခါ ရင်များဖိုသွားပြီး ရှက်ရွံ့စွာမျက်လွှာချလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲသားမောင်၊ နူးနူးလေးဟာ မုဆိုးမသမီးနဲ့ မကွဲ ခြားပေးဘူးလားကွဲ့”

သူကြီးမင်းက မေးလိုက်သည်။

“ကွာခြားပါတယ်အဖ၊ နူးနူးဟာလှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... အကျွန် နူးနူးကိုမချစ်ပါအဖ၊ ရွယ်ရွယ်ကိုသာ ချစ်ပါတယ်၊ အဲဒါဟာ... နူးနူးနဲ့ရွယ်ရွယ်တို့ရဲ့ကွာခြားချက်ပါပဲအဖ”

“ဘာကွဲ့”

စွန်ရဲ၏စကားကြောင့် သူကြီးမင်းမှာ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“မုဆိုးမသမီးကို မင်းမေ့ပစ်ရမယ်သားမောင်၊ နူးနူးကိုသာ လက်ထပ်ရမယ်၊ နူးနူးနဲ့မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲဖို့ အမြန်ပြင်ဆင်မှုဖြစ်တော့မယ် သူကြီးကတော်ကြီးရေ၊ သူကြီးကတော်ကြီး... နတ်ဆရာကိုဆင့်ခေါ်၍ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲအတွက် နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပေးတော့”

စွန်ရဲအား တစ်ရွာသူနှင့်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပေးမည်သတင်းမှာ တစ်ရွာလုံးသို့ပြန့်နှံ့သွားလေသည်။ ရွယ်ရွယ်သည်လည်းထိုသတင်းကို ကြားကာ ကြိမ်မီးအုံးသကဲ့သို့ခံစားရလေ၏။

စွန်ရဲသည် စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ရွာတောင်ဖက်မှထန်းတောသို့သွားကာ ထန်းရေသောက်ရင်း မည်ကဲ့သို့ရှေ့ဆက်ရမည်ကိုစဉ်းစားနေမိ လေ၏။

သူ့အနေဖြင့် ရွယ်ရွယ်နှင့် သည်ဘဝတွင် အလွဲမခံနိုင်ပါပေ။ နူးနူးမည်မျှချစ်စရာကောင်းသည်ဆိုဆို နူးနူးကို သူလက်မထပ် နိုင်ပါပေ။ သည်လိုဆိုလျှင် သူစိစဉ်စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ထွက်ပြေးသွားရန်သာရှိပေတော့သည်။ ရွယ်ရွယ်ကိုခေါ်၍ တစ် ဖက်ကမ်းသို့သွားကာ ဘဝသစ်ထူထောင်ရပေတော့မည်။

ဤသို့ပြုခဲ့လျှင် သူ့ဖခင်သူကြီးကရော အလွယ်တကူလက်ခံပါမည်လော။ သူ့ကိုတစ်ဖက်နိုင်ငံအထိ လိုက်လံမခေါ်ပဲနေမည်မဟုတ်။ သည်အခါကျလျှင်လည်း သူသည် ရွယ်ရွယ်နှင့်လက်ဆက်ပေါင်းဖက်ပြီးပြီမို့ ဖခင်သူကြီးမင်းအနေဖြင့် ခွဲလို့ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ မည်သို့ဆို ဆို... ရွယ်ရွယ်နှင့်ပေါင်းဖက်ရဖို့အတွက် စွန့်စားရပေမည်။

စွန်ရဲက ထန်းတဲတွင်ထိုင်ရင်း ထန်းရည်များတစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်ကာ အကြံထုတ်နေစဉ်... ထန်းတဲတွင် အမြဲတစေမူးနေ တတ်သော ကစော်သမားမောင်ပိန်သည် စွန်ရဲအနီးသို့ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“ညီမောင်စွန်ရဲ၊ ဘာအတွက် ကစော်ရေတွေ တစွပ်စွပ်သောက်နေရသလဲ၊ အကျွန်ုပ်ပိန်ကူညီနိုင်တာရှိရင်ဖြင့် ကူညီပါရစေစွန်ရဲ”

“တော်စမ်းပါကိုကြီးပိန်ရယ်၊ အကျွန်ုပ်မှာစိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ၊ စကားလာမများစမ်းပါနဲ့၊ ကိုကြီးပိန် အကျွန်ုပ်ဆီက ထန်းရေတောင်း သောက်ချင်လို့မဟုတ်လား၊ ကြိုက်သလောက်သာ မှာသောက်ပေးတော့ အကျွန်ုပ်ဖာသာ အကျွန်ုပ်အတွေးနဲ့နေပါရစေ၊ စကားတော့မများပါနဲ့”

“အို... ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မှာတုံး ညီမောင်စွန်ရဲရယ်၊ ညီမောင်က တစ်နေ့ ဟောဒီရွာရဲ့သူကြီးမင်းဖြစ်လာမှာ၊ အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့အကြီးအကဲ ပါပဲ၊ ညီမောင်စွန်ရဲစိတ်ဆင်းရဲနေတာ မကြည့်ရက်ပါ၊ အကျွန်ုပ်ကူညီပါရစေ၊ အကြံတစ်ခုခုဖြစ်ဖြစ် ပေးပါရစေ၊ အကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ ညီမောင်ကို သူကြီးမင်းက တစ်ရွာသူအလှလေးနဲ့ပေးစားမှာမို့ စိတ်ညစ်နေတာမဟုတ်လား၊ အင်း... တစ်ရွာသူလေးဟာ လှပါချောပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့်... ညီမောင်အသည်းထဲမှာနှစ်ဝင်နေတဲ့ရွယ်ရွယ်ဆိုတဲ့ချစ်ဦးသူလေးနဲ့တော့ ဘယ်လဲနိုင်ပါ့မလဲလေ”

“ကိုကြီးပိန်က သိလှချေလား၊ သို့ပေမယ့်... ကိုကြီးပိန် မကူညီနိုင်ပါဘူးလေ”

“ကစော်သမားဆိုပြီး အထင်အမြင်သေးတာလား ညီမောင်ရဲ့၊ အကျွန်က ကစော်သောက်ရင်းက အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း တွေထုတ်နေတာပါ။ ကစော်ရေသောက်ရင်ဖြင့် အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေကလည်း ထွက်ပါ့ညီမောင်ရယ်”

မောင်ပိန့်စကားကြောင့် စွန်ရဲက စိတ်ညစ်သည့်ကြားမှရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ဒါဆိုလည်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေထွက်အောင် သောက်လိုက်စမ်းဗျာ၊ စကားတော့မများပါနဲ့”

မောင်ပိန့်က ထန်းရည်မြူအိုးများမှာကာ အားပါးတရသောက်နေလေသည်။ ထန်းရည်တဲသို့ရောက်နေသူများသည် စွန်ရဲအဖြစ်ကိုသိ ထားကြ၏။ သို့သော်... သူ့ကြီးသားတစ်ယောက်ကို မည်သူကမျှ အရောတဝင် မပြုရဲကြချေ။ အချိန်ပြည့် ထန်းရည်မူးနေသောမောင်ပိန့် သာလျှင် မူးမူးနှင့် ရဲရဲတင်းတင်းဝင်ရောနေခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သဘောကောင်းသောစွန်ရဲက မောင်ပိန့်ကို သနား၍ လိုက်လျောနေခြင်းဖြစ် လေသည်။

“ညီမောင်မှာ အကြံအစည်တော့ရှိမှာပေါ့၊ အကျွန်အကြံဉာဏ်ကိုထပ်ပြီးပေါင်းလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးအကြံအစည်ဖြစ်မသွားနိုင်ဘူး လား၊ ညီမောင်ဘယ်လိုကြံစည်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ”

မောင်ပိန့်သည် မူးလာချိန်တွင် စကားများလာပြန်၏။

“အေးဗျ၊ အကြံအစည်တော့ရှိတယ်”

စွန်ရဲသည် ရင်ဖွင့်စရာလူမရှိပဲ ကြိတ်ခံစားနေရရာမှ မောင်ပိန့်က တတွတ်တွတ်မေးမြန်းနေသည့်အခါ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရသူများ ထုံးစံအတိုင်း ရင်ဖွင့်လိုစိတ်ပေါက်လာကာ မောင်ပိန့်ကိုပင် မူးမူးနှင့်ရင်ဖွင့်မိတော့သည်။

“ကျုပ် နူးနူးဆိုတဲ့မိန်းကလေးကိုမယူနိုင်ဘူးဗျ၊ ရွယ်ရွယ်ကိုသာ ရအောင်ပေါင်းမယ်ကိုကြီးပိန့်၊ ကျုပ်တစ်ဖက်ကမ်းကိုထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ထားတယ်၊ ရွယ်ရွယ်ကိုခေါ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကိုအရောက်ကူးမယ်၊ ဟိုဖက်မှာပဲ ဇာတ်မြုပ်ပြီး ဘဝထူထောင်တော့မယ် ကိုကြီးပိန့်”

“အို... အချစ်အတွက် စွန့်စားလှချည်လားညီမောင်၊ သို့သော်... ညီမောင်အတွက် စွန့်လွှတ်မှုတွေက များလှတယ်၊ သူ့ကြီးသား တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး တစ်ဖက်ကမ်းက လူမျိုးခြားတွေထဲမှာ သာမန်လူလိုရုန်းကန်ရမှာက တစ်ချက်၊ ဟိုဖက်ကမ်းကိုကူးရင် သားရဲတိရစ္ဆာန် ပေါတဲတော့ကို ဖြတ်သန်းရပေဦးမယ်၊ ဟိုဖက်ကမ်းမရောက်ပဲ တောထဲမှာ ဒုက္ခရောက်မှာလည်း စိုးရိမ်ရပါတိ၊ ညီမောင်ရယ်... သူ့ကြီးမင်းက ညီမောင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ အကျွန်လည်းအသိ၊ တစ်ရွာလုံးလည်း သိပါတယ်၊ သူ့ကြီးမင်း စိတ်ပျော့ပြောင်းအောင် ဖန်တီး တာ မကောင်းပေဘူးလားဟင်”

“ကျုပ်အဖေသူ့ကြီးမင်းက ဘယ်တော့မှစိတ်ပျော့ပြောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလုပ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်မှာဗျ”

“ဒါကတော့... သူလုပ်လို့ရတယ်လို့ထင်နေရင် ဟုတ်တာပေါ့၊ သူလုပ်လို့မရအောင် ဥပယ်တမျှညှန်နဲ့ကြံဆောင်ရမှာပေါ့၊ သူလုပ်မှာကို နာခံမယ့်သူမရှိတော့ရင် သူ့နောင်တရသွားမှာပဲ ညီမောင်”

“ဘာဗျ၊ ကိုကြီးပိန့်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“သူ့ကြီးမင်းဟာ ညီမောင်ကိုသိပ်ချစ်တာ တစ်ရွာလုံးသိသလို အကျွန်လည်း အသိပါပဲ၊ ညီမောင်က သူ့စိတ်တွဲမိန်းမကိုမယူချင်လို့ တစ်ခုခုနစ်နာအောင်ကြံဆောင်လိုက်တယ်ဆိုရင် သူ့ကြီးမင်းနောင်တရသွားမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ ညီမောင်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်လာမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျုပ် မရှင်းပါဘူးကိုကြီးပိန့်ရယ်”

“အကျွန်အကြံပေးတော့မယ်နော်၊ ညီမောင်က လူကြီးသဘော တူတဲ့တစ်ရွာသူမိန်းကလေးကို မယူချင်လို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်လို့ သတင်းလွှင့်ဖို့ပဲ”

“ဟင်...”

“တကယ်အဆုံးစီရင်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သတင်းလွှင့်ရုံလွှင့်ရမှာ၊ ညီမောင်ကတော့ တစ်နေရာမှာ ပုန်းရှောင်နေရမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ သူတို့လုပ်ရပ်ကြောင့် သားမောင် အဆုံးစီရင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားပါပေကောဆိုပြီး ညီမောင်မိဘများ နောင်တကြလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဖြစ် မယ်မှန်းသိရင် တစ်ရွာသူနဲ့မပေးစားပါဘူး၊ သူ့ချစ်သူနဲ့ပဲသဘောတူလိုက်ပါတယ်လို့ ပြောလာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ညီမောင်က ပုန်းရှောင်ရာက ထွက်လာရမယ်၊ လူကြီးတွေပြောထားတဲ့စကားကို သက်သေထားပြီး ညီမောင်ချစ်သူနဲ့လက်ဆက်ခိုင်းရမယ်၊ အကျွန်အကြံ မပိုင်ဘူးလား ညီမောင်စွန်ရဲရယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကိုကြီးပိန်၊ အဖက ဂရုမစိုက်ပဲ... ငါ့စကား နားမထောင်တဲ့ကောင် သေတာအေးတယ်လို့ ဆိုရင်ကော”

“သူ့ကြီးမင်းဟာ သူ့သိပ်ချစ်တဲ့သားအတွက် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောင်တသာရမှာပါ။ တကယ်လို့ ကြံစည်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်မလာတော့ကော၊ ညီမောင်ကိုယ်တိုင်တောင် တစ်ဖက်ကမ်းကိုထွက်ပြေးဖို့ကြံထားပြီမဟုတ်လားညီမောင်၊ အကျွန်ပေးတဲ့အကြံ အစည်သာ အထမြောက်ရင် ညီမောင်တို့လည်း တစ်ဖက်ကမ်းကိုစွန့်စွန့်စားစားသွားစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

မောင်ပိန်ပေးသောအကြံအစည်ကို စွန့်ရဲစိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့်... ဘယ်လိုသတင်းလွှင့်မလဲ၊ ဘယ်သူက အကောင်အထည်ဖော်မှာလဲ”

“အကျွန်ပေါ့၊ အကျွန်က ညီမောင်စွန့်ရဲ စိတ်ညစ်လို့ မရဏချောက်ကြီးထဲခုန်ချသွားပြီလို့ သတင်းလွှင့်ပေးမယ်၊ သူ့ကြီးမင်းကိုလည်း သွားပြောမယ်၊ ညီမောင်က တစ်နေရာမှာသာရှောင်နေပါ၊ သူ့ကြီးမင်းဆီက နောင်တစကားထွက်လာချိန်အထိ ခဏလေးသာကြာမှာပါ၊ ပြော နေကြာတယ်၊ အကျွန်ရဲ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ကြစို့၊ ညီမောင်စွန့်ရဲ”

ကစော်သမားမောင်ပိန်ကလည်း မူးမူးနှင့် သူ့အကြံသူ ဟုတ်လှပြီဟုထင်နေသည်။ ထန်းရည်မူးနေပြီဖြစ်သောစွန့်ရဲကလည်း နား ယောင်မိလေသည်။

“အကျွန်ရွာထဲကိုသွားပြီး သတင်းပို့လိုက်ပါတော့မယ်၊ ညီ မောင် ဘယ်မှာရှောင်နေမလဲ”

“ရွယ်ရွယ်နဲ့ဆုံနေကျ တောစပ်မှာ သွားပုန်းနေပါမယ်၊ ကိုကြီးပိန်ကသာ ရွယ်ရွယ်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဝင်ပြောပေးပါ၊ တော်ကြာ ... ကိုကြီးပိန်လွှင့်တဲ့သတင်းကို ရွယ်ရွယ်ကိုယ်တိုင်က တကယ်ထင်နေပါဦးမယ်၊ အဲဒီတော့... ကိုကြီးပိန်က ရွယ်ရွယ်ကို အရင်ဝင်ပြောပြ ပြီးမှ အဖဆီကိုသွားပါနော်၊ အကျွန် တောစပ်မှာ ရှိနေပါမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အကျွန်သွားတော့မယ်၊ ညီမောင်လည်း တောစပ်သွားပုန်းနေပါတော့၊ ညီမောင်စွန့်ရဲရေ အကျွန်အကျိုးဆောင် ပေးခဲ့လို့အောင်မြင်ခဲ့ရင် သူ့ကြီးဖြစ်တဲ့အခါကျ အကျွန်ကို မမေ့ပါနဲ့နော်”

မောင်ပိန်က စွန့်ရဲကိုမှာကြားခဲ့ပြီး ရွာဖက်သို့ထွက်သွားလေတော့သည်။

စွန့်ရဲပုခုံးပေါ်မှ သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိက “ဝီး”ကနဲအော်လိုက်လေ၏။ စွန့်ရဲနှင့်မောင်ပိန် တိုင်ပင်နေကြသည်များကို အစအဆုံးနား ထောင်နေသောသိန်းငှက်ကြီးသည် ထိုအကြံကို သဘောတူ၍ အော်လေသလား၊ သဘောမကျ၍ အော်မြည်လေသလားမသိနိုင်ပါပေ။

စွန့်ရဲကလည်း တောစပ်သို့သွားရန် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေ၏။

သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိသည် စွန့်ရဲပုခုံးပေါ်မှ လေထဲသို့ပျံတက်လိုက်သည်။ စွန့်ရဲကိုတစ်ချက်ငုံကြည့်ရင်း ရွာဖက်သို့ပျံသန်းသွားလေ တော့၏။

သိန်းငှက်ကြီးသည် မောင်ပိန်ကိုစိတ်မချ၍ မောင်ပိန်နောက်သို့လိုက်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို... ထိုစဉ်တုန်းက စွန့်ရဲကိုယ်တိုင်ပင် မရိပ်မိခဲ့ပါချေတကား။

ကစော်သမားမောင်ပိန်၏အကြံအစည်ကား ထိရောက်ပေစွ။

ကစော်သမားမောင်ပိန်သည် သူ့ကြီးသားကိုယ်တိုင်က သူ့ကို အားကိုးစွာတာဝန်ပေးအပ်လိုက်သောကြောင့် အရက်မူးမူးဖြင့်သွေးကြွ ကာ ရွာဖက်သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။

စွန့်ရဲ မရဏချောက်ကြီးထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားပြီ-ဆိုသောသတင်းကို သူက တစ်ရွာလုံးအုံးအုံးကြွက်ကြွက်ဖြစ်သွားအောင် ဖြန့်ဝေ ရတော့မည်။ သူ့အကြံအောင်လျှင် စွန့်ရဲက သူ့ကို ရာသက်ပန်သူကောင်းပြုလိမ့်မည်ဟုတွေးကာ သွေးနားထင်ရောက်ရင်း မြူးကြွစွာဖြင့် ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ကစော်သမားမောင်ပိန်သည် လုပ်ကြံသတင်းကို ရွယ်ရွယ်ထံ ဦးစွာသွားပြောထားရန် စွန့်ရဲမှာကြားလိုက်သည်ကို မေ့လျော့သွား ပေပြီ။

သူသည် ရွာအဝင်တွင် ပထမဆုံးတွေ့သည့်သူ့ကို လုပ်ကြံသတင်းအား ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်... နောက်တစ်ယောက်။

နောက်တစ်အိမ်။ နောက်တစ်အိမ်။

နောက်တစ်ဦး။ နောက်တစ်ဦး။

ရွာအဝင်အိမ်မှစ၍ လုပ်ကြံသတင်းကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဝင်ပြောခဲ့သည်။ တွေ့သမျှလူတွေကို စွန့်ရဲသေဆုံးပြီးဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာပင် စွန့်ရဲ မရဏချောက်ထဲသို့ခုန်ဆင်းသွားခဲ့သည်ကို သူ့မျက်စိဖြင့် ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ကြောင်း ပိုပိုသာသာ ပြောခဲ့၏။

မောင်ပိန်သည် ရွာအလည်သို့ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

မောင်ပိန်ဖြန့်ဝေသောသတင်းကား ရွာ၏အခြားဖက်အစွန်ထိ မောင်ပိန်မရောက်မီပြန်လွင့်ခဲ့ချေပြီတည်း။

“စွန့်ရဲ မရဏချောက်ထဲကိုခုန်ချလိုက်ပြီ”

“ချစ်သူနဲ့မပေါင်းရလို့ စွန့်ရဲ မရဏချောက်ထဲခုန်ဆင်းပြီး သေကြောင်းကြံလိုက်ပြီ”

သတင်းမှားကား တစ်ရွာလုံးသို့ ပြန့်နှံ့သွားပေပြီ။

သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိက မောင်ပိန်နောက်သို့ ထပ်ချပ်လိုက်ကာ “တဂီးဂီး” ဟစ်အော်လျှက်ရှိသည်။ သိန်းငှက်ကြီး၏ရည်ရွယ်ချက်ကို မည်သူမျှမသိကြပါချေ။

မောင်ပိန်သည် သူ့ကြီးအိမ်သို့ရောက်သွားသည်။ သူ့ကြီးမင်းကို စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သံတော်ဦးတင်လိုက်သည်။

ရွယ်ရွယ်သည် သတင်းဆိုးကိုကြားသည်နှင့် စွန့်ရဲခုန်ချသွားသည်ဆိုသော မရဏချောက်ထိပ်သို့ပြေးခဲ့လေသည်။ ရွယ်ရွယ်ပြေးသွား ရာတလျှောက်တွင် လေအတိုက်၌ စွန့်ရဲလက်ဆောင်ပေးထားသောပါဝဖြူလေးက တလူလူလွင့်ကာ ပါလျှက်ရှိပေသည်။

သမီး၏အကြံကိုရိပ်မိသော ဒေါ်ဇံသည် ရွယ်ရွယ်နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

“သမီးငယ်ရွယ်ရွယ်၊ မမိုက်မဲပါနဲ့၊ စဉ်းစားပါဦး၊ စဉ်းစားပါဦး သမီးငယ်”

ရွယ်ရွယ်သည် မရဏချောက်ကြီး၏ကမ်းပါးထိပ်သို့ရောက်ရှိသွားပေပြီ။

ရွယ်ရွယ်က ချောက်ကမ်းပါးအနီးတွင်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့၊ ရှေ့ဆက်မတိုးပါနဲ့သမီးငယ်၊ ချောက်ထိပ်က မြေဟာ ရွံ့မြေပျော့ဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်သို့ဆုတ်ပါလှည့်၊ အမိရှိရာ ပြန် လှည့်ခဲ့ပါလှည့်”

မိခင်ကြီးက သနားစဖွယ်အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ရွယ်ရွယ်သည် ချောက်ထိပ်တွင်ရပ်ရင်းမှ မိခင်ဖြစ်သူကို လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွယ်ရွယ်၏လည်တွင်သိုင်းပတ်ထားသောပါဝဖြူ စလေးက ချောက်ကမ္ဘားအတွင်းမှပင့်တက်တိုက်ခတ်လာသောလေကြမ်းကြောင့် အထက်သို့လွင့်ကာ တလွန်လွန်လူးလျှက်ရှိပေသည်။

“အမိ၊ အို... အမိ၊ ကျွန်မကို မတားမြစ်ပါနှင့်အမိ၊ အမောင် စွန့်ရဲမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မအသက်ဆက်မရှင်ချင်တော့ပြီ၊ ကျွန်မကို မရဏကမ္ဘာသို့သွားခွင့်ပြုပါတော့အမိ”

ထိုစဉ်အခိုက်တွင် သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိသည် ချောက်အနီးသို့ ပျံဝဲလာလေ၏။ သတ္တိက “ဂီး-” ကနဲတစ်ချက်အော်မြည်လိုက်သည်။ ရွယ်ရွယ်နှင့်ဒေါ်ဇံသည် သတ္တိကိုတွေ့မြင်သော်လည်း သတ္တိဆိုလိုချင်သည် အမိပွယ်ကို နားမလည်ကြချေ။

“သမီးငယ်၊ အို... သမီးငယ်၊ အမိကိုညွှာပါဦးသမီးငယ်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့၊ အမိလာခေါ်မယ်နော်သမီး၊ သမီးငယ်က လိမ္မာပါ တယ်ကွယ်၊ ဒီရွာမှာ သမီးမနေလိုတော့ရင် အမိနဲ့အတူ အဝေးရပ်ကို ထွက်ခွာသွားကြပါစို့ရဲ့သမီးငယ်၊ သေကြောင်းတော့မကြံစည်လိုက်ပါနဲ့ ကွယ်၊ အမိကိုညွှာပါလှည့်၊ အမိ သမီးကိုလာခေါ်မယ်နော်”

“အို... အမိ၊ မလာပါနှင့်၊ ရှေ့သို့မတိုးပါနှင့်၊ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မ မရဏကမ္ဘာသို့သွားပါရစေတော့အမိ”

ရွယ်ရွယ်က နှုတ်မှလည်းပြောကာ ရှေ့သို့လည်း ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်လေသည်။ ရွယ်ရွယ်လည်မှ ပါဝဖြူလေးက ကြမ်းတမ်း သော လေထဲဝယ် တဟုတ်ဟုတ်မြည်အောင် လွင့်ပါးလျှက်ရှိပေ၏။

“အို... သမီးရွယ်ရွယ်”

ချောက်ကမ္ဘားထိပ်မြေပျော့ပေါ်နင်းမိသွားသောရွယ်ရွယ်၏ ခြေထောက်များက ရွံ့မြေထဲနစ်ဝင်သွားကာ ယိုင်ကနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ မိခင်ဖြစ်သူက အလန့်တကြားအော်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

ရွယ်ရွယ်ကိုယ်တိုင်ပင် ရွံ့မြေထဲတစ်စတစ်စနစ်ဝင်သွားပြီး ချောက်နှုတ်ခမ်းဆီသို့ မိမိခန္ဓာကိုယ် တအိအိကျဆင်းနေသည်ကို သတိပြုမိ လိုက်သည်အခါ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိက တဂီးဂီးအော်မြည်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပျံသန်းသွားလေသည်။ တကယ်တော့... သတ္တိသည် ဤနေရာမှ အဖြစ်အပျက်ကို စွန့်ရဲရှိရာသို့ သွားရောက်သတင်းပို့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ရွယ်ရွယ်လုပ်ရပ်ကိုကြားသိသွားသောရွာသားများသည် မရဏချောက်ထိပ်သို့ အလျင်အမြန်ပြေး လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွယ်ရွယ်ကား ရွံ့မြေပျော့ထဲတွင် ခြေအစုံကျွံဝင်ကာ နှုတ်မရအောင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ရွံ့မြေများက ရွယ်ရွယ်ကို တအိအိ ဖြင့် ချော့ကျစေကာ ချောက်ထဲသို့ နိမ့်ဆင်းစေလျက်ရှိပေပြီ။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင်... ရွာဆီမှ တဟုန်ထိုးပြေးလာနေသော စွန်ရဲကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ စွန်ရဲသည် နှုတ်မှလည်း ရွယ်ရွယ် အမည်ကို အော်ခေါ်လျက်ရှိပေသည်။

“ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်၊ မှားမယ်၊ မှားမယ်၊ အမောင်မသေဘူး၊ စွန်ရဲမသေဘူး၊ ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်”

ရွယ်ရွယ်ရော မိခင်ဖြစ်သူပါ ကြောင်အသွားကြလေတော့သည်။

“ရွယ်ရွယ်၊ အမောင်မသေပါဘူး၊ အမောင်သေတယ်ဆိုတာ သတင်းမှားပါ၊ ရွယ်ရွယ်၊ ချောက်ထဲကိုခုန်မချနဲ့၊ အမောင်လာပြီ”

ရွယ်ရွယ်ထက် ရွယ်ရွယ်၏မိခင်မှာ အားတက်ဝမ်းသာသွားလေသည်။ ချောက်ထဲခုန်ချရန်ပြင်နေသောသမီးကို ကယ်တင်နိုင်တော့ မည်ကော။

ရွယ်ရွယ်ကတော့ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ်နားလည်သဘောပေါက်ကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားမိလေပြီ။ သူမရပ်နေသောရွံ့မြေကား သူမကို ချောက်နက်ထဲသို့ဆွဲခေါ်နေပေပြီ။ အနေအထားပြင်ရန်ခြေနှုတ်လိုက်သည်နှင့် ချောက်ထဲသို့ အလျင်အမြန်ကျဆင်းသွားပေတော့မည်။

“ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ်၊ အမောင်လာပြီ၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ မလှုပ်နဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ”

စွန်ရဲက ရွယ်ရွယ်၏အနေအထားကို ရိပ်မိကာ အလျင်အမြန် ပြေးလာရင်းမှ သတိပေးလျက်ရှိပေသည်။

သို့သော်... နောက်ကျသွားပေပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ကံကြမ္မာက အချိန်မပေးတော့ပါတကား။

“အမောင်၊ အမောင်ရေ... အမောင်စွန်ရဲ၊ မှားပါပြီကော၊ မှားပြီကော အမောင်ရယ်”

ရွယ်ရွယ်သည် ကြေကွဲစွာရွတ်ဆိုရင်းမှ လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

ရွယ်ရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်မှလွတ်ထွက်သွားကာ ချောက်ကမ္ဘားအနက်ထဲသို့ တဟုန်ထိုးကျဆင်းသွားလေသည်။ ရွယ်ရွယ် ၏လည်မှပဝါဖြူလေး ပြေကျသွားသည်။

ရွယ်ရွယ်သည် ချောက်ကမ္ဘားထိပ်မှ ရုတ်ကနဲပျောက်ကွယ်သွား ကာ ပေါ့ပါးသောပဝါဖြူလေးကသာ လေထဲတွင်ဝဲရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။

ပဝါဖြူလေးသည် လေထဲ၌လေပွေနှင့်အတူ ခေတ္တဝေဝဲနေသေးသည်။ ရွယ်ရွယ်ကိုယ်စား မိခင်နှင့်ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်နေသယောင် ပါတကား။

ထို့နောက်... ပဝါလေးသည်လည်း ချောက်အနက်ထဲသို့ တအိအိကျဆင်းသွားလေတော့သည်။

“ရွယ်ရွယ်... ရွယ်ရွယ်... ဖြစ်ရလေရွယ်ရွယ်ရယ်”

ချောက်ထိပ်မှ ရွယ်ရွယ်ကျဆင်းပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် စွန်ရဲသည် ချောက်ကမ္ဘားထိပ်သို့ရောက်လာလေ၏။ ရွယ်ရွယ် ချောက်ထဲ သို့ကျသွားသည်မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရသည်အခါ အရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

စွန်ရဲသည် လဲရာမှကြိုးထကာ ရွယ်ရွယ်ကျသွားသောချောက်ထိပ်သို့သွားရန်ကြိုးစားသေးသည်။ ရွယ်ရွယ်မိခင်က စွန်ရဲ၏လက် များကို တုံ့ဆွဲထားခဲ့သည်။

“မသွားပါနဲ့၊ မကြည့်ပါနဲ့တော့ သားငယ်”

“ရွယ်ရွယ်နောက်ကိုလိုက်သွားမယ်၊ အကျွန်လည်း ရွယ်ရွယ် နောက်ကိုလိုက်သွားပါရစေတော့အရီးရယ်”

“တစ်သက်က နှစ်သက် မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မောင်မိဘများ အရီး ရင်ကွဲသလို မကွဲပါစေနဲ့တော့ကွယ်၊ သတိပြုပါသားငယ်၊ အရီးတောင်းပန်ပါတယ်”

ရွယ်ရွယ်မိခင်က စွန်ရဲကိုခွဲထားဆဲတွင် နောက်မှလိုက်လာသောရွာသားများ အနီးသို့ရောက်လာလေသည်။ စွန်ရဲကို ဝိုင်း၍ချော့ မော့ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ရသည်။

“အားလုံးလွဲကုန်ပြီ၊ အားလုံးလွဲကုန်ပါပြီဗျာ၊ ဒါ ကစော်သမားမောင်ပိန်ကြောင့်၊ ကစော်သမားမောင်ပိန် အသုံးမကျလို့ဖြစ်ရတာ၊ အမလေးဗျာ၊ ဘယ်လိုကံကြမ္မာဝဋ်ကြွေးပါလိမ့်၊ ရွယ်ရွယ်ရေ... ရွယ်ရွယ်”

စွန်ရဲက ချောက်နက်ထဲသို့ကြည့်ကာ မြည်တမ်းရေရွတ်လိုက်သည်။

“မောင်သေပြီဆိုတာသိရလို့ သူလည်း မောင်လို ချောက်ထဲခုန်ဆင်းမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာတာပဲသားငယ်၊ မောင်သေပြီဆိုတဲ့သတင်း ဟာ ဘာကြောင့်ဘယ်လိုထွက်လာတာလဲ၊ အလို... ခုတော့ အရီးရဲ့သမီး အသက်ဆုံးပါပေါ့”

မိခင်ကြီးက အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်း ရင်ပတ်ကိုစုံထုကာ ငိုယိုလိုက်ပြန်သည်။

ဆန်းကြယ်သောကံကြမ္မာဆိုက ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို သေခွဲခွဲလိုက်လေပြီတည်း။

သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိ၏ ကြေကွဲစွာအော်မြည်လိုက်သောအသံက ချောက်ကမ္ဘားတစ်လျှောက်ကို လွှမ်းမိုးသွားလေတော့သည်။

ကစော်သမားမောင်ပိန်ကား ထိုအချိန်မှစ၍ ရွာမှပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

သူကြီးမင်းက စွန်ရဲအား ချော့မော့ကာ တစ်ရွာသူနူးနူးနှင့် ပေးစားလိုက်လေသည်။

“အဖတို့ရဲ့ သူကြီးမျိုးရိုးကိုထိန်းသိမ်းဖို့တာဝန်ဟာ သားမောင်မှာရှိတယ်၊ အဖဟာလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ ဒီတော့ ရွာအခွန်ရှည်ရေး နဲ့မျိုးရိုးမပျက်အုပ်ချုပ်နိုင်ဖို့ သူကြီးတာဝန်ကို ခုအချိန်ကစလို့ သားမောင် ယူပေတော့၊ မျိုးဆက်မပျက်အောင်လည်း နူးနူးကိုလက်ထပ်ရ လိမ့်မယ်၊ သားမောင်ဟာ အစဉ်အဆက်က အဘိုးအဘေးများနည်းတူ ဒီရွာနဲ့ ဒီရွာသူရွာသားတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေသူခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်ပါစေကွယ်”

ရွယ်ရွယ်မရှိတော့သည့်နောက် စွန်ရဲသည်လည်း မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကျေးရွာလူထုဆန္ဒကိုကွက်ကာ ဖခင်သူကြီးမင်းစီစဉ်သည့် အတိုင်း လိုက်နာခဲ့ရလေတော့သည်။

ထိုနှစ်၏ ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲကား ထူးခြားလှပေသည်။ တောင်ပေါ်တစ်ရွာလုံး မမေ့ရက်စရာအဖြစ်များကြုံဆုံခဲ့ရသော ပွဲပင်ဖြစ် လေသည်။

ရွယ်ရွယ် ချောက်ထဲကျကွယ်လွန်ပြီး ခြောက်လကြာမြင့်သော အချိန်လည်းဖြစ်ပေသည်။

ပွဲခင်း၏ရှေ့ဆုံးတွင် သူကြီးအသစ်စက်စက်စွန်ရဲနှင့် ဇနီးဖြစ်သူနူးနူးတို့က နေရာယူထားကြသည်။ သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိက စွန်ရဲပခုံး ထက်တွင် နားနေလျက်ရှိပေ၏။

ကျောက်ဖျာကြီးပျံတက်လာသည့်အချိန်ကိုရောက်ပေပြီ။

နတ်ဆရာက ကျောက်ပျံကြီးရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရွာသူရွာသားများကိုအသိပေးလိုက်၏။

တီးမှတ်နေသောတူရိယာများ အသံတိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

သတ္တိက ချောက်နှုတ်ခမ်းထက်သို့ပျံပဲ့လိုက်သည်။

ကျောက်ဖျာကြီး၏အနေအထားကို ဦးစွာမြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်သောသိန်းငှက်ကြီးက စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကျောက်ပျံကြီးအထက်တွင် မည်သည့်အရာဝတ္ထုများပါလာလေသနည်း။ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာပင် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ကျောက်ပျံကြီးသည် မြေနှင့်တစ်ညီတည်းဖြစ်ကာ လူအများ မြင်တွေ့နိုင်သည့်မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ရောက်လာလေသည်။

“ဟယ်...” “ဟာ...” “အို...” “ဟင်...” “အလို...”

အမျိုးမျိုးသော အာမေဇိုင်တံများက ပွဲခင်းအနံ့ပျံ့လွင့်သွားလေသည်။

ကျောက်ဖျာကြီးအပေါ်၌ကား...

ဖြူဆွတ်သောပဝါကလေး။ ရွယ်ရွယ်၏ပဝါကလေး။

စွန်ရဲလက်ဆောင်ပေးထားသော ရွယ်ရွယ်၏ပဝါဖြူလေးတစ်ခုတည်းသည်သာ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် တင်လျက်ပါလာလေသည်။

ပဝါလေးကား အသစ်ပကတိအတိုင်း ဖြူဆွတ်လျက်ပင်ရှိနေလေသည်။

လူတို့သည် ရွယ်ရွယ်နှင့်အတူပါသွားသောပဝါဖြူလေးကိုကြည့်၍ အံ့ဩနေဆဲတွင် သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိ၏ မမျှော်လင့်သောအပြုအမူကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သိန်းငှက်ကြီးသည် “ဝီး” ကနဲအော်ဟစ်လိုက်ကာ ကျောက်ဖျာအထက်သို့နိမ့်ဆင်းပျံ့ဝဲလိုက်လေသည်။ သူ၏သန်မာရွှန်ထက်သော ခြေသည်များဖြင့် ပဝါဖြူလေးကိုကုပ်ယူလိုက်လေ၏။ ပဝါဖြူလေးက သိန်းငှက်ကြီး၏ခြေသည်ကြားတွင် တန်းလန်းပါသွားလေသည်။

သတ္တိသည် သူ၏သခင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ “ဝီး” ကနဲအော်၍ နှုတ်ဆက်ဟန်ပြုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်... သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိသည် ရွာကိုနောက်ကျောခိုင်းကာ ချောက်၏တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ တဟုန်ထိုးပျံသွားလေတော့သည်။

“သတ္တိ... သတ္တိ...”

စွန်ရဲက တစစာအော်ခေါ်ပါသော်လည်း သတ္တိကား လှည့်မကြည့်ပါတော့ချေ။

ပဝါဖြူလေးကို တန်းလန်းဆွဲရင်း ပျံသန်းသွားသောသတ္တိသည် တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ခပ်ဝေးဝေးမှ တောင်တန်းကိုကျော်လွန်ကာ ပျံသန်းသွားပြီး လူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိကို မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည်မမြင်တွေ့ရပါတော့ချေ။

သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုသို့ပြုရပါသနည်း။ ရွယ်ရွယ်၏ပဝါဖြူလေးကိုယူဆောင်ကာ ဖွားဖက်တော်သခင်ကိုစွန့်ခွာ၍ အဝေးရပ်ထံ ဘာကြောင့်ထွက်ခွာသွားရပါသနည်း။ စွန်ရဲ၏လွှဲဖွားသောအတွေးကြောင့် ရွယ်ရွယ်အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှအပေါ်မကြေနှပ်၍ သခင်ကိုစိတ်နာကာ ဒဏ်ခတ်ခြင်းပေလော။

“နတ်ဆရာ၊ ယခုမြင်တွေ့ရသောနိမိတ်အား ဖတ်ကြားလော့”

စွန်ရဲ၏ဖခင်သူကြီးအိုကြီးက နတ်ဆရာကိုအမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

နတ်ဆရာသည် သူ၏မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ ကျောက်ပျံနတ်မင်းမြွက်ကြားမည်အမိန့်ကို နာခံနေဟန်ရှိလေသည်။

ခဏအကြာတွင် နတ်ဆရာ၏မျက်လုံးများပြန်ပွင့်လာပြီး ပြတ်သားသောအသံဖြင့် ပရိသတ်အားလုံးကြားအောင်ပြောကြားလိုက်လေသည်။

“မှန်လှပါ။ ယခုနှစ်ကြုံတွေ့ရသည့်နိမိတ်အရ ကွယ်လွန်သွားသူ မိန်းကလေးရွယ်ရွယ်သည် ဤရွာသို့ နောက်တစ်ဖန်ပြန်၍ ရောက်လာပါလိမ့်မည်”

“အလို... ဘဲနွယ်... သေသူမိန်းကလေးသည် ဝိညာဉ်အဖြစ် ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ဆိုလိုသလော”

“မဟုတ်ပါသူကြီးမင်း၊ ရွယ်ရွယ်သည် လူသားတစ်ဦးအဖြစ်ပင် ဤရွာသို့ပြန်ရောက်လာပေအံ့၊ သူမသည် စွန်ရဲနှင့် လက်ဆက်ထိမ်းမြားပေအံ့”

“ဟယ်... နတ်ဆရာ၊ ဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ သင့်နိမိတ်ဖတ်စကားများ မှားယွင်းနေပြီနတ်ဆရာ”

“ကျွန်ုပ်သဘောဖြင့် ပြောခြင်းမဟုတ်ပါသူကြီးမင်း၊ ကျောက်ပျံနတ်မင်းကိုယ်တိုင် ပြောကြားသောစကားနှင့် ကျွန်ုပ်မြင်ရသောပုံရိပ်သွင်ပြင်များအရ ဟောပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မလိမ့်ညာပါ။ ရွယ်ရွယ်သည် ဤရွာသို့ အမှန်တကယ်ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မည်”

ကျွန်တော်သည် ဦးထုလွမ်းပြောပြသော ရှေးဒဏ္ဍာရီ ဇာတ်ကြောင်းကိုနားထောင်ရင်း လွမ်းလွမ်းမောမောခံစားလိုက်ရသည်။

မရဏချောက်တစ်ခွင်၌ နေတက်လာသည်တိုင် နှင်းမှုံများက တဖွဲဖွဲကျနေဆဲဖြစ်သည်။ ချောက်၏တစ်ဖက်ကမ်းသည်လည်း တောတောင်သစ်ပင်များအဆုံး၌ တောင်တန်းကြီးတစ်သွယ်က ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းတည်ရှိလို့နေသည်။ ရှုခင်းသည် ဒဏ္ဍာရီလာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အတိုင်း တည်ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိ ပျံဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ တောင်တန်းကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပဝါဖြူလေးကို ခြေသည်းဖြင့်ကုပ်ယူသွား၍ ပဝါကလေး တလွန့်လွန့်လွင့်၍ ပါသွားပုံကိုလည်း မျက်စိထဲ၌ မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

ကျွန်တော်၏အကြည့်ကို ရှေ့မှ ကျောက်နတ်ရုပ်များထံရွှေ့လိုက်လေ၏။ ကြွက်သားအဖုအထစ်များဖြင့် ယောကျ်ားပီသလှသော နတ်ရုပ်တု၊ ပခုံးပေါ်တွင် တောင်ပံဖြန့်ဝဲနေဟန် သိန်းငှက်ရုပ်တု၊ မိန်းမပီသသောအလှဖြင့် နတ်ဖုရားမရုပ်တုများကို တမေ့တမောကြည့်နေမိတော့သည်။ နတ်ဖုရားမရုပ်တုတွင်တော့ ဆက်သထားသောပဝါလေးများက ရောင်စုံ လူးလွန့်နေပေသည်။

စိတ်ထဲ၌လည်း ဦးထုလွမ်းပြောပြခဲ့သောဇာတ်ကြောင်းကို ရှေ့မှနတ်ရုပ်တုများနှင့် အစားထိုးမြင်ယောင်နေမိလေ၏။

“ဒါဖြင့်... ဒီနတ်ရုပ်တွေဟာ စွန်ရဲနဲ့ရွယ်ရွယ်ကို ရည်စူးပြီး ထုလုပ်ထားတာလားဦးထုလွမ်း”

“ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးပါဘူးဆရာ”

“ဗျာ...”

“နတ်ဆရာဟောပြောခဲ့သလို ရွယ်ရွယ်ဟာ ရွာကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်”

“ချောက်ထဲကျသွားတဲ့ရွယ်ရွယ်ဟာ မသေဘူးပေါ့”

“နောက်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တိတိကြာတဲ့အချိန်ကျမှ ရွယ်ရွယ် ပြန်ရောက်လာတာပါ။ ရွယ်ရွယ်ဟာ သေသွားတဲ့အချိန်က အသက်အရွယ်အတိုင်း ရွာကိုပြန်ရောက်လာတယ်တဲ့”

“ဒဏ္ဍာရီဆန်လှချည်လားဗျာ၊ နတ်ဆရာဟောသလို စွန်ရဲနဲ့ရော ပေါင်းသင်းရသေးသလား”

“ဒီလိုပါဆရာ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သူမသွင်ပြင်က ပင်ပန်းနွမ်းလျလို့ နေသည်။ သူမသည် မရဏချောက်ကြီးနံဘေး တောစပ်မှ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တက်လာလျက်ရှိသည်။ သူမ၏လည်တိုင်တွင်တော့ ဖြူဖွေးသော ပဝါလေးကို ခပ်ဖွဖွရစ်သိုင်းထားလျက်ရှိလေသည်။

သူမစိတ်များသည် ဇေဝဇဝါဖြစ်နေ၏။

တောစပ်အရောက်တွင် သူမက ရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာဟာ ငါနဲ့အမောင်စွန်ရဲတို့ ချိန်းတွေ့နေကျနေရာပါ။

အမောင်စွန်ရဲ။ အမောင်စွန်ရဲဟာ ငါ့ကိုစောင့်မျှော်နေမှာပါ။ ငါပြန်လာတာတွေရင် အမောင်စွန်ရဲဝမ်းသာမှာပဲ။ ငါက ရွယ်ရွယ်လေ။ ငါဟာ အမောင်စွန်ရဲရဲ့ချစ်သူရွယ်ရွယ်ပဲ။

မိန်းကလေးက သူမအတွေးဖြင့်သူမ ကြေနှပ်သွားလေသည်။

မိန်းကလေးတွင် အားအင်တွေတစ်ဖန်ပြည်လည်ပြည်ဖြိုးလာသည်။ တကယ်တော့... တောတောင်ထဲတွင် သူမဖြတ်သန်းလျှောက်လာရတာ မောလှပါပြီ။ အမောင်စွန်ရဲရှိမည်နေရာကို မှန်းဆ၍ သူမပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် အားကိုတင်းကာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမလည်တိုင်မှပဝါဖြူလေးက လေတွင်တလွင့်လွင့်... တောစပ်အစွန်သို့ သူမရောက်သွားပါပြီ။ တောင်ပေါ်ရွာကလေး မြင်ကွင်းကို သူမဘွားကနဲမြင်လိုက်ရပေပြီ။

အို... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ငါနေခဲ့တဲ့ရွာကလေးပဲ။

ရွာကလေးက သူမစိတ်ထဲစွဲနေသည့်သွင်ပြင်နှင့် အနည်းငယ်တော့ခြားနားလျက်ရှိပေသည်။ အိမ်ခြေတွေ ပိုများလာသလို၊ အိမ်များကလည်း ပိုမိုသစ်လွင်နေသယောင်ရှိသည်။

မိန်းကလေးသည် သစ်တောအစပ်မှထွက်၍ ရွာကလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ရွာအထိလာလမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ သူမမတွေ့ရ။

သူမက ရွာခြံစည်းရိုးကိုကျော်လွန်၍ ရွာထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

လူသားတစ်ယောက်ကို သူမပထမဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

လုလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“အို...”

သူမရင်တွေလှုပ်ရှားသွားသည်။

ဗလကောင်းကောင်း၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ယောက်ျားပီသလှသော လုလင်ပျိုလေးက သူမကို အံ့ဩစွာငေးကြည့်နေလေသည်။

အမောင်၊ အမောင်စွန်ရဲ့ပါလား။

“အမောင်၊ အမောင်စွန်ရဲ့”

မိန်းကလေးနှုတ်မှ စကားသံများထွက်ကျလာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးသည် သူမနှုတ်မှထွက်ပေါ်လာသောစကားများအတွက် သူမကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩသွားလေသည်။ သူမသည် နှုတ်မှ လွတ်ကနဲပြောလိုက်သော ဘာသာစကားကို ယခင်က မတတ်ကျွမ်းခဲ့ပါ။ အလိုအလျှောက်ရေရွတ်လိုက်မိသောစကားများအတွက် သူမက တွေးမရနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိလေသည်။

“အမောင်စွန်ရဲ့၊ အကျွန်မအား မမှတ်မိလေချေသလား”

သူမက အံ့ဩစွာငေးကြောင်ကြည့်နေသောလုလင်ပျိုအနီးသို့ သွားရောက်ကာ မချင့်မရဲပြောကြားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် သင့်ကိုမသိပါမိန်းကလေး၊ အသင်မည်သူဖြစ်သနည်း”

“အလို... အမောင်ရယ်၊ စိတ်တွေပြောင်းလဲလှပါဘိ၊ နှမဟာ အမောင့်အတွက် အချစ်ရဆုံးပါဆို၊ မေ့ပြီလားအမောင်၊ ဘယ် လောက်များကြာသေးလို့တုန်းအမောင်ရယ်၊ ကျွန်မကတော့ ချောက်ထဲကနေ တစ်ဖန်ပြန်ထလာပြီး အမောင့်ဆီအရောက်လာခဲ့ရတယ်၊ အမောင်ကတော့ စိမ်းကားရက်နိုင်ပါဘိ”

“ချောက်ထဲကနေထလာခဲ့တယ်၊ အသင်ဘယ်သူဆိုတာ ဆိုပါဘိမိန်းကလေး”

“ကျွန်မဟာ ရွယ်ရွယ်ဖြစ်သည်၊ အသက်မကချစ်လှပါချည်ရဲ့ ဆိုခဲ့တဲ့အမောင်၊ မှတ်မိပြီလား၊ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဟင်္သာဖိုရဲ့အချစ်လို ရိုးမြေကျချစ်မှာပါဆို”

“ဟင်္သာဖိုရဲ့အချစ်၊ ဟုတ်လား၊ မိန်းကလေး... ကျွန်ုပ် သင့်ကို မြင်မြင်ချင်းမေတ္တာသက်ဝင်မိပါသည်၊ ဟင်္သာဖိုကဲ့သို့လည်း ချစ်နိုင် ပါသည်၊ သို့သော် အသင်မည်သူဖြစ်သည်၊ ဘယ်အရပ်ကလာသည် မသိ၍ ခက်ပါသည်၊ အသင်ကတော့ ကျွန်ုပ်အား သိရှိပြီးသူတစ်ယောက် လိုဆက်ဆံနေတာကိုလည်း အံ့ဩမိပါသည်”

“အကျွန်မသည် ရွယ်ရွယ်ဖြစ်ပါသည်၊ အကျွန်မကို မမှတ်မိတာ ဆန်းပါဘိ အမောင်စွန်ရဲ့”

“စွန်ရဲ့၊ ဟုတ်လား၊ စွန်ရဲ့ဆိုသည် ကျွန်ုပ်အမည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏အဖအမည်သာဖြစ်သည်၊ ကျွန်ုပ်အမည်ကား မိုးသား-ဟု ခေါ်ပါသည် မိန်းကလေး”

“အို... ဘယ်လိုတွေ့ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ မကြာလှတဲ့ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြောင်းလဲလှချေကလား၊ သင့်အမည်က မိုးသား၊ သင့်ဖခင် အမည်က စွန်ရဲ့ ဟုတ်ပါစ”

“မှန်ပါသည်မိန်းကလေး၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မြင်မြင်ချင်း သင့်ကိုမေတ္တာသက်ဝင်မိသည်၊ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့လိုက်ခဲ့ပါလော့”

“လိုက်ပါမည်၊ မကြာလှသည်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အပြောင်းအလဲများလှတဲ့အဖြစ်ကိုစေ့ငုလိုလို့ သင့်အိမ်သို့ အကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမည်၊ ဒါနှင့်... အကျွန်မ၏အမိ ဒေါ်ဖိတစ်ယောက်ကော ကျန်းမာပါစ”

“ဒေါ်ဖိ၊ ဒေါ်ဖိဆိုတာ ရွာအစွန်က ဆင်းရဲသူအဘွားအိုကြီး မှတ်တယ်၊ ရှိပါတယ်မိန်းကလေး”

“အမိနှင့်လည်းတွေ့ချင်စမ်းပါဘိ၊ အကျွန်မကို ချောက်ထဲကျ၍ သေပြီဟုထင်မှတ်နေမည်အမိသည် အကျွန်မကိုမြင်လျှင် ဘယ် လောက်များဝမ်းသာလေမည်နည်း”

“ကျွန်ုပ်အိမ်သို့သွားကြပါစို့၊ မိန်းကလေးပြောသောစကားများကို ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်ပါ။ ရှေ့မိနောက်မိ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား မေးမြန်းပါအံ့”

“ကောင်းပါပြီအမောင်၊ ကောင်းလှပါပြီ”

မိုးသားနှင့်မိန်းကလေးတို့ ရွာလည်လမ်းအတိုင်း အတူတကွ လျှောက်လှမ်းလာကြရာ ရွာသူရွာသားများမြင်တွေ့သွားကြလေသည်။

ငယ်ရွယ်သူများက လှပချောမောသောမိန်းမပျိုကို သာမန်မျှ ငေးမောကြည့်ရှုကြသော်လည်း၊ သက်ရွယ်ကြီးရင့်သူများကမူ မိန်းမပျို ကိုကြည့်၍ အံ့ဩတုန်လှုပ်ကုန်ကြလေသည်။

“အလို... ဟိုဟာ ရွယ်ရွယ်ပါကလား”

“ဟင်... ရွယ်ရွယ်၊ ရွယ်ရွယ် အသက်မသေပဲပြန်လာတယ်”

“ရွယ်ရွယ်မဖြစ်နိုင်၊ ရွယ်ရွယ်ချောက်ထဲခုန်ချသွားတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ဤမိန်းကလေးကား ငယ်ရွယ်လွန်းသူဖြစ်သည်။ ရွယ်ရွယ် မဖြစ်နိုင်ပါ”

လူအများသည် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မိုးသားနှင့်မိန်းမပျိုနှောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

မိုးသားတို့အိမ်သို့အရောက်တွင် မိုးသား၏မိခင် ဒေါ်နူးနူးထွက်လာကာ...

“အလို... ဤမိန်းမပျိုသည် သားမောင်ဖခင်၏ချစ်သူနှင့် တူလှချေကလား၊ သို့သော်... သေလွန်သွားသောရွယ်ရွယ်တော့ မဟုတ်နိုင်”

-ဟု အသံထွက်ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“မိန်းကလေး၊ အသင်ပြောသောစကားများကို ရှင်းပေရော့၊ ဤနေရာတွင် ရွာမှသက်ရွယ်ကြီးရင့်သူများလည်း လိုက်ပါလာကြပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကား ဤရွာ၏သူကြီးဖြစ်ပါသည်။ သင်ပြောသည့် ပဟေဠိဆန်သောစကားများကို ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားလှသည်။ လူအများကြားအောင် ပြန်လည် ပြောပြပါလေ”

“အို... ရွာသူရွာသားများသည် အကျွန်ုပ်အားကြည့်၍ အဘယ်ကြောင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်နေကြပါသနည်း၊ အမှန်မှာ အကျွန်ုပ်မသည် ဤရွာသူတစ်ဦးသာဖြစ်သည်။ အကျွန်ုပ်မသည် ရွယ်ရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ မမှတ်မိကြပါသလော”

ရွယ်ရွယ်ဆိုသူမိန်းကလေးက ရွာသူရွာသားများကိုလှည့်ကြည့်ကာပြောလိုက်လေသည်။ စကားမဆုံးမီမှာပင် သူမက လူတချို့ကို စိုက်ကြည့်ကာ မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဤအရီးသည် အကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းဒီဒီနှင့်တူလှပေသည်။ ဒီဒီမိခင်လည်း မဟုတ်ပါ။ အသင်မည်သူနည်း”

“အို... မိန်းကလေး၊ အရီးသည် ဒီဒီအစစ်ဖြစ်ပေ၏။ တစ်ချိန်က ရွယ်ရွယ်၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်”

“အလို... အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအိုမင်းသွားရသနည်း ဒီဒီ၊ ဟင်... ဟိုဖက်က ဦးရီးကိုလည်း အကျွန်ုပ်၏ကစားဖက် မောင်နီဟု ထင်မိပါသည်။ ဟုတ်ပါစ၊ ဟုတ်သည်ဆိုလျှင် အံ့စရာပေပ၊ သင်သည် အိုမင်းလှချေပြီ”

“မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည်မောင်နီဖြစ်ပါသည် မိန်းကလေး၊ ရွယ်ရွယ်သည် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ အနှစ်၂၀ရှိပါပြီ၊ သင်သည် ရွယ်ရွယ်မဟုတ်နိုင်ပါ။ သင်ဘယ်ကလာသနည်း၊ သင်မည်သူနည်း၊ သင့်ကိုယ်သင် ရွယ်ရွယ်ဟုပြောနေခြင်းအား ကျွန်ုပ်တို့အံ့ဩမိပေ၏”

“ဘယ်လို... အကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်ခဲ့တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ ဟုတ်ပါစ၊ အို... မောင်နီ၊ အကျွန်ုပ်မသည် မရဏချောက်ထဲသို့ကျသွား သည် မှန်၏။ အကျွန်ုပ် အသက်မသေ၍ ယခုကဲ့သို့ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်”

“သင်သည် အသက်မသေခဲ့သည်မှန်ပါက သင့်အသက်သည် ကျွန်ုပ်တို့အသက်နှင့်ထပ်တူရှိရမည်လေ၊ ယခုကား... သင်သည် ငယ်ရွယ်နုပျိုလျှောက်ပါကလား”

“အကျွန်ုပ် သတိရ၍ ချောက်ထဲမှပြန်တက်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ နှစ်ကာလများသည် ဤမျှအထိကြာညောင်းသွားပြီလား၊ အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းပေစွ”

သူမက မိုးသားရှိရာသို့လှည့်၍ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အို... အမောင်၊ သင့်ကို အမောင်စွန်ရဲဟု အကျွန်ုပ်မကထင်ခဲ့သည်။ သင်ကား သင့်ကိုယ်သင် စွန်ရဲ၏သားဟုဆိုသည်။ အကျွန်ုပ် နားလည်ရန်ခက်ပါဘိ”

ရွယ်ရွယ်ဆိုသောမိန်းကလေးကို တစ်ရွာလုံးက အံ့ဩနေသည်နည်းတူ၊ သူမကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကြုံဆုံရသောအဖြစ်ကို မယုံနိုင်သလို အံ့ဩလျှက်ရှိပေ၏။

ထိုစဉ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သွားရောက်ခေါ်ငင်သောကြောင့် ရွယ်ရွယ်၏မိခင်ဒေါ်ဇံသည် သူကြီးအိမ်သို့ရောက်လာလေသည်။

ဒေါ်ဇံသည်မိန်းကလေးကိုအမြင်တွင် အံ့ဩစွာဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်မိလေ၏။

“ဟင်... သမီးငယ်၊ ရွယ်ရွယ်”

“အမိ၊ အမိ၊ အကျွန်မကို မှတ်မိပါစ၊ အကျွန်မအသက်မသေပါ။ အကျွန်မပြန်လာပါပြီအမိ၊ အို... အမိ၊ အမိသည် အိုမင်းလှပါပေကော၊ ဤရွာမှအပြောင်းအလဲများကို အကျွန်မ အံ့ဩလွန်းရပါဘိအမိရယ်”

ရွာလူကြီးတစ်ဦးက ရှေ့ကိုထွက်လာလေသည်။

“ဒီမယ်မိန်းကလေး၊ သင်ဟာ ရွယ်ရွယ်နဲ့ခွဲမရအောင်တူတာ မှန်တယ်၊ သင့်ကိုယ်သင် သေရာကထလာသကဲ့သို့ပြောဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်း၍အဖြေရှာကြစို့၊ တကယ်တော့... လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်က ကွယ်လွန်ပြီးသူဟာ သေရွာက ပြန်လာတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရွယ်ရွယ်ချောက်ထဲသို့ကျသွားပြီးနောက်ပိုင်း ဤရွာ၏အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်ပြောပြပေအံ့”

“ရွယ်ရွယ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ယခင်သူကြီးမင်းသည် စွန်ရဲအား နူးနူးနှင့်ပေးစားလိုက်သည်၊ ထိုနှစ် ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲတွင် ကျောက်ပျံပေါ်၌ ရွယ်ရွယ်နှင့်အတူပါသွားသော ပဝါဖြူလေးကိုတွေ့ရသည်၊ ထိုပဝါလေးကို သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိက အဝေးသို့ဆောင်ယူသွားခဲ့ပါသည်၊ မိန်းကလေး... ရွယ်ရွယ်ကား ထိုစဉ်ကတည်းကပင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဦးရီး၊ အကျွန်မအား စွန်ရဲပေးခဲ့သည်ပဝါလေးမှာ ဤပဝါလေးဖြစ်ပါသည်၊ ဤပဝါဖြူလေးသည် အကျွန်မနှင့်အတူအမြဲရှိနေခဲ့သည်၊ ယခုထိုတိုင်ရှိနေသည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်၊ အကျွန်မသည် ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားပြီးနောက် သတိပြန်အရတွင် ရွာသို့ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ အကျွန်မအနေဖြင့် ချောက်ထဲသို့လိမ့်ကျခဲ့ခြင်းမှာ မနေ့တစ်နေ့ကဟု ပင်ထင်မိပါသည်၊ ရွာပြန်ရောက်မှ အကျွန်မ သိကျွမ်းခဲ့သူများကို အိုမင်းရင်ရော်သောသဏ္ဍာန်ဖြင့်တွေ့ရသည်၊ အကျွန်မချောက်ထဲသို့လိမ့် ကျခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ကြာပြီဆိုတာလည်း သိရသည်၊ အကျွန်မဖြင့် အဘယ်ကြောင့်နှစ် ၂၀ကွာခြားသွားရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ”

မိန်းမပျိုက မိုးသားဖက်သို့ တစ်လှည့်လှည့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အကျွန်မချစ်သူကိုတော့ ယခင်က အသက်အရွယ်အတိုင်း ပြန်တွေ့ရသည်ဟုထင်ပါသည်၊ သို့သော်... သူက သူဟာ စွန်ရဲရဲ့သားဟု ပြောပြန်ပါသည်၊ အို... ဦးရီး၊ အကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ အနှစ် ၂၀အတွင်းအသက်ကြီးရင်ခြင်းမရှိပဲ ဘာကြောင့်ရှိရပါသနည်း”

“ရွယ်ရွယ်၏ချစ်သူ သူကြီးစွန်ရဲလည်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ၊ စွန်ရဲကွယ်လွန်ချိန်နှင့် ရွယ်ရွယ်ကွယ်လွန်ချိန် တစ်နှစ်ပင်မခြားပါ”

“အို...”

“စွန်ရဲသည် နူးနူးနှင့်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးနောက် သူကြီးရာထူးကိုဆက်ခံရရှိသည်၊ ထိုနှစ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ရွာသို့ ကိုးတောင်ကျားတစ်ကောင်ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်ခဲ့ပါသည်၊ လူနှင့်တိရိစ္ဆာန်များကို ဒုက္ခပေးခဲ့သော ကျားရိုင်းကြီးကို သူကြီးစွန်ရဲကိုယ်တိုင်နှိမ်နင်းခဲ့ရာ ကျားနှင့် သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်သတ်ပုတ်ရာမှ ကျားလည်းသေ၊ စွန်ရဲလည်း သေဆုံးခဲ့ပါသည်မိန်းကလေး”

“အို... ဖြစ်ရလေ”

“စွန်ရဲသေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းမှ နူးနူးတွင် စွန်ရဲ၏ကိုယ်ဝန် ကျန်ရစ်ခဲ့မှန်းသိရသည်၊ အချိန်သင့်၍ မိုးသားကိုမွေးလာရာတွင် မိုးသားသည် သူ့ဖခင်နှင့်ချွတ်စွတ်တူသောကြောင့် မိုးသားကို စွန်ရဲဝင်စားသူဟု တစ်ရွာလုံးက ယုံကြည်နေခဲ့ကြပါသည်၊ သင်သည် မိုးသားကို စွန်ရဲအမှတ်ဖြင့် မှားယွင်းထင်မြင်ခြင်းမှာ သဘာဝကျပါသည်၊ ကြည်လော့- မိုးသားသည် စွန်ရဲပျိုရွယ်စဉ်ကအတိုင်းမဟုတ်ပါလော”

“ဒါဖြင့် အကျွန်မကရော... ဘာကြောင့်အသက်ကြီးမလာရပါသလဲဦးရီး”

“မသိပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့နားမလည်တော့ပါ၊ လူတစ်ယောက်သည် အသက်မသေပဲ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာ မေ့မျောနေနိုင်ပါသလား၊ နတ်ဆရာသာရှိလျှင် ဖြေရှင်းပြနိုင်မည်ထင်ပါသည်၊ ယခုမူကား နတ်ဆရာကြီးလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ”

“အို... ဦးရီးနှင့်ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့၊ အကျွန်မကား ဤရွာသူရွယ်ရွယ်အစစ်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူယုံယုံ မယုံယုံ အကျွန်မသည် ဤရွာ၏နောက်ကြောင်းများကိုလည်းသိသည်။ အကျွန်မ၏အမိကိုလည်း မှတ်မိသည်။ အကျွန်မတွင် စွန်ရဲ၏လက်ဆောင် ပဝါဖြူလည်း ပါလာသည်။ အများယုံသည် မယုံသည် အပထား၍ အကျွန်မသည် ဤရွာတွင် နေထိုင်ရပေအံ့။ သူကြီးဖြစ်နေသော မိုးသားကိုလည်း ခွင့်ပြုပါရန် အကျွန်မတောင်းဆိုပါသည်”

“ရွယ်ရွယ်ဆိုသောမိန်းကလေး၊ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် တားမြစ်ရန် အကြောင်းမရှိပါ”

မိုးသားက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အကျွန်မ၏ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သောအမိကို အကျွန်မကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးပြုစုပါမည်။ အမိ၊ အမိကရော... အကျွန်မအား အမိ၏ သမီး ရွယ်ရွယ်အဖြစ် ယုံကြည်ပါ၏လော”

“ယုံကြည်ပါတယ်သမီးငယ်၊ သမီးငယ်ဟာ အမိရဲ့သမီးဆိုတာ အမိယုံပါတယ်။ သမီးလေးဟာ သေရွာကပြန်လာတဲ့သမီးလေးပါ”

“အို... အမိ၊ အိမ်ကိုပြန်ကြပါစို့”

သေရွာပြန်မိန်းကလေးနှင့် မုဆိုးမကြီးဒေါ်ဖေတို့သည် သူကြီးမိုးသား၏အိမ်ဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ရွာသူရွာသားများသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ ဇေဝဇေဝအတွေးများဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။

“ဦးရီး၊ ထိုမိန်းကလေးဟာ ကျွန်ုပ်ဖခင်စွန်ရဲ၏ချစ်သူရွယ်ရွယ်နှင့် တကယ်ပင်တူပါသလော”

“တစ်ဦးတည်းတစ်ယောက်တည်းဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် တူပါသည်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာမှ ယခင်အသက်အရွယ်အတိုင်း ပြန်ပေါ်လာ၍သာ သံသယဝင်ရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို ရွယ်ရွယ်ဟုပင် ထင်မှတ်ရပါသည်”

“အို... အမိ၊ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကြင်ယာတော်မြောက်စားရန် အချိန်သင့်နေသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ ရွယ်ရွယ်အဖြစ်ရောက်လာသော မိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်းနှစ်သက်မိပါသည် အမိ၊ ကျွန်ုပ် သူမကို လက်ထပ်ထိမ်းမြား၍ သူကြီးကတော်အဖြစ် တင်မြှောက်ပါရစေအမိ”

မိုးသားက မိခင်ဒေါ်နူးနူးထံတွင် ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

“သားမောင်၊ သားမောင်ဟာ သူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ အမိခွင့်မပြုသော်လည်း ထိုမိန်းမပျိုကို ကောက်ယူမြှောက်စားနိုင်ပါသည်။ အမိထံခွင့်တောင်းသည်အတွက် ဝမ်းသာပါသည်သားမောင်၊ သို့သော်... အမိတစ်ခုတွေးမိသည်။ မိန်းမပျိုမှာ ရွယ်ရွယ်နှင့်ချွတ်စွပ်တူပြီး သူမကိုယ်တိုင်ရွယ်ရွယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေပါသည်။ သူမသည် ရွယ်ရွယ်၏အလောင်းမှ ဖုတ်ဝင်၍ထလာသော နာနာဘာဝသော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ္ဆေသရဲမှ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အို...သားမောင်၊ ဆန္ဒဇောမကြီးပါနှင့်၊ မိန်းမပျိုကို သေချာစွာလေ့လာပြီးမှသာလျှင် ဆုံးဖြတ်စေချင်ပါသည်”

“ကောင်းပါပြီအမိ၊ မိန်းကလေးကိုလည်း လေ့လာကြည့်ပါမည်။ သူမ၏အချစ်ကိုရအောင်လည်း ကြံဆောင်ပါမည်အမိ”

မိုးသားသည် နေ့စဉ်ပင် မုဆိုးမဒေါ်ဖေအိမ်သို့သွားရောက်ကာ ရွယ်ရွယ်ဆိုသောမိန်းကလေးကို တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

ရွယ်ရွယ်ကား ချစ်သူစွန်ရဲဝင်စားသည်ဆိုသော... စွန်ရဲ၏သား မိုးသားအချစ်ကို အကြွင်းမဲ့လက်ခံခဲ့ပေသည်။

“အကျွန်မသည် ချစ်သူကို မပေါင်းသင်းခဲ့ရ၊ ချစ်သူဝင်စားသော ချစ်သူ၏သားသည် အကျွန်မ၏ချစ်သူပင်ဖြစ်ပါသည်”

သူမက ယခင်ဘဝက သူမနှင့်စွန်ရဲတို့အကြောင်းများကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။ သူမပြန်လည်ပြောပြသောအကြောင်းများကို နားထောင်ရင်း မိုးသားသည် ယခင်ဘဝက အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်၍ သတိရလာလေ၏။

သူမက မိုးသားအား တောစပ်သို့ခေါ်သွားကာ ယခင်ဘဝက နှစ်ဦးချိန်းတွေ့ခဲ့သည့်နေရာလေးများကို ပြသခဲ့သည်။ အတိတ်ဟောင်းများကို ပြန်လည်တူးဆွပြောပြခဲ့သည်။

သူမပြောသောအကြောင်းများထဲတွင် သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိလည်းပါသည်။ ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲအကြောင်းလည်းပါသည်။ တစ်ခုသော ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲတွင် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်၌ ဟင်္သာမောင်နှံပါလာသည်နှစ်က သူမနှင့်စွန်ရဲချစ်ကြိုက်ခဲ့ပုံကိုလည်း ပြောပြခဲ့သည်။ စွန်ရဲ လက်ဆောင်ပေးသော ပဝါဖြူလေးအကြောင်းကိုလည်း ပဝါဖြူလေးကို သက်သေပြကာ ပြောပြခဲ့ပြန်သည်။

သူမသည် ရွာထဲ၌ ကဏ္ဍာသမားမောင်ပိန်လိုက်လံပြောပြနေသည်။ စွန်ရဲချောက်ထဲခုန်ဆင်းသွားပြီဆိုသည်သတင်းကို ယုံကြည်ကာ သူမကိုယ်တိုင် ချောက်ထဲသို့ခုန်ဆင်းရန် ကြံရွယ်ခဲ့ပုံ၊ စွန်ရဲတကယ်မသေပဲလိုက်လာသည်အချိန်၌ ရွံ့မြေထဲမှရုန်းမထွက်နိုင်ပဲ ချောက်ထဲသို့ ချော်ကျသွားပုံများကို အသေးစိတ်ပြန်ပြောနိုင်ပေသည်။

မိုးသားကား သူမကို ရွယ်ရွယ်အဖြစ် လက်ခံယုံကြည်လိုက်လေသည်။ သူမသည် မိခင်ကြီးနူးနူးပြောသလို မကောင်းဆိုးဝါးတစ် ကောင် မဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ်ပင် ရွယ်ရွယ်ဖြစ်လေ၏။

မိုးသားနှင့်ရွယ်ရွယ်တို့သည် မိုးမမြင်လေမမြင်ပျော်နေခဲ့ကြသည်။ ချစ်စကားများ ပြောမဆုံး၊ အနမ်းမိုးများစွေလို့မဆုံးအောင် အချစ် ကြီးချစ်နေကြပေ၏။

သူကြီးမိုးသားပျော်ရွှင်နေသလောက် ရွာသူရွာသား လူကြီးသူမများက ရွယ်ရွယ်ဆိုသောမိန်းကလေးအပေါ်တွင် လူလော၊ ဝိညာဉ် လော၊ နာနာဘာဝလော...ဟု သံသယဝင်လျက်ရှိသည်။ မိမိတို့၏သူကြီးမင်း လှည့်စားခံရမည်ကိုစိုးရိမ်လျက်ရှိပေသည်။

သည်လိုနှင့်... ရွယ်ရွယ် ရွာသို့ရောက်ရှိလာသည်မှာ ဆယ်ရက်ပင်တိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဆယ်ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် ရွာ၌ထူးခြားသောအဖြစ်တစ်ခုပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအဖြစ်ကား... မရဏချောက်၏တစ်ဖက်ကမ်းမှ လူမျိုးခြားများသည် ချောက်၏တစ်ဖက်ထိပ်သို့ရောက်လာကာ သူတို့ဆီမှ ပျောက်ဆုံးသွားသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဤရွာတွင် မြင်မိသောကြောင့် စုံစမ်းပါရစေဟု အရေးဆိုလာခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းမှအသားမည်းလူမျိုးများသည် တစ်ဖက်ချောက်ထိပ်မှနေ၍ ပေ၂၀မျှကွာဝေးသော ဤမှာဖက်ကမ်းဆီသို့ လှမ်းအော် ပြောကာ အရေးဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းကိုရောက်ဖူးပေါက်ဖူး၍ လူမျိုးခြားစကားကို နားလည်သောသူတစ်ယောက်က ဘာသာပြန်ပြောပြသောကြောင့် သိရှိ ရခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုသူများအပြောအရ ဤရွာတွင် ရွယ်ရွယ်အဖြစ်ရောက်ရှိနေသောမိန်းကလေးမှာ... သူတို့ရွာမှပျောက်ဆုံးသွားသောမိန်းကလေး တစ်ဦးဖြစ်နိုင်ကြောင်းသိရှိရလေ၏။

ရွာသားများက အကျိုးအကြောင်းကို သူကြီးမိုးသားထံ တင်ပြလိုက်လေသည်။

မိုးသားသည် ရွယ်ရွယ်ကိုခေါ်ခဲ့ကာ တစ်ဖက်ကမ်းမှလူများနှင့်တွေ့ဆုံရန် လာခဲ့လေ၏။

တစ်ဖက်နိုင်ငံသားများနှင့် ဤရွာမှလူများ ချောက်၏တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဆုံမိကြသည်အခါ...

ထိုသူများထံမှ ရွယ်ရွယ်ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။

“သူကြီးမင်း၊ ဟိုဖက်ရွာသားများက ဤမိန်းကလေးသည် သူတို့ရွာမှမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုနေကြပါသည်”

ဘာသာပြန်သူက ပြောလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး၏မိဘများလည်း တစ်ဖက်၌ရပ်နေကြပါသည်”

“ဘဲနဲ့လဲရွယ်ရွယ်၊ နှမကို တစ်ဖက်နယ်ခြားက သူတို့ထံမှ ပျောက်ဆုံးသွားသောမိန်းကလေးဟုပြောဆိုနေကြတယ်တဲ့၊ သင့်ရဲ့မိဘ ဆိုသူများလည်း ပါတယ်တဲ့၊ မှန်ပါသလား”

“အမောင်၊ အကျွန်မ ဘာမှမသိပါ။ သူတို့ကိုလည်း မသိပါ”

“ဟင်...”

“သို့သော်... တစ်ခုထူးဆန်းလှပါသည်။ သူတို့ပြောသော ဘာသာခြားစကားများကို အကျွန်မ နားလည်နေပါသည်”

“ဒီလိုဖြင့်... တစ်ခုခုတော့ ဆက်စပ်မှုရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ထိုလူများနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဆုံပြောဆိုမှသာ သင့် ပေမည်။ သူတို့အား ဤဖက်ကမ်းသို့လာရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပေးပါ”

ဘာသာပြန်သူက တစ်ဖက်နိုင်ငံသားအသားမည်းများအား ဤဖက်သို့ကူးခဲ့ရန်ဖိတ်ခေါ်ကာ လမ်းညွှန်ပေးလိုက်လေသည်။

တစ်ဖက်နိုင်ငံသားများသည် ချောက်၏အနိမ့်ပိုင်းမှ သစ်တောထဲသို့ဖြတ်သန်း၍လာခဲ့ရာ နှစ်ရက်ကြာချိန်တွင် မိုးသားတို့၏ တောင်ပေါ်ရွာသို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရွာမှလူကြီးသူမများကလည်း ရွယ်ရွယ်ပြသနာကိုဖြေရှင်းရန် စုစည်းစောင့်ကြိုနေခဲ့ကြလေသည်။

ရွာသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ဖက်အုပ်စုတွင်ပါလာသောမိန်းမကြီးသည် ရွယ်ရွယ်ကိုပြေးဖက်ကာ ငိုယိုပါလေတော့သည်။

“သမီးကလေး မာလာ ၊ ဘာလို့အိမ်ကထွက်သွားရတာလဲကွယ်၊ မာမားတို့စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ မာမားတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့ သမီးလေး”

မိန်းမကြီးက ရွယ်ရွယ်အား သူမ၏သမီး မာလာဖြစ်ကြောင်း စွပ်စွဲလိုက်လေသည်။

“ဖြစ်ပျက်ပုံကိုပြောပြပါဦး”

“မာလာဟာ ကျွန်မဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့သမီးလေးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က လှေကားပါကလိမ့်ကျလို့ ဦးခေါင်းကိုထိခိုက်မိပြီး သူ့စိတ်တွေပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ ပယောဂဆရာကတော့ မာလာ့ကို အတိတ်မေ့သွားတာလို့ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ကျွန်မသမီး မာလာက... သူဟာ ဒီဖက်ကမ်းက ရွယ်ရွယ်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီဖက်ကမ်းကိုပြန်သွားမှာဖြစ်ကြောင်းတွေ ပြောနေပါတော့တယ်။ ပြီးတော့... ကျွန်မသိမ်းဆည်းထားတဲ့ ပဝါအဖြူလေးကို တောင်းပါတယ်။ ပဝါအဖြူလေးကိုထုတ်ပေးလိုက်တော့ ဒီပဝါလေးဟာ သူ့ချစ်သူက ပေးထားတဲ့ ပဝါလေးဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့... မာလာဟာ အတိတ်မေ့ဝေဒနာခံစားနေရရာက လွန်ခဲ့တဲ့သီတင်းနှစ်ပတ်လောက်က အိမ်ကနေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း သူပြောခဲ့သလို ဒီဖက်ကမ်းကို ထွက်သွားတာများဖြစ်လေမလားလို့ တွေးမိပြီး၊ တစ်ဖက်ကမ်းစပ် ကနေ စနည်းနာကြည့်တော့ မာလာ့ကို ဒီရွာမှာ မြင်တွေ့ရလို့ ခုလို လာရောက်အရေးဆိုရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

ရှေးမိနောက်မိပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ မာလာ့မိခင်ပြောပြသောစကားများတွင် စဉ်းစားစရာအချက်များပါဝင်နေပေသည်။

“သူပြောခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို မှတ်မိပါစွယ်ရွယ်”

“အကျွန်မ တစ်ခုမှမမှတ်မိပါ။ အကျွန်မ မှတ်မိသည်က အကျွန်မသည် မရဏချောက်ထဲသို့လိမ့်ကျခဲ့သည်။ ပြန်လည်သတိရ လာချိန်တွင် အသက်မသေသေးမှန်းသိသည်နှင့် တောတောင်များကိုဖြတ်သန်းကာ ဤရွာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒါပါပဲအမောင်”

ရွယ်ရွယ်က ရိုးသားစွာပင် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ပေသည်။

“မိန်းကလေးဟာ တစ်ဖက်ကမ်းသူဖြစ်လောက်ပါတယ်။ သူတို့ဖက်က လူကြီးသူမများပါလာသလို မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ရေလည် အောင် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်။ သူမဟာ အတိတ်မေ့နေသူအမှန်ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ သို့သော်... သူမကိုယ်သူမ တစ်ချိန်တုန်းကရွယ်ရွယ်ပါလို့ ထင် မှတ်နေခြင်းကို ဘာကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းလင်းအောင်သိဖို့လိုပါတယ်။ သူမရုပ်သွင်ဟာလည်း ရွယ်ရွယ်နဲ့တူညီနေပါတယ်။ သူ့မိခင်ပြောစကား များထဲမှာ ပဝါဖြူအကြောင်းလည်း ပါဝင်နေသေးတယ်။ ပဝါဖြူကလည်း တစ်ချိန်က စွန်ရဲပေးခဲ့တဲ့လက်ဆောင်အမှန်ဖြစ်တယ်။ တစ်ဖက် ကမ်းသားများအား ပဝါဖြူမည်သို့ရရှိပုံကို မေးမြန်းပေးပါလော့”

ရွယ်ရွယ်ရောက်လာစဉ်က စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့သောဦးရီးကပင် ပြသနာကိုဖြေရှင်းနိုင်ရန် ဘာသာပြန်သူအား တစ်ဖက်သို့မေးခိုင်းလိုက် လေသည်။

မာလာ့မိခင်က ပဝါဖြူလေးရရှိလာပုံကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

“ကျွန်မတို့လင်မယားဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်အတော်ကြာတဲ့အထိ သားသမီးမထွန်းကားခဲ့ပါဘူး။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့ တောင်ယာလုပ်နေတုန်း သိန်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ချောက်ကမ္ဘားရှိရာဖက်ကနေ တောင်တန်းကိုကျော်လွန်ပြီး ကျွန်မတို့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တောထဲကို ပျံသန်းလာတာတွေ့ရပါတယ်။ သိန်းငှက်ကြီးရဲ့လက်သည်းများကြားမှာ ဖြူဖွေးသောအရာတစ်ခုကိုသယ်ယူလာခဲ့ပါတယ်...”

“သိန်းငှက်ကြီးဟာ ကျွန်မတို့လင်မယား အလုပ်လုပ်နေတဲ့နေရာထိ ရဲတင်းစွာပျံသန်းလာပြီး လက်ထဲကအရာကို ကျွန်မတို့ ထမင်း တောင်းပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီးမှ ပျံသန်းသွားပါတယ်။ ထိုအရာကို ကျွန်မသွားကြည့်တဲ့အခါမှာ မိန်းမပျိုများခြံတဲ့ ပဝါအဖြူလေး တစ်ခုဖြစ်တာကိုတွေ့ရပါတော့တယ်။ ကျွန်မဟာ ပဝါဖြူလေးကို သေတ္တာထဲမှာ တစ်ခုတည်းသိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါတယ်...”

“နောက်များမကြာမီမှာ... ကျွန်မဟာကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ မွေးဖွားလာတဲ့အခါမှာ သမီးကလေးဖြစ်နေပြီး၊ သမီးလေးဟာ မြင်ရတဲ့အတိုင်း အသားအရေဖြူဝင်းသူဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အသားအရေ မည်းနက်သူများထဲမှာ သူဟာ ထူးခြားလို့နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့လင်မယားက သမီးလေးကို ပန်းကလေးတစ်ပွင့်နဲ့တင်စားပြီး မာလာလို့ နာမည်မှည့်ပေးခဲ့တာပါပဲရှင်”

မာလာမိခင်ရှင်းပြသောစကားများကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ သည်ဖက်ကမ်းမှလူကြီးသူမများသည် အကြောင်းစုံကို နားလည် သဘောပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

မာလာသည် ကွယ်လွန်သူရွယ်ရွယ်ဝင်စားသော မိန်းကလေးပါတကား။

တစ်ဖက်ကမ်းသားညှော်သည်များအား လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ဆယ်က ဤရွာတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေ သည်။

ကျောက်ပျံနတ်ပူဇော်ပွဲတွင် ကျောက်ဖျာပေါ်၌ပါလာသော ရွယ်ရွယ်၏ပဝါလေးကို သိန်းငှက်ကြီးသတ္တိက ချီယူသွားရာ... တစ်ဖက် ကမ်းသို့ရောက်ရှိပြီး ပဝါကိုရရှိသွားသည်လင်မယားထံတွင် ရွယ်ရွယ်၏ဝိညာဉ်က ဝင်စားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ယခုဘဝတွင်... မာလာအဖြစ် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိချိန်ကျမှ လှေကားပေါ်မှလိမ့်အကျ ဦးခေါင်းကိုထိခိုက်မိကာ မာလာသည် ရွယ်ရွယ်ဘဝဟောင်းကို အသေးစိတ် သတိပြန်ရလာခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

မာလာနှင့်အတူပါလာသော ပဝါလေးမှာလည်း ဟိုဘဝက ရွယ်ရွယ်၏ပဝါလေးပင်ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်သိရှိလိုက်ရလေတော့ သည်။

“မိုးသားနဲ့မာလာဟာ လက်ဆက်ပေါင်းဖက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ် ဆရာ၊ အရင်ဘဝကချစ်ကံဆိုးခဲ့တဲ့ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ဘဝခြားပြီး လူဝင် စားဖြစ်မှ ဖူးစာဆုံရတဲ့အဖြစ်ပေါ့လေ”

ဦးထုလွမ်းက သူပြောပြနေသောဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“မိုးသားနဲ့မာလာဟာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်တဲ့အထိ ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းသွားခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... စုံတွဲထုလုပ်ထားတဲ့ ဒီနတ်ရုပ်နှစ်ရုပ်ဟာ စွန်ရဲနဲ့ ရွယ်ရွယ်ကိုထုလုပ်ထားတာလား၊ မိုးသားနဲ့မာလာကို ထုလုပ်ထား တာလား ဦးထုလွမ်း”

“စုံတွဲနှစ်တွဲလုံးကို ရည်ရွယ်ပြီးထုလုပ်ထားတယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ဆရာ၊ တကယ်တော့... ရှေးလူများက သူတို့လေးစားရှိသေခဲ့တဲ့ သူကြီးနဲ့သူကြီးကတော်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ကျောက်ရုပ်ထု ဂါရဝပြုခဲ့ကြတာပါ။ အချိန်ကာလရွေ့လျော့ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလာတော့ ဒီရုပ်တုတွေရှေ့မှာ ဆုတောင်းကြရင်းက နတ်အနေနဲ့ပူဇော်ပသနေကြတာပါ။ သူတို့ဟာ အမှန်တကယ် နတ်ဘဝရောက်နေတယ်လို့ မပြောနိုင် ပါဘူး”

“ရုပ်တုတွေရှေ့မှာ ဘာအတွက်ဆုတောင်းကြတာတုံး”

“အချစ်ရေးအတွက် ဆုတောင်းကြတာပါ။ သမီးရည်းစားစုံတွဲများ အချစ်ရေးအဆင်ပြေဖြောင့်ဖြူးဖို့ လာပြီးဆုတောင်းလေ့ရှိကြပါ တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့အခါမှာလည်း ရုပ်တုတွေရှေ့မှာ လာကန်တော့ကြပါတယ်။ ဒေသတစ်ခုရဲ့ ရိုးရာအစွဲအလမ်းတစ်ခုပေါ့ဆရာ၊ မိန်းမနတ်ရုပ်ပန်းပေါ်ကပဝါတွေဟာ စုံတွဲတွေ ပူဇော်ပသထားတာတွေပေါ့”

ကျွန်တော်တို့စကားပြောနေစဉ်အခိုက်မှာပင်... ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ ရောက်လာလေသည်။ သူတို့က ရုပ်တုများရှေ့ တွင် ပဆပ်တုပ်ထိုင်ကြကာ နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်ဆုတောင်းနေကြလေ၏။

အမျိုးသမီးလေးက မိန်းမရုပ်တုထံသို့ထသွားကာ ပဝါဖြူလေးတစ်ပိုင်ကို ဆက်သလိုက်လေသည်။ အမျိုးသားလေးက ပဝါလေးကို ယူကာ ရုပ်တု၏ပန်းတွင် သိုင်းခြုံပေးလိုက်လေသည်။

သူတို့၏မျက်လုံးများမှာ တောက်ပနေသည်။ အပြုံးများက ဝင်းလက်နေပေသည်။ ရွာဦးနတ်မောင်နှံထံတွင် ပဝါဆက်၍ဂါရဝပြု ဆုတောင်းလိုက်ရ၍ သူတို့၏အချစ်ရေး အဆင်ပြေချောမောတော့မည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံကြည်စိတ်ချသွားပုံမျိုးဖြစ်ပေသည်။

“စွန်ရဲနှင့်ရွယ်ရွယ်၊ မိုးသားနှင့်မာလာတို့ရဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းဟာ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ ဂန္ထဝင်အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါပဲဆရာ၊ ဒါပေမယ့်... ဝေးလံခေါင်ဖျားချောင်ကျလှတဲ့ ဒီရွာလေးကအဖြစ်အပျက်ကို သိသူနည်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်... ဆရာစာရေးပြီးမှတ်တမ်းတင်နိုင်အောင် ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်လှပြီး ဂန္ထီရဆန်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ပါပဲဗျာ”

ကျွန်တော်က မရဏချောက်ကမ္ဘားထိပ်မှ ရုပ်တုကြီးနှစ်ခုကို မဝသောကြည့်ခြင်းဖြင့် နောက်တစ်ဖန်မော်ကြည့်မိရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းကိုသိလိုက်ရမှ ပို၍ကြည့်ကောင်းလာသော ရုပ်တုကြီးများပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုနေရာမှထွက်ခွာလာသည်တိုင်... စွန်ရဲနှင့်ရွယ်ရွယ်၊ မိုးသားနှင့်မာလာတို့သည် ကျွန်တော်၏ရင်ထဲထိ ခိုတွယ်လိုက်ပါလာလေတော့သယောင် ထင်မှတ်မိလေတော့၏။

ဆောင်းလုလင်